Harlequin

Nr. 3
14.800 lei
Iunie 1999

Miruna

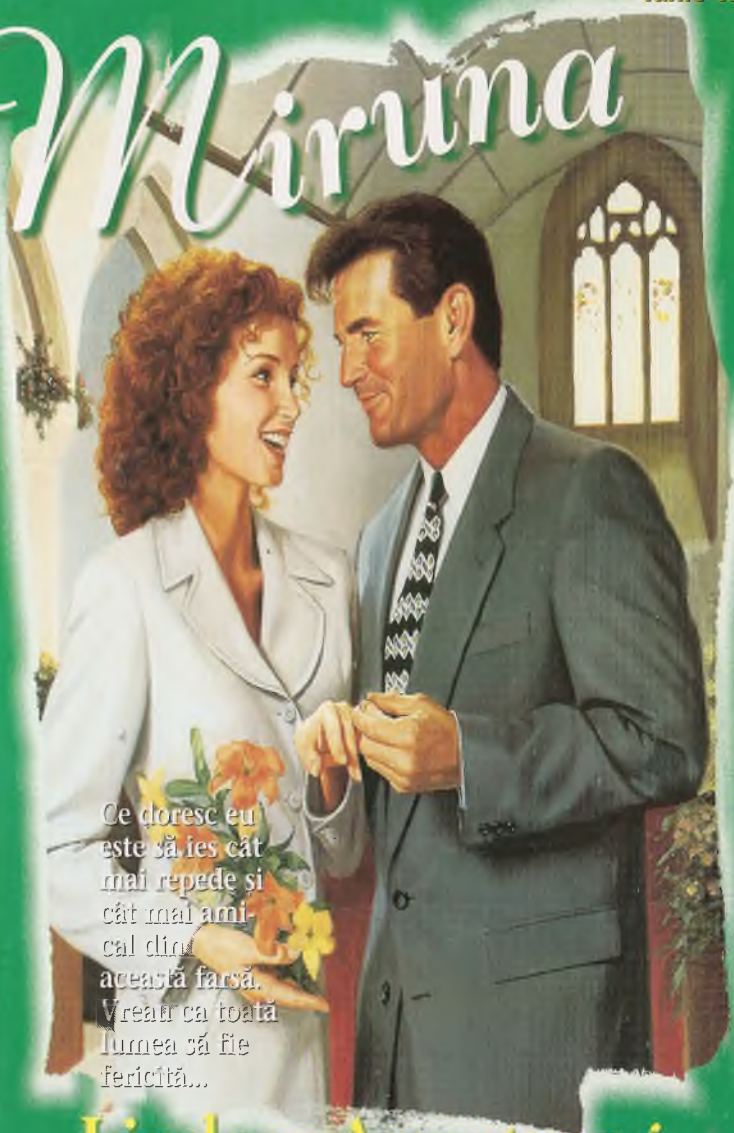

Ce doresc eu este să ies cât mai repede și cât mai amical din această farsă. Vreau ca toată lumea să fie fericită...

Lindsay Armstrong

RIVALITATE

Lindsay Armstrong
RIVALITATE

...I-am făcut o promisiune tatălui tău când era pe moarte: că voi face tot ce-mi stă în putere să nu te căsătorești înainte de a împlini douăzeci și unu de ani. Am încălcat acea promisiune în fapt, dar știam că n-aș putea-o încălca și în spirit...

...Ce doresc eu este să ies cât mai repede și cât mai amical din această farsă. Vreau ca toată lumea să fie fericită: copiii, soțul meu și mama copiilor lui... Problema e că el nu dorește să se implice serios cu altcineva și, de aceea, eu reprezint un aranjament foarte comod. Am grijă de casă, de copii, sunt o gazdă bună atunci când este nevoie...

Lindsay Armstrong

S-a născut în Africa de Sud, dar, de câțiva ani, locuiește în Australia împreună cu soțul și cei cinci copii ai lor, ocupându-se cu agricultura și cu creșterea cailor. Lindsay scrie romane de dragoste, găsind nenumărate surse de inspirație în frumusețea peisajelor care înconjoară ferma.

ISBN 973-99193-5-9

Harlequin

Miruna

RIVALITATE

de Lindsay Armstrong

A. M

OOO RINGIER ROMANIA SRL

Titlul original al ediției în limba engleză:
He's my husband!
Harlequin Presents
© 1998 Lindsay Armstrong
Traducere și adaptare de Ruxandra Radu

Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul de reproducere sub orice formă, integrală sau parțială. Această ediție este publicată cu acordul Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda. Toate mărcile folosite au fost sub licență Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Miruna
Iunie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ARMSTRONG, LINDSAY
Rivalitate / Lindsay Armstrong. -
București : Ringier, 1999
112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Miruna)
Tit. orig. (eng) : He's my husband!.
ISBN 973-99193-5-9

821.111-31=135.1

ISBN 973-99193-5-9

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

CONSILIERUL MATRIMONIAL era un bărbat în jur de treizeci de ani.

Nicola Harcourt părea nehotărâtă și se așeză fără prea mare tragere de inimă. De îndată ce trecuse pragul cabinetului, regretase impulsul care o determinase să vină. Își imaginase că va discuta cu o femeie între două vârste, cu o figură maternă; nu se așteptase la un bărbat și încă unul atât de tânăr.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el zâmbind la evidenta ei stânjeneală. Eu sunt reverendul Peter Callam. Din priviri o invită să vorbească.

— Eu voi rămâne doar la numele mic, dacă nu vă deranjează, Nicola.

— Bine, Nicola. Te simți mai bine dacă îți spun că sunt preot și că am o pregătire specială pentru a ajuta mariajele cu probleme?

— Ah! Expresia Nicolei se limpezi puțin. Cred că da, ridică ea din umeri. Ideea este că nu sunt foarte sigură dacă e bine că mă aflu aici.

— Când cineva e disperat, cel mai nimerit este să discute cu o persoană imparțială, care vede lucrurile din afară.

— Nu sunt disperată, îl întrerupse Nicola.

— Atunci, te preocupă faptul că s-ar putea ca soțul să nu fie de acord cu venirea ta aici?

— Sunt sigură că m-ar dezaproba, zâmbi Nicola. Dar asta nu mă deranjează.

Peter Callam o studie câteva momente, ajungând la concluzia că are în față o femeie foarte atrăgătoare, de cel mult douăzeci și unu de ani.

Avea un păr strălucitor ce îi cădea pe umeri, ochi de un albastru pur, gene lungi, exotice, nasul mic, drept și gură senzuală, fără urmă de ruj.

Rochia scurtă, gri cu alb, și sacoul negru erau frumos croite. La ele asortase pantofi fără toc, din piele neagră, și poșetă de aceeași culoare. Întreaga ei prezență respira sănătate și bun-gust.

Singura bijuterie era verigheta de aur de pe mâna stângă. Reverendul se încruntă ușor, hotărând să-i vorbească direct.

— Dacă nu ești disperată, de ce te afli aici?

— Într-un fel... sunt, se foi Nicola pe scaun. Problema este că vreau... să-mi părăsesc soțul care oricum nu mă iubește câtuși de puțin, concluzionă ea oftând.

Consilierul își încrucișă mâinile pe birou.

— Vrei să spui că nu te mai iubește? Are pe altcineva? Este violent?

Tânăra clipi și o undă de nedumerire trecu prin ochii ei albaștri.

— Nu m-a atins niciodată nici cu un deget. E mai degrabă delicat atunci când..., se opri mușcându-și buza. Nu se poartă chiar oribil.

— Aha! Peter Callam se ridică. Cruzimea psihică poate fi la fel de dură ca și cea fizică, iar lucrurile nu trebuie lăsate să evolueze.

— Nu e genul de cruzime psihică la care vă gândiți, spuse Nicola cu o urmă de amuzament. Nu suntem chiar căsătoriți. Adică, vreau să spun că suntem, dar este un mariaj de conveniență. Trăim în aceeași casă, dar avem existențe diferite.

Se opri, apoi adăugă repede:

— Nu am făcut dragoste niciodată.

— Înțeleg. Atunci care este motivul pentru care s-a însurat cu tine?

— Mă port frumos cu copiii lui.

Consilierul o privi dezorientat.

— *Acesta* reprezintă singurul motiv?

Nicola se foi din nou, de data asta stânjenită.

— Ei bine, murmură, o să mă credeți cam prostuță. Ce vă spun este confidențial, nu? îl privi cercetător.

— În întregime.

— El este și tutorele meu. A fost partenerul tatei, iar când acesta a murit, după ce pe mama o pierdusem deja când aveam doi ani, soțul meu a preluat afacerea, ca să spun așa. Iar când, în urmă cu doi ani, eu am nimerit într-o situație... ciudată, cu un bărbat, tutorele meu a sugerat o căsătorie de conveniență. Vedeți dumneavoastră, eu am moștenit o grămadă de bani, devenind astfel ținta celor care... Mă rog, nu vreau să intru în amănunte, dar... încheie ea fluturând mâna.

— Iar acum dorești să te eliberezi de această situație.

— Dumneavoastră v-ar plăcea să rămâneți căsătorit doar pentru calitățile de bonă pe care le aveți și ca să fiți ferit de bucluculi? întrebă Nicola, ridicând o sprânceană.

— Probabil că nu, dar cred că nu ai avea nevoie decât să-ți găsești un avocat bun care să anuleze căsătoria, motivând că ea nu a fost niciodată consumată.

— Nu este atât de simplu. Tânăra îl privi în ochi. În primul rând pentru că soțul meu *este* cel mai bun avocat din oraș. Apoi, prevederile testamentului tatălui meu nu-mi permit să mă ating de moștenire înainte de împlinirea vârstei de douăzeci și trei de ani. Și, pentru că soțul meu este în același timp și tutorele meu, reprezintă și un fel de temnicer, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Cu alte cuvinte, el este cel care dispune cum să fie folosiți banii, nu?

— Exact. Sunteți o persoană perspicace, părinte, spuse ea cu o undă de umor în glas.

„Și nu e greu de presupus că bărbaților le-ar surâde o legătură cu dumneata, tânără doamnă", gândi Peter Callam, dar spuse cu voce tare:

— Cu toate astea, sunt un pic nedumerit, Nicola. În general, încerc să readuc mariajele pe linia de plutire, dar în cazul tău... Vrei să spui că nu te-ar susține financiar în cazul în care nu ai mai rămâne căsătorită cu el până la douăzeci și trei de ani?

— Nu sunt foarte sigură, răspunse ea cu o grimasă. Nu cred că ar merge până acolo, însă nu e convins că sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Uneori mă tratează ca pe copiii săi.

— Aceşti copii nu au mamă?

— Ba da. Prima lui soţie. Au divorţat acum câţiva ani. Căsnicia lor era destul de agitată. Ea e pianistă, o femeie foarte frumoasă, dar cam sărită, după părerea mea, spuse Nicola candid. Din cauză că e mai mereu plecată în turnee, copiii petrec majoritatea timpului cu tatăl lor, iar aici intru eu în scenă.

— O cunoşti bine pe mama copiilor?

— De-o viaţă. Chiar dacă îmi face impresia că nu e foarte zdravănă, îmi place de ea.

— Câţi copii sunt? întrebă reverendul prudent, cu sentimentul că se află alături de Alice în mijlocul Ţării Minunilor.

— Doi. O fetiţă de şase ani şi un băiat de cinci. Sunt foarte neastâmpăraţi, dar adorabili. Nicola zâmbi cald.

— Deci, pot presupune că nu doreşti ca ei să fie traumatizaţi? spuse Peter Callam încet, privind-o în ochi.

Ea se ridică brusc.

— Doresc să ies cât se poate de amical şi cât mai repede din această farsă. Vreau ca toată lumea să fie la fel de fericită: copiii, soţul meu şi mama copiilor lui.

— Prima lui soţie? clipi reverendul. Dar eşti sigură?

— Da, sigură, spuse Nicola brusc întristată. Apoi continuă: Problema e că, poate, nu vor fi capabili să conviţuiască împreună, dar sunt sigură că el nu doreşte să se implice în mod serios cu altcineva şi de aceea eu reprezint un aranjament foarte comod. Am grijă de casă, de copii, sunt o gazdă bună atunci când are nevoie, iar toate celelalte urgenţe... fizice pe care le are şi le rezolvă cu ajutorul unor amante sofisticate, cărora le-aş scoate ochii cu plăcere!

— Se afişează în faţa ta cu aceste amante?

— Nu, răspunse Nicola aproape răsuflat. Dar nu sunt proastă. Sunt sigură că ele există. El este un bărbat cu foarte multe de oferit.

— Şi, totuşi, de ce vrei să le scoţi ochii acestor posibile amante, dacă eşti atât de hotărâtă să-l părăseşti?

Întrebarea lăsă în urma ei un ocean de tăcere. Nicola păli uşor, dar nu-şi feri privirea albastră, răspunzând pe un ton răguşit:

— Adevărul este că m-am îndrăgostit de el; acesta e motivul pentru care am acceptat. Tânără şi imatură cum

eram, am crezut... Făcu o grimasă și continuă cu mai multă încredere în voce:

— Am crezut că pot face ca basmul să devină realitate și că o pot înlocui pe prima lui soție. Din nefericire, el nu simțea la fel ca mine și nu cred că o va face vreodată. Înțelegeți acum, părinte?

— Da. Îmi pare rău, Nicola, spuse compătimitor. Dar...

— Nu, îl opri ea cu un gest. Dacă aveți de gând să-mi oferiți platitudini și să-mi spuneți să nu renunț la speranță, nu vă obosiți. Peste doar două săptămâni voi împlini douăzeci și unu de ani și sunt căsătorită cu el de doi ani; știu când să mă recunosc înfrântă. Se opri, zâmbind obosit. N-am fost foarte corectă cu dumneata, nu-i așa? Dar mi-a fost de ajutor să-mi descarc sufletul.

— Îți mulțumesc, murmură Peter Callam. Dar tot nu pricep. *Câtă vreme* are el de gând să te țină într-o căsătorie de conveniență? Pentru că mă întreb dacă merită dragostea ta, din moment ce, și te rog să mă ierți că o spun, este atât de insensibil încât ignoră ceea ce simți...

— O, dar el nu știe, spuse ea.

— Nu știe? clipi iarăși nedumerit Peter Callam.

— Doar nu credeți că... Nicola izbucni în râs. Oi fi fost tânără și imatură, dar nu chiar într-atât încât să-l las să vadă că sunt îndrăgostită nebunește de el.

— Înțeleg.

— Dumneata n-ai fi procedat la fel?

— Să-mi ascund sentimentele? întrebă consilierul încet.

— Nu-i așa că e ciudat? chicoti ea. Dar te asigur, părinte, că dacă ai un dram de mândrie atunci când ți se oferă o căsătorie de conveniență, oricâte vise ai avea, ascunzi unele detalii.

— Te cred, Nicola. Totuși, spuse el gânditor, în ciuda revoltei tale legitime, ai sperat tot timpul că se va îndrăgosti la rândul lui de tine. Greșesc?

— Nu mă cert cu el mereu, răspunse Nicola. Câteodată, lucrurile merg ca pe roate.

— Se pare că e atent cu tine.

— Este. Dar nu acel gen de atenție pe care mi-l doresc.

— Și asta de ce crezi că se întâmplă?

— Din nefericire, nu pentru că ar trăi vreo pasiune ascunsă, răspunse ea după câteva momente de gândire. E din cauza tatălui meu. N-au fost doar parteneri. Soțul

meu l-a admirat întotdeauna; n-ar fi ajuns unde este astăzi, fără ajutorul lui. Cred că el vede toate astea ca pe un soi de a răsplăti datoria pe care o are față de tata.

— Nicola, sfatul pe care ți-l voi da nu este cel pe care îl ofer în mod obișnuit, crede-mă, dar dacă îl iubești pe acest om, dacă ești convinsă că merită dragostea ta, există o modalitate de a determina un bărbat să-și dezvăluie sentimentele. Nu doar celor din jur, dar și lui însuși.

— Cum?

— Presupunând că te interesează altcineva, poate s-ar prinde în capcană... Nu pot crede că am spus asta, continuă reverendul în gând, dar tânăra din fața lui îl impresionase.

— Să-l fac gelos? Nu sună prea creștinește, dacă nu vă supărați, părinte.

Peter Callam nu reuși să-și stăpânească râsul.

— Ai dreptate, dar situațiile disperate au nevoie, câteodată, de măsuri disperate. Asta nu înseamnă că îți sugerez chiar să...

— Comit un adulter? îl completă Nicola cu o undă de ironie.

— În nici un caz. Hm... Știe cineva care este de fapt adevărul? Fosta lui soție, de exemplu?

— Nu știe nimeni cu siguranță, deși unii bănuiesc. Nu știu ce părere are Marietta. De obicei este uimitor, ba chiar aș spune jenant de sinceră, ridică Nicola din umeri. Mi-a urat noroc de parcă nu se petrecea nimic deosebit. Pe de altă parte, cred că și din cauză că mă port frumos cu copiii ei.

— Părerea ta e că încă îl iubește?

— Consider că între ei există o atracție fatală, care nu va dispărea niciodată.

— Rămân totuși la părerea mea: n-ar trebui să renunți la această căsnicie, fără o ultimă încercare.

— Probabil că nici dumneata nu ești convins că m-aș putea descurca singură, observă Nicola.

— Nu cred că e o idee rea să te ferești de vânătorii de zestre, până când împlinești douăzeci și trei de ani, Nicola. Nu mai e mult până atunci. Și nu se știe niciodată.

Tânăra se ridică.

— Părinte, nu este cazul să-ți faci griji. Am fost întotdeauna conștientă că o soluție simplă e greu de găsit.

Asta neînsemnând că am renunțat să caut una. Dar îți mulțumesc că m-ai ascultat. Mă simt un pic vinovată că am abuzat de timpul dumitale. Sunt convinsă că există multe femei disperate pe care le poți ajuta.

Peter Callam se ridică, întinzându-i o carte de vizită.

— Timpul meu, spuse el pe un ton scăzut, este mereu la dispoziția celor care au nevoie de el, chiar dacă doar îi ascult.

Nicola îl privi, apoi îi dărui un zâmbet luminos.

— Oameni ca dumneata, părinte, redau celorlalți credința. Îți mulțumesc. Apoi plecă.

Brett Harcourt își trecu nerăbdător degetele peste volanul BMW-ului decapotabil, de un albastru intens. Era prins la stop.

Lăsase capota, cu toate că era mai răcoare decât în zilele obișnuite de arșiță ale orașului Cairns. Întârziase la o întâlnire.

Când privirea i se opri asupra tinerei care ieșea de la birourile Lifeline, se încruntă. Soția lui. Dar ea nu traversă, deși stopul era încă verde. Se oprise pe trotuar, evident adâncită în gânduri.

„Ca de obicei", observă el sec, „chiar dacă e cu mintea în altă parte, face câteva capete să se întoarcă". Bărbații încetineau pasul, privind înapoi. Fetele și femeile o măsurau la rândul lor, uimite de eleganța simplă a hainelor, de trupul zvelt, frumos, de strălucirea părului și a pielii, întrebându-se dacă era model sau vedetă.

Ce Dumnezeu făcea la agenția Lifeline? Căuta o nouă și întortocheată cale de a se descotorosi de el?

Era gata s-o strige, când observă că lumina stopului își schimbase culoarea. Bombăni ceva în gând și apăsă accelerația.

Când se trezi din reverie, Nicola hotărî să ia masa în oraș. Își lăsă mașina acolo unde o parcase și merse la Pescis, un restaurant italienesc cu specific marinăresc. Locul era mereu arhiplin, dar găsi o masă și comandă ceva ușor. Așteptând mâncarea, sorbi din paharul cu apă minerală, jucându-se absentă cu verigheta și gândindu-se la discuția avută cu reverendul Peter Callam. Și mai ales la impulsul care o determinase să meargă acolo.

„Poate din cauză că nu reușesc niciodată să discut cu Brett despre asta", concluzionă în gând. „Nu că n-am încercat, dar mai întotdeauna subiectul se termină cu o ceartă... Cred că am avut un moment de nebunie".

Privi bijuteria de aur de pe mâna stângă.

Nu se gândise niciodată la un inel de logodnă. Insistase ca Brett să nu-i ia unul. Ar fi fost ridicol. Nu se putea spune că fuseseră logodiți în adevăratul înțeles al cuvântului, din moment ce nunta avusese loc la doar o săptămână după neașteptata lui propunere. Și apoi, un inel de logodnă nu reprezenta, de fapt, o dovadă de iubire?

Îi pusese această întrebare viitorului ei soț, dar el ridicase din umeri, murmurând că alegerea îi aparținea ei și afirmând că nunta lor nu era un eveniment neînsemnat.

— Nu pot să cred că vrei toată bătaia asta de cap, protestase ea. Eu, cu atât mai puțin.

— Și la ce te aștepți? o contrazisese el. Având în vedere ce ți s-a întâmplat și bârfele oamenilor, cred că e necesar să lămurim lucrurile.

— Mă rog... acceptase ea într-un sfârșit. Ceva decent și restrâns. Licărul de amuzament din ochii lui o determinase să adauge în grabă: Pot fi demnă, Brett.

— O, te cred, cu toate că uneori prefer să nu fii, ridicase iarăși din umeri.

Ochii ei se măriseră și își aminti că aceste cuvinte îi dăduseră atunci noi speranțe.

Nu mai obiectase și se căsătorise cu Brett Harcourt într-o rochie simplă, dar frumoasă, ca a unei balerine, din mătase albă, cu o pălărie cu flori, fără voal.

Ceremonia avusese loc în grădina casei lui, iar la petrecerea care urmase, invitații fuseseră doar familia lui. Participaseră și copiii, cu toate că erau prea mici ca să înțeleagă semnificația evenimentului.

Dar, când ea se mutase în casă, încântarea lor era fără margini.

Își termină prânzul cu un oftat, amintindu-și că făcuse jurămintele cu o voce abia auzită, simțindu-se destul de stânjenită.

Apoi își revenise, spunându-și că măcar era îndrăgostită de soțul ei cel înalt și arătos, așa că nu putea fi totul doar o farsă.

Dar acum, după doi ani, realizase că prima impresie nu fusese greșită.

— E totul în regulă pe frontul de vest?

— Ah! sări Nicola. Era seară, iar ea era așezată la birou, cu registrul de cheltuieli în față. Copiii adormiseră și ceasul arăta ora opt și jumătate. Nu-l auzise pe Brett intrând. Îl privi mustrător. El avea un pahar cu whisky în mână.

— Trebuia să ajungi acasă la cină!

— Îmi pare rău, murmură Brett. Am fost reținut.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze. Însă copiii tăi sunt altă poveste. Le-ai promis că vă uitați împreună la Wiggles.

— La naiba, am uitat. Brett Harcourt își trecu mâna prin părul întunecat. Nu e și pe casete video?

— Era un concert special. Se transmitea în direct.

— Deci sunt consemnat?

— Bineînțeles. Și așa vei rămâne, dacă ai să continui să iei masa cu un pahar în față.

Brett Harcourt avea ochi căprui ce reușeau să fie enigmatici uneori, spre întristarea Nicolei. Puteau fi și insolenți, dar alteori râdeau spre ea, cu toate că restul chipului rămânea serios. Ca acum.

— E primul și ultimul pe ziua de azi. Am rugat secretara să-mi cumpere ceva de mâncare, pentru că n-am avut timp nici să respir. Tu cum te-ai distrat?

Nicola mijì ochii. Brett se așeză pe un colț al biroului privind-o cercetător. Ea se schimbase cu un tricou larg și colanți galbeni. Își strânsese părul în vârful capului și era desculță.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai vorbit de parcă ai încerca să mă reeduci. Cuvintele tale păreau ale unei soții. Adică exact ceea ce încerci să eviți.

— Nu fără motiv, Brett, răspunse ea cu obrajii ușor aprinși. Sunt soție doar cu numele! Sau mă înșel?

— Mă-ntreb de câte ori mi-ai amintit până acum? murmură el, zâmbind de data asta deschis.

— De câte ori încerc să-ți amintesc faptul că ești soț doar în acte și că nu este necesar să încerci să-mi dirijezi viața.

— Nu fac așa ceva. Chiar asta crezi? întrebă el. Povestește-mi de acele activități ale tale pe care le-am stopat.

Spune-mi că nu pleci și nu vii după bunul plac, că nu-ți aranjezi programul zilnic după dorință.

— Dar dacă aș hotărî pe neașteptate să plec... în Tibet, ar fi altceva, nu? ripostă ea.

— Incontestabil, aprobă el leneș. Nu cred că ar fi o idee bună.

— *Știi foarte bine* ce am vrut să spun, îl privi Nicola furioasă.

— Știu doar că am căzut de acord, după ce ai fost răpită de un afemeiat, că asta reprezintă cea mai sigură soluție pentru tine, Nicola.

— Aveam doar nouăsprezece ani, precizează ea, cu buzele palide.

— Ai doar douăzeci acum! ridică el din umeri, când ea deschise gura să protesteze. Nu mă pot opri să nu mă întreb de unde ai dobândit această înțelepciune pe care atunci n-o aveai. Ochii lui o luau în râs. Vorbăria fără sens despre Tibet merge mână în mână cu maturitatea. Iar asta mă aduce la altceva: ce făceai astăzi la Lifeline?

— Poftim?

— Puteam să jur că există și un „el" în toate astea, adăugă Brett sec.

— Singurul lucru de care nu mă poți acuza, Brett, este prezența unui bărbat în preajma mea, se răsti Nicola sărind în picioare. De când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat acum câțiva ani, n-am mai avut de-a face cu nici un bărbat! Vorbești ca și când m-aș plimba de colo-colo, invitându-i să-mi dea atenție.

— Nu e nevoie, Nicola, spuse Brett ridicând o sprânceană. Ți-o oferă fără să o ceri. Deci, Lifeline? Ce făceai acolo? Și de ce erai atât de gânditoare?

— Brett, dacă m-ai pus sub urmărire... șuieră ea printre dinți.

— O să ce? o întrerupse el.

Nicola ardea de dorința de a face o declarație, dar se luptă cu acest prim impuls, strângând buzele în timp ce el o privea cu interes.

— Ai făcut-o? mârâi ea într-un sfârșit.

— Nu. S-a întâmplat să opresc tocmai la acel stop, atunci când erai în stradă. Acum, dacă te-ai hotărât să adaugi și preocuparea pentru muzică, pe lângă lecțiile de zbor, dorința de a vorbi indoneziana și poezie, sunt de

acord. Dar ceva îmi spune că nu e asta și, de ce să nu recunosc, mi-aș dori mult să știu ce te preocupă.

Nicola trase aer adânc în piept.

— Cânt la harpă, vorbesc indoneziana, iubesc poezia și îmi place să zbor; e vreun motiv anume pentru care încerci să-mi minimalizezi eforturile?

Brett ridică din umeri și zâmbi ușor, ignorând întrebarea.

— Nu-ți negam calitățile. Ba chiar voi recunoaște că ai la fel de mult talent artistic pe cât ești de inteligentă, iar instructorul de zbor spune că te descurci minunat. Totuși, asta nu explică ce căutai la Lifeline.

Nicola măsură încăperea cu pași mari, recunoscând în sinea ei că era foarte greu să-i ascunzi ceva lui Brett. Ceea ce era surprinzător, din moment ce reușise să nu-i dezvăluie cel mai important lucru dintre toate.

Se întoarse brusc spre el. Brett stătea în continuare pe colțul biroului, jucându-se cu cravata. Dar chiar și în această poziție, nu puteai să nu observi că era un bărbat înalt, cu o minte ascuțită, mai în vârstă decât ea cu vreo doisprezece ani. Nu era ceea ce s-ar fi putut numi atrăgător, deși avea trăsături acviline și trupul bine clădit. De îndată ce îl cunoșteai mai bine, realizai că este o persoană plină de șarm, atunci când voia.

Totul rezulta într-o combinație irezistibilă, nu doar pentru Nicola. Majoritatea femeilor cădeau pradă farmecului pe care îl radia Brett. Chiar și Marietta, cu toate că divorțaseră de patru ani.

— Nicola?

— Am fost să stau de vorbă cu un consilier matrimonial, spuse ea privindu-l în ochi și simțind o oarecare satisfacție, observând că pe moment îl uimise.

— Un bărbat? întrebă Brett ironic.

— Da, era bărbat. Asta m-a deranjat și pe mine la început, dar...

— *Nicola*!

— Dar este preot și e o persoană foarte plăcută. Nu e cazul să fii îngrijorat.

— Și ce sfaturi ți-a dat?

— Păi, chiar o să-ți placă, făcu ea haz de necaz. Părerea lui este să nu fac nimic.

Pentru o clipă, Nicola se întrebă dacă nu cumva ochii

îi joacă feste, căci i se păruse că observă un gest de ușurare din partea lui.

— Sunt sigur că nu asta doreai să auzi.

— Ai dreptate, admise ea scurt. Dar nu înseamnă că voi urma întocmai sfatul.

— Nicola, eu...

— Brett, nu, îl opri ea cu un gest. Dacă n-am de gând să plec nicăieri în clipa asta, nu înseamnă că m-am resemnat cu situația.

El păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi și murmură cu o privire amuzată:

— Deci pot spera că vei fi aici pentru aniversarea celor douăzeci și unu de ani pe care îi împlinești?

— Da, veni răspunsul cu jumătate de gură.

— Nu pari foarte entuziasmată.

— Nici nu sunt; probabil că o să-mi treacă. Îl privi absentă apoi, brusc, în ochi i se aprinse o sclipire malițioasă. Să nu-ți imaginezi că ai scăpat de Wiggles!

— De ce nu? Adică, se corectă el rapid, n-am avut niciodată intenția asta. Doar am uitat.

— Și pe urmă ai răsuflat ușurat, fără îndoială. Nici noi nu ne-am uitat.

— Cum așa? o privi el nedumerit.

— Ei bine, știind cât de mult îți plac, i-am convins pe copii să mă lase să înregistrez, ca să vedem caseta împreună, sâmbătă. Adică mâine, în caz că ai uitat promisiunea de a nu lucra măcar o zi, două pe săptămână.

— Mi-ai făcut una ca asta?

— Da, Brett, răspunse ea serios, izbucnind apoi în râs. Să știi că sunt foarte buni.

— Patru tineri de grădiniță care au făcut avere, remarcă el meditativ. O, Doamne!

— Mi-ai putea mulțumi că am prevenit un moment de criză. Sasha a fost distrusă, văzând că nu apari.

— Sasha e la fel de prefăcută ca și mama ei.

— Și asemănarea crește pe zi ce trece, îl aprobă Nicola, reprimându-și un zâmbet.

— Dar Chris?

— O, cred că el se va dovedi o așchie a bătrânului trunchi.

— Adică eu?

— Da, tu.

— Cum așa?

— E deștept și practic. Când Sasha s-a tăvălit pe podea într-un ocean de lacrimi, i-a spus: „Nu fi prostuță! Dacă înregistrăm, putem trece rapid peste toate reclamele".

— Evident, un tânăr după inima mea, chicoti Brett. Ea ce-a răspuns?

— Păi, nici ea nu-i mai prejos, se amuză Nicola. I-a zis că ei îi plac reclamele, că îți dau posibilitatea să-ți cumperi diverse lucruri și că ea, personal, nu poate suferi felul în care bărbații își imaginează că se află într-o mașină în plină viteză atunci când au o telecomandă în mână, schimbând canalele unul după altul, derulând cu rapiditate reclame și tot așa.

— Glumești! Sasha n-are decât șase ani!

— Deloc. Poate că a folosit cuvinte mai simple, dar înțelesul acesta era! Se pare că la șase ani este destul de matură ca să-și dea seama de erorile bărbaților. Tu, de exemplu, te dovedești un coșmar când te uiți la televizor, tocmai din motivele pe care Sasha le-a expus. La fel și Chris.

— Dumnezeule!

— Deci așa stau lucrurile, încheie Nicola, trăgând spre ea un vraf de chitanțe.

— A, să nu uit. Duminică mergem în vizită.

— Putem lua și copiii?

— Normal. La familia Mason. Cred că i-ai cunoscut acum câteva săptămâni, la o petrecere.

— Da, îmi aduc aminte. El e mare și bărbos, iar ea mititică și jenant de directă. Nicola părea amuzată. Este noul judecător districtual, nu-i așa?

— Da. Ne-au invitat la casa lor din Buchans Point. Au și piscină și plajă. Copiilor o să le placă.

— Sună bine. Cred că o să termin astea mâine.

— Obosită? întrebă el.

— Nu știu de ce.

— Poate din cauza sfaturilor matrimoniale? sugeră Brett.

— Nu chiar. Mi s-a părut mai degrabă amuzant.

— Să sperăm că este și discret.

— M-a asigurat că da.

Brett se ridică și se întinse.

— Pentru că dacă nu, s-ar putea să nu te amuze să devii subiectul unei rubrici de scandal. Și nici pe mine.

Nu uita că ăsta este un alt motiv al exercițiului de căsătorie pe care îl facem. Îți protejăm buna reputație.

Se priviră lung.

— În această atmosferă cordială, apăsă Nicola cuvintele, eu mă duc la culcare, domnule!

Brett tăcu, dar privirea lui devenise brusc cinică și rece.

„N-o spune", se apostrofă Nicola în gând. Dar, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori, nu reuși să se stăpânească.

— Câteodată te urăsc, Brett.

— Știu. Ridică paharul și îl goli.

— Și nu te deranjează?

El puse paharul pe birou, apoi ridică ochii spre ea. Privirea lui nu mai avea nici cea mai mică undă de amuzament și Nicola se înfioră.

— Nu, Nicola. De fapt, îmi amintești de Sasha. Mă urăște deseori pentru că nu fac ce vrea. De ce nu te duci mai bine la culcare? Cred că ești foarte obosită.

Ea deschise gura, apoi își mușcă buza și trecu pe lângă el. Dar Brett o apucă de mână.

— Bine gândit, spuse ironic, izbucnind în râs la expresia care se întipări pe chipul ei. Bine, bine, îmi pare rău! Bineînțeles că nu-mi amintești de Sasha, voiam doar să te necăjesc.

Erau aproape, destul de aproape ca Nicola să observe sclipirile jucăușe din ochii bărbatului și să simtă că începe să tremure în timp ce degetele lui se plimbau pe încheietura ei.

— Bine, Brett, spuse ea cu indiferență, dar rugându-se în gând să nu bănuiască ce fior îi provoca atingerea lui. El îi eliberă brusc mâna.

— Noapte bună, Nicola.

Ceva o opri să se miște imediat și îl privi în ochi, căutând, dar privirea lui era lipsită de orice expresie.

— Noapte bună, Brett, spuse într-un sfârșit și plecă în tăcere.

Brett Harcourt rămase câteva momente în aceeași poziție, întrebându-se, ca de atâtea ori în ultimii doi ani, dacă soția lui era cu adevărat naivă și cum de nu pricepea cât de atrăgătoare o găseau bărbații. Nicola nu exagerase spunând că aceștia nu o interesau, dar nici el nu greșise amintindu-i efectul pe care îl avea asupra lor.

Oare ea se putea transforma?

Această căsătorie de conveniență reușise să o protejeze pe fiica celui pentru care avusese o imensă admirație?

- Dar nu cumva o protejase prea mult?

Privi o clipă în gol, apoi ridică umerii, oftând.

2

DUMINICA ÎNCEPUSE SENINĂ și caldă, dar temperatura nu ajunsese la maximum pe care îl putea atinge în Cairns. După părerea Nicolei, luna mai era una dintre cele mai frumoase în nordul ținutului Queensland.

În mai, pericolul cicloanelor nu mai era atât de mare, țiparii și meduzele dispăreau de lângă țărm, iar apa era mai rece și mai curată. Cu toate că fusese crescută în Cairns, nu era foarte încântată de caniculă.

Nicola ieși pe verandă admirând priveliștea.

Brett Harcourt își construise casa într-o suburbie nordică a orașului, Yorkey Knob, lângă plajă. Locuința avea o vedere spectaculoasă a oceanului, dar și a plantațiilor de trestie de zahăr din care el deținea o mare parte, alături de alte plantații cu arbori de avocado, mango și bananieri.

Proprietățile aparțineau în egală măsură și Nicolei. Priveliștea îi aducea în minte nedreptatea: până la împlinirea vârstei de douăzeci și trei de ani, averea ei se afla în mâinile altcuiva. Singura ei preocupare în acea dimineață era să admire frumusețea peisajului.

Un alt avantaj al amplasamentului casei îl reprezenta intimitatea. Șoseaua se afla undeva deasupra lor, locuințele învecinate erau ascunse de straturile multicolore ale plantelor tropicale, iar dealul era străjuit de palmieri. Inspiră adânc aerul curat, întorcând privirea spre casă.

Construită dintr-un amestec de piatră, lemn și sticlă, avea două nivele și se încadra perfect în peisaj. Nivelul superior, unde se aflau dormitoarele și de unde Nicola întâmpina ziua, avea un balcon imens în partea din față, în timp ce parterul se prelungea cu o terasă pavată, cu piscină și un pavilion pentru petreceri.

Jaluzelele din bumbac simplu îi dădeau un aer oriental. Interiorul, amenajat cu gust, într-o combinație de modern și colonial, făcea să nu se mai simtă căldura de afară.

Deși casa fusese realizată după ideile Mariettei, pe Nicola n-o deranja. Exista și o curte pentru copii, iar în vasele ornamentale din lut pe care Nicola le crea singură își plantase ierburi, lămâi și arbori miniaturali.

Un chip mititel se arătă în ușa dormitorului, dispărând imediat.

Nicola așteptă câteva momente, apoi se furișă pe tăcute înapoi în cameră, aruncându-se pe patul ale cărui cuverturi erau acum umflate de două mogâldețe. Plonjonul ei iscă țipete și cascade de râs.

— Cine a dormit în patul meu? se prefăcu Nicola surprinsă.

— Știai, știai! chicoti Chris.

— Cum să știe? îl contrazise sora lui, ieșind de sub pătură. N-am făcut nici un sunet. Nici măcar n-am respirat.

— Pun pariu că știa!

— Bine, bine. Nicola îi luă pe după umeri. Hai să nu începem ziua cu o ceartă. Ce-ar fi să cântăm ceva? Ia să vedem...

Fredonară „Picnicul celor trei ursuleți", iar după aceea interpretară cu veselie unul dintre cântecele lor despre un câine ce lătra toată ziua și toată noaptea. Alternară tonalitățile de la bas la sopran, terminând cu un cor de falseturi.

— Mă predau! Brett Harcourt apăru în ușa dormitorului, în pantaloni scurți și cu părul răvășit. Nu știe nimeni în casa asta că e duminică?

— Îmi pare rău, spuse Nicola printre hohote, dar „latră" amândoi atât de convingător!...

Sasha și Chris săriră din pat, asediindu-și tatăl.

Apoi mâncară în liniște și se lăsară trecuți prin chinuitorul proces al îmbrăcării și ferchezuirii, înainte de a pleca în vizită.

— Așa! Nicola îndesă o geantă uriașă pe bancheta din spate a BMW-ului, rămânând pentru câteva momente cu mâna în șold.

Purta o cămașă de vară bej și pantaloni albi. Părul și-l strânsese într-un coc simplu, iar în picioare avea espadrile cu tălpi din sfoară.

Enumeră obiectele, ridicând pentru fiecare câte un deget.

— Am luat două rânduri de haine, crema de soare, pălării, căldărușe, jucării, lopățele, cărți... o mulțime.

Se așeză pe scaunul din față, schimbând o privire rapidă cu soțul ei.

— Parcă mutăm o armată!

— Nu ești departe de adevăr. Copii, spuse ea peste umăr, mergem la familia Mason. Să vă purtați frumos, bine?

— Eu mă port întotdeauna frumos, spuse Sasha cu mândrie.

— Bineînțeles, replică fratele ei. Cine a aruncat farfuria cu dulceață în...?

— Asta din cauză că m-a tras de păr! Și nu uita că ultima dată tu l-ai scuipat pe...

— Copii! interveni Brett pe un ton ferm, iar ei se potoliră imediat.

— Mi-aș dori să fii mai des în preajmă, murmură Nicola cu un zâmbet slab și privindu-l cu înțeles.

Urmele oboselii dispăruseră. Brett se bărbierise, se pieptănase și purta un tricou alb cu maro, blugi și pantofi albi.

— Poate că atunci n-aș mai avea același efect. Obișnuința îndulcește duritatea!

— Nu cred. Pe tine te ascultă întotdeauna.

— Sunt așa de greu de suportat, Nicola? întrebă el după un moment. Sau să presupun că sunt iertat?

— Pentru seara trecută? Ea ridică umerii. Da! Iar ei nu sunt greu de suportat, adăugă Nicola cu mai multă căldură. În rarele ocazii când nu mai pot, o am pe Ellen. De când se născuseră copiii, Ellen era și menajeră și baby-sitter.

— Mă întreb, spuse Brett rar, dacă nu cumva ei sunt motivul pentru care te-ai dus la consilier. Poate că îi simți ca pe o piedică sau poate că îți dorești o carieră. Ceva de genul ăsta.

— Niciodată n-am reușit să mă hotărăsc dacă vreau să devin ceramist, pilot sau muzician, spuse Nicola după un moment de gândire. Ciudat, nu-i așa? Nu, Brett. Copiii

n-au nici un amestec și niciodată n-am gândit ceva rău despre ei. Îmi sunt foarte dragi!

— Dar ce ai să faci dacă ne părăsești?

Întrebarea pluti în aer, afectând-o pe Nicola în mod curios și neașteptat. „Să fie din cauză că Brett o spune prima oară?" se miră ea. O făcuse simplu, fără a evidenția lipsa ei de înțelepciune sau scop în viață.

Brusc, ca un mic șoc, realiză că poate el se bucură la gândul plecării ei.

— Aș putea să-mi deschid propria mea galerie, spuse gânditoare. O mulțime de oameni sunt încântați de vasele mele.

— Altceva?

Nicola căută în gând dar, înainte ca ideile să apară, își aminti că Brett ieșise singur cu o seară înainte și se întorsese foarte târziu. De fapt, auzise ușile garajului târziu după miezul nopții. Nu că ar fi fost ceva neobișnuit. Și ea ieșea adeseori cu prietenele, iar el nu obiecta, dar dacă de data asta era vorba de un alt fel de plan? Unul care includea o femeie? O femeie de care Brett era interesat în mod serios? Atât de serios, încât îl determina să privească sfârșitul acestei căsătorii de conveniență cu indiferență. Dar Marietta?

— Nicola? Ridică ochii spre el, întâlnind privirea cercetătoare și întunecată. Am ajuns!

— Scuză-mă. Își desprinse cu greu privirea de a lui.

Coborî și îi ajută pe copii să iasă din mașină.

— Ia să vedem. Aranjă rochița de plajă a Sashei. Ești superbă, iubito, spuse ciufulind buclele roșcate și întorcându-se spre Chris: Măi, ce tânăr arătos!

Amândoi copiii își exprimară mulțumirea gălăgios și o luară de mână, lăsându-l pe tatăl lor să se descurce cu uriașa geantă. Rod și Kim Mason și invitații lor văzură grupul ce urca pe aleea din fața casei.

— Bine ați venit, dragii mei! spuse gazda. Nicola, ești atât de tânără și ai deja doi copii?!

— A, nu e mama noastră, spuse Sasha cu un aer important. E mătușa!

— Sasha! se încruntă Nicola. Sunt mama voastră vitregă, nu mătușa. De unde v-a venit ideea?

— Scuză-mă, murmură Kim. Dar Sasha nu accepta să fie contrazisă.

— Am discutat asta cu prietena mea, Emma, și am

hotărât că nu ne poți fi mamă, Nicola, pentru că nu faci nimic din ce fac mămicile.

— Ba face, o repezi Chris. Cine ne silește să ne spălăm pe dinți de trei ori pe zi, cine ne curăță urechile și nu se lasă până nu mâncăm tot?

— Dar nu toate mămicile fac așa, se încăpățână Sasha cu superioritate. Ele au grijă și de tăticii copiilor. Îi pupă și îi mângâie, dorm în același pat cu ei și...

— Sasha, se auzi glasul lui Brett din spatele încruntatei Nicola, e destul, mulțumesc.

— Dar ce știe Chris despre asta? E doar un băiețel prostuț care nici nu merge încă la școală... Și de asta am hotărât cu Emma că trebuie să fie un fel de mătușă! încheie puștoaica triumfător.

Deși ar fi dorit ca pământul de sub picioarele ei să se deschidă și să o ascundă, Nicola nu avea altă soluție decât să-și continue ziua, pretinzând că Sasha nu spusese nimic și ignorând privirile amuzate ale celorlalți invitați, priviri ascunse cu grație în momentul prezentărilor.

O dată cu ei ajunsese și Richard Holloway, o rudă îndepărtată a lui Kim Mason.

Brett se prefăcu la rândul lui că nimic nu se întâmplase și nu după mult timp se aflau pe terasă, lângă piscină, cu plaja la picioarele lor, întinzându-se spre marea sclipitoare, în apa unde copiii se bălăceau fericiți.

Ca pentru a anihila incredibila revelație pe care ea o declanșase, Kim vorbise neîntrerupt cu Nicola, în timp ce bărbații jucau cricket.

Într-un sfârșit, spre mulțumirea Nicolei, Kim își luă soțul și se ocupă de fripturi, lăsându-l pe Richard să se ocupe de băuturile musafirilor.

— Ești bine? întrebă Brett, rupând tăcerea.

— Da. Nu. Nu știu... Privirile li se întâlniră și pe Nicola o luă iarăși cu frisoane la gândul că toți cei din jur se întrebau dacă ea și Brett dormeau sau nu împreună.

— Nu, Nicola, n-ai de ce să fii îngrijorată, spuse el observând încordarea ei. „Chiar și așa, ești destul de atrăgătoare. Ceilalți probabil că se întreabă dacă nu cumva sunt nebun", mai gândi el. Apoi spuse tare: Oricum, e doar treaba ta.

— De unde știai ce gândeam?

— Pari teribil de stânjenită, zâmbi el strâmb.

— Tu nu ești?

— Sunt mai bătrân și probabil mai înțelept, oftă el filosofic. Nici pe mine nu m-a exclus remarca.

— Ești chiar incapabil să vezi adevărul? Ți-am spus că-i merge mintea!

— Evident că da, o aprobă el sec.

— Nu fi supărat pe ea, înmuie tonul Nicola. Nu pricepe implicațiile. A observat doar și i s-a părut ciudat.

— Nu sunt supărat pe ea. Mă irită faptul că a moștenit lipsa de tact a mamei ei.

Buzele Nicolei se strâmbară involuntar.

— E genul de situație care i-ar plăcea la nebunie Mariettei. Când vine acasă?

— Când o va da gata dorul de copii.

Pentru o vreme, Nicola rămase tăcută.

Marietta venea și pleca din viața copiilor asemenea unei sclipitoare păsări a paradisului.

Și, cu toate că părea greu de crezut, ei se topeau de plăcere când ea era în preajmă, dar acceptau absența fără să comenteze.

Avea un apartament în oraș unde copiii erau mai mult decât răsfățați și de unde ei reveneau la tatăl lor cu altă atitudine. Nicola era de părere că asta se datora faptului că fuseseră prea mici în perioada divorțului.

I se părea greu de înțeles motivul pentru care Marietta se deranjase să facă doi copii; poate datorită insistențelor lui Brett... Totuși, atâta vreme cât nu era nevoită să stea legată de ei, Marietta îi iubea. Le scria des, dădea telefon din locuri stranii, le aducea cadouri minunate și exotice.

Nicola acceptă băutura oferită de Richard Holloway și, cum gazdele se ocupau încă de grătar, iar bărbații începuseră să discute politică, reveni la gândurile ei.

Își aminti nedumerirea tatălui ei când Brett anunțase că se însoară cu Marietta Otway. Aveau amândoi douăzeci și cinci de ani, iar Nicola treisprezece.

— De ce nu? îl întrebase pe tatăl său.

— E evident de ce! Ea e talentată, spirituală și foarte frumoasă, spusese acesta oarecum iritat.

— Atunci, de ce nu ești de acord?

— O cunoști. Stătea cu tine de când avea șaisprezece ani, pentru bani de buzunar. E un pic obsedată, nu crezi?

— Da, de muzica ei, zâmbi Nicola. Mi-a dat prima lecție de pian când aveam patru ani.

— Iar acum e obsedată de Brett. Însă nu pot să nu mă întreb cum va împăca aceste două obsesii.

— Îl privești pe Brett ca pe fiul pe care nu l-ai avut niciodată, nu-i așa tată? întrebă Nicola rar, fără ironie.

— Mi-e drag și sunt foarte mândru de el. Când te gândești cum a fost nevoit să-și termine studiile, fără să mai vorbim de Facultatea de Drept, de bursa Rotary...

— De care tu ești responsabil!

— Da. N-am mai întâlnit o minte atât de ascuțită ca a lui și o asemenea hotărâre de a ajunge la succes. Avea doisprezece ani când tatăl lui a dispărut pe mare într-un accident de iaht. Era cel mai mare dintre cei cinci copii, iar sprijinul oferit mamei sale, fraților și surorilor a fost uimitor. În timpul liber lucra pe plantații, la culesul fructelor. Însă există un singur copil aproape de inima mea și acela ești tu.

Două săptămâni mai târziu merseseră la nunta lui Brett cu Marietta. În timpul petrecerii, Nicola îi privi pe miri cu ochii tatălui ei. Mireasa îmbrăcase o rochie din mătase verde aprins, ce se potrivea de minune cu părul roșu. Părea vizibil fericită, dar Nicola observase că ea și Brett se evitau. Apoi, când tăiaseră tortul împreună, tinerii căsătoriți se priviseră cu o lucire ce dovedea că între ei exista ceva periculos de fierbinte, ceva ce nu putea fi exteriorizat în public.

Nu mult după nuntă, Nicola plecase la un internat în Brisbane, la o mie de kilometri distanță și contactul ei cu Brett și Marietta fusese limitat. Observase la nașterea Sashei că Marietta părea oarecum preocupată în legătură cu maternitatea. Doar douăsprezece luni mai târziu venise pe lume și Chris, iar după un alt an se răspândise, ca suflul unei bombe, vestea că Brett și Marietta se despărțeau.

— Știam eu, spusese tatăl ei exasperat.

— Dar Chris e doar un bebeluș! Cum poate pleca?

— Au făcut o înțelegere. Copiii vor sta majoritatea timpului cu Brett, pentru ca ea să-și poată relua cariera, răspunsese bătrânul pe un ton sarcastic.

— Dar am crezut că îi place să aibă copii!

— Era doar noutatea situației. Atâta tot.

Nicola se gândise mult la situație. Avea atunci șaptesprezece ani și înțelegea ciudata privire dintre Brett și soția lui, dar nu pricepea de ce lucrurile luaseră o astfel de întorsătură.

— Deci nu se mai iubesc?

— Poate că se mai iubesc, oftase tatăl ei, dar ea este hotărâtă ca totul să se petreacă în termenii ei sau deloc, iar Brett... Ei bine, n-ar fi ajuns acolo unde se află dacă n-ar fi avut o voință de oțel.

Între timp, Brett devenise partener la firma de avocatură a tatălui Nicolei. Unul activ, a cărui experiență atrăsese clienți importanți. Tatăl ei se baza din ce în ce mai mult pe el, pe măsură ce sănătatea i se șubrezea.

La optsprezece ani, Nicola părăsise internatul și, din cauza bolii tatălui ei, insistase să petreacă următoarele șase luni lângă el, în loc să urmeze cursurile Academiei de Arte. Și așa, ea se află aproape de Brett și copiii lui.

În timpul acestor șase luni triste, se îndrăgostise de el, conștientă că atracția dintre Brett și Marietta continua să existe.

După moartea tatălui, Nicola petrecuse mult timp cu copiii lui Brett. Compania lor era de preferat casei goale și triste. Făcuse asta pentru el, dar și pentru Marietta. Era ca și cum ar fi avut doi membri ai familiei la care ținea.

Nu putea uita toți anii petrecuți alături de Marietta. Nu putea uita că aceasta venise acasă special pentru a interpreta la înmormântare câteva din piesele favorite ale tatălui ei.

Melodiile, dar mai ales felul în care fuseseră cântate, îi liniștiseră sufletul, cu toate că suferința nu dispăruse și nu știa încă ce trebuia să hotărască în legătură cu viața ei, golită atât de brusc. Brett îi sugerase să-și reia studiile, dar Nicola nu dorea un angajament. Nici măcar nu mai era sigură că Academia de Artă nu reprezentase decât o alegere pe placul tatălui ei.

Dorise o călătorie pe mare, dar Brett se opusese, argumentând că este prea tânără pentru a hoinări singură. Atunci descoperise pentru prima oară că era îndrăgostită de el.

În acea perioadă reușise, fără a ști prea bine cum, să se compromită cu ajutorul unui bărbat a cărui amintire o făcea și acum să se înfioare. Povestea era sordidă, dar banală.

Plecase la o petrecere a unui grup de așa-zișI prieteni, un alt motiv de discordie între ea și Brett, în Tablelands, la un sfârșit de săptămână. Dar acolo nu mai apărusè nimeni și se trezi în cabana singuratică, alături de un bărbat care la început îi făcuse avansuri insistente, iar apoi devenise violent, numind-o târfă mică, răsfățată și bogată. Apoi insinuase că era amanta lui Brett Harcourt, fiindcă petrecea destul de mult timp la el acasă, și că pe seama ei se răspândiseră deja destule zvonuri în oraș.

Nicola fusese mai mult dezgustată decât înfricoșată, iar asta îi dăduse puterea să-l pălmuiască pe nemernic și să plece mândră, atunci când partenerul de excursie o amenințase că va fi nevoită să-și găsească singură drumul spre casă.

Din nefericire, nu reușise să revină în oraș decât după ce îl sunase pe Brett să o ajute.

Interogatoriul la care el o supusese pe drumul de întoarcere fusese cumplit. Cum de se dovedise atât de naivă? N-o avertizase el în legătură cu „prietenii" pe care și-i alesese și cu bărbații cu care se întâlnea? Cum credea că arăta hoinărind pe drumuri de țară, plină de praf și cu rochia în dezordine? Atunci, mânioasă și jenată, Nicola venise cu ideea călătoriei pe mare.

Brett o dusese direct la Yorkeys Knob, dar ea se opusese cu vehemență.

— Nu, nu aici, te rog.

— De ce?

— Nu pot. Chipul ei în flăcări și faptul că îi evitase privirea îl determinaseră pe Brett să renunțe la întrebări. O conduse acasă la ea. Abia acolo insistase să afle totul. În loc să fie șocat și dezgustat de vestea bârfelor despre ei doi, o sfătuise să facă un duș și să se schimbe, pentru că urmau să iasă în oraș.

Iar la cină, când ea era mult mai calmă, îi propusese căsătoria.

Nicola își amintea încă fața de masă albastră și flacăra nemișcată a lumânării din pahar, muzica și rochia pe care o purtase, neagră cu flori albe. Își amintea cum se jucase cu paharul de vin și ce răspunsese șocată:

— Dar Marietta?

— E o poveste încheiată, răspunsese Brett sec, privind-o ironic. Nu știai?

— Dar nu ea este motivul pentru care nu va fi o... căsătorie adevărată?

— Nu. Motivul e că ești prea tânără ca să te căsătorești, Nicola, dar cel puțin așa te vei afla în siguranță, vei fi fericită și vei putea face ce-ți place.

— Adică să am grijă de copiii tăi? precizase ea, ridicând paharul și privindu-l peste marginea de cristal.

— Sunt și ai Mariettei. N-am de gând să te transform în guvernantă, continuă el. Poți face orice dorești, dar cu tine acolo ei sunt fericiți și tu la fel. Greșesc?

— Nu. Dar cât va dura?

— Cât va fi necesar, ridică el din umeri. Poți să urmezi cursuri la facultate, dacă vrei. Iar dacă n-o să-ți placă... măcar vei ști că ai încercat.

— Vorbești ca tata!

Brett rămase tăcut câteva momente.

— El și-ar fi dorit să încerci, Nicola. Și să știi că va fi o onoare să te am în casa mea.

Ochii ei se măriseră; atunci înflorise pentru prima oară speranța. Dar imediat își propuse în gând să nu anticipeze.

— Să presupunem că te îndrăgostești sau eu... Mâine, de exemplu.

— În ceea ce mă privește, nu cred că e posibil, dar promit să-ți spun în cazul în care se întâmplă, răspunsese el grav. Iar dacă ți se întâmplă ție, rămân la părerea mea că ar fi mai bine să aștepți puțin înainte de a-ți permite să crezi că este iubirea vieții.

Nicola își mușcă buza, apoi, cu prima strălucire de umor în ochi după multă vreme, spuse:

— Pentru moment, bărbații nu prezintă nici un interes, crede-mă. Dar presupunând că se întâmplă, nu ar fi o complicație inutilă? Ar trebui să explic o căsnicie care nu e chiar ce pare, nemaivorbind despre formalitățile de anulare a ei.

— Pentru un bărbat care te iubește cu adevărat nu va fi prea greu de înțeles.

— Nu știu ce altceva să fac, clipi ea. Mă simt ca o corabie fără cârmă. Cred că e din cauză că am fost singurul copil și că am crescut fără mamă. Oftă. Obișnuiam să fac atât de multe cu tata. Plănuisem să plecăm amândoi în croazieră, după ce terminam școala.

— Știu. Te invidiam pentru asta.

— Oare? Mărturisirea o uimise și îl privise curioasă. Își lăsase baltă treburile, ca să vină să o salveze. Era elegant îmbrăcat. Arăta ca un om de lume, sigur de el. Îi era greu să și-l imagineze invidiind-o și, cu atât mai mult, cerând-o în căsătorie.

— Cred că tata vedea în tine fiul pe care nu l-a avut niciodată, spuse Nicola brusc. Sorbi din vin, apoi își trecu degetele peste marginea paharului.

— Te deranja? O privi atent.

— Nu. De ce crezi asta? îl privi la rândul ei fix.

— Nicola... începu el, apoi se opri pentru câteva clipe. Cred că aș dormi mai liniștit dacă aș fi sigur că am găsit calea de a te ajuta să treci prin acești ani dificili. Pot fi dificili pentru oricine, nu doar pentru cineva atât de singur pe lume ca tine.

— Chiar și așa, tot de o farsă vorbim, murmură Nicola destul de sec. Cu toate astea, rămâne de văzut dacă reușim să păcălim pe cineva. Spunând asta, o mică scânteie provocatoare luci în ochii ei albaștri.

— Lumea poate să creadă ce dorește, zâmbi el ușor, dar te asigur că toți se vor gândi de două ori înainte de a-și spune cu voce tare părerile. Te vor trata cu respect.

— Pare minunat, Brett, spuse ea ridicând o sprânceană.

Brett tăcu, privind-o amuzat, dar și mulțumit că femeia din fața lui înțelegea, din ce în ce mai bine, că el putea fi formidabil atunci când dorea.

— Există o persoană care ar avea dreptul să-și exprime rezerva față de planul tău, remarcă Nicola ezitant. Și mai sunt și copiii.

— Nu-ți fă griji din pricina Mariettei.

— Dar nu crezi că ar trebui să știu dacă intenționezi să-i spui sau nu adevărul, Brett?

— Marietta a renunțat la anumite drepturi când și-a părăsit copiii, dar, dacă ești de acord, o voi anunța doar că ne căsătorim. Nu văd de ce n-ar fi încântată să te știe mereu lângă Sasha și Chris. O privi întrebător. Accepți?

Revenind la realitate, Nicola făcu o grimasă la gândul că se dovedise atât de naivă. Nu doar pentru că acceptase, dar mai ales pentru că petrecuse primul an de căsătorie sperând la iubirea lui Brett.

Acesta avusese dreptate într-o privință. Nimeni nu avusese curajul să spună deschis ceva despre căsătoria lor. Până în această dimineață însorită de duminică în care, culmea ironiei, chiar fiica lui povestise tuturor adevărul.

— Draga mea! Kim revenise. Îmi pare rău, dar Rod e atât de neîndemânatic! Poți să crezi că nu încinsese destul grătarul? De-abia acum e gata!

— Miroase minunat, o consolă Nicola. Mă duc să chem copiii.

După masă, gazda sugeră ca tinerii să facă o plimbare spre plajă. Când Brett și copiii rămaseră în urmă, construind castele de nisip, Nicola se pomeni mergând lângă Richard Holloway care o întrebă cu umor:

— Ai regretat vreodată că ai mâncat ceva greu de digerat în mijlocul zilei?

Ea îl privi cu un zâmbet pe buze:

— Mă mir doar că Sasha și Chris nu au mai făcut nici o remarcă. Tactul nu e punctul lor forte. Se opri brusc.

— Asta cred și eu, replică el cu înțeles.

Obrajii Nicolei se colorară ușor, dar își ținu fruntea sus și grăbi pasul. Richard Holloway o urmă. Era înalt, avea părul rar și ochii verzi. În timpul mesei fusese o companie plăcută. De fapt, el și Brett întreținuseră discuția.

— Îmi pare rău, spuse el. Vorbind despre lipsă de tact, puștii fac din asta o artă!

Briza se întețea, ridicând nisipul cald.

— Cât rămâneți la familia Mason, domnule Holloway?

— Destul de puțin, doar până îmi găsesc o locuință, cu toate că verișoara mea insistă să mă mut la ei, răspunse el, în timp ce se întorceau lângă Brett și copii. Lucrez la decorarea unui centru comercial. Unul mare, unde voi folosi toate elementele pentru care Cairns este vestit.

— Sunteți artist?

— Fac puțin din toate. Pictez un pic, sculptez, dar după ce am realizat că nu voi reuși să impresionez prea mult, am hotărât să încerc designul.

Nicola îl privi cu mai mult interes, observând că era mai tânăr decât i se păruse la început. Dacă avea douăzeci și șapte de ani!

— Tu lucrezi ceramică?

— De unde știi?

— De la Kim. Când v-ați cunoscut, ai pomenit de asta. Ai lucrat și ceva comercial vreodată? Pentru că s-ar putea să am nevoie de niște vase.

— Nu știu dacă sunt atât de bună, spuse Nicola, deși posibilitatea o înfiora.

— Încercarea moarte n-are! Pot vedea ce ai lucrat până acum?

— Nu văd de ce nu, spuse ea încet și realiză cu uimire că își amintea brusc vorbele reverendului Peter Callam. „Nu", își spuse în gând, „n-aș face-o niciodată. Totuși, dacă Brett era... dacă..." Aveți soție și copii acolo, în sud, domnule Holloway?

— Nu, nu sunt căsătorit, răspunse el râzând. De ce?

— Curiozitate feminină, minți Nicola vesel. Știi ce? Îi spuse lui Brett, după ce ajunseră lângă el. S-ar putea, totuși, să mă angajez!

3

BRETT ÎI ARUNCĂ O PRIVIRE NEDUMERITĂ. Era plin de nisip. Se schimbase cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou pentru incursiunea de pe plajă, dar își scosese tricoul, iar mușchii de pe spate și brațe i se răsuceau încet sub pielea bronzată. Înotase cu copiii și părul plin de nisip îi atârna peste ochi. Nicola reuși să vadă cum expresia lor se întunecă.

— Să te angajezi?

— Nu fi atât de surprins, zâmbi ea rece. Domnul Holloway o să-ți explice.

Iar acesta detalie proiectul, plin de entuziasm.

— Dar, mai întâi, trebuie să vedem dacă lucrările mele sunt destul de bune, adăugă Nicola la sfârșit.

— Bineînțeles, se ridică Brett în picioare, ceea ce o făcu pe Sasha să protesteze. El o ridică pe umeri, dându-i ocazia puștoaicei să ia un aer regal. Acasă, domnișoară Harcourt, spuse Brett, aruncând o privire spre Nicola și Richard. Dacă nu deranjează pe nimeni.

— Pe mine nu, răspunse Richard, ridicându-l și el pe Chris pe umeri. Putem chiar să ne luăm la întrecere.

Și chiar asta făcură, lăsând-o pe Nicola să-i urmeze împovărată de jucării, căldărușe, haine și câteva gânduri supărătoare. Pe care nu le exprimă decât seara târziu.

La ora șapte, Sasha și Chris erau deja adormiți, iar

Nicola petrecu următoarea oră dereticând. Duminica era una dintre zilele libere ale lui Ellen.

Călcă hainele de școală ale Sashei, îi lustrui pantofii și pregăti o mare parte a micului dejun. Alese hainele pline de nisip și le bagă în mașina de spălat.

În timpul cinei, Brett vorbise la telefon, apoi se retrăsese în biroul lui.

Sau cel puțin așa credea Nicola. Dar când ieși pe terasă cu o ceașcă de cafea, îl găsi relaxându-se pe un șezlong, cu privirea ațintită în gol.

Se înnoptase, însă căldura de peste zi stăruia încă în aer.

— Credeam că lucrezi. Vrei o ceașcă de cafea?

Cu mâinile sub cap, Brett se întoarse încet spre ea. Nicola se schimbase cu o rochie răcoroasă din voal înflorat.

— Nu, mulțumesc.

Nicola se așeză pe alt șezlong, punând cana cu grijă pe balustradă.

— Atunci ești destul de amabil să-mi explici motivul pentru care mai devreme entuziasmul tău îl egala pe cel al unui pește mort?

— În legătură cu vasele?

— Da, replică ea. Cu ele. Dar te avertizez, Brett, am de gând s-o fac. Dacă sunt destul de bună!

— Presupun că asta nu va fi o problemă.

Nicola se încruntă. Luminile subacvatice ale piscinei erau aprinse și, cu tot semiîntunericul, își dădea seama că după acea primă privire, Brett nu mai întorsese ochii spre ea.

— Adică? Nu crezi că sunt destul de bună? Ca artist?

— Dimpotrivă, cred că ești. Însă nu sunt sigur dacă ăsta este criteriul.

— La ce criteriu te gândești? întrebă ea după un moment, cu o reținere periculoasă în voce.

— Nicola, spuse el rar și blând, nu ești proastă, draga mea. Sau n-ar trebui să fii în clipa asta. Richard Holloway n-a fost doar furat de apariția ta. Practic, nu și-a luat ochii de la tine. Iar curiozitatea i-a fost, fără îndoială, plăcut stârnită, descoperind că noi nu suntem soț și soție în adevăratul sens al cuvântului.

Nicola își reținu indignarea, cuvintele ieșind doar încărcate de un amar amuzament.

— Un secret dezvăluit de Sasha. E chiar ironic, Brett!

— Probabil.

— Să înțeleg că nu vezi acum partea nostimă?

— Nu, Nicola, replică el sec. Și nici tu n-ai văzut-o atunci.

— Ai dreptate. Își mușcă buza. Era o sabie cu două tăișuri. Vezi tu, ai putea avea o problemă aici, când Sasha va realiza că tatăl ei nu doarme nici cu mama vitregă, nici cu mama biologică.

Brett rămase tăcut.

— Ce nu e în regulă cu Richard Holloway? Doar nu-ți imaginezi că are de gând să fugă în lume cu mine?

Brett se ridică, îndreptându-se spre marginea piscinei cu mâinile în buzunare.

— Nu, Nicola. Nu e nimic în neregulă din câte știu până acum. Se întoarse și o privi. Ai vrea să-l cunoști mai bine?

Nicola ridică privirea spre el, răspunzând abia după câteva clipe:

— Mi-aș dori să mă angajez undeva, Brett, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a afla dacă astfel voi crește în ochii tăi. Și, da... pare simpatic.

Privirea ei rămase nemișcată, dar a lui zăbovi pe umerii firavi și brațele subțiri înainte de a se întâlni cu ochii Nicolei.

— Deci, apăsă el cuvintele, perioada de indiferență față de bărbați a luat sfârșit?

„Dacă ai știi", îl apostrofă ea în gând, iar mâinile i se încleștară pe genunchi.

— Poate. Ești sigur că nu ai nimic împotrivă? adăugă grăbit.

— Nu. Dar cred că trebuie să fim discreți.

— O! Voi fi mai mult decât discretă. Trebuie să-ți spun că găsesc atitudinea ta inexplicabilă. L-am cunoscut abia astăzi și, deocamdată, singura mea intenție este să văd dacă sunt un artist destul de bun ca vasele mele să se vândă.

— Deci vei avea o carieră, când mariajul nostru se va sfârși?

— Brett, nu-mi pot petrece restul vieții având grijă de copiii tăi, nu crezi?

El nu răspunse, dar continuă să o măsoare gânditor. Nicola înghiți în sec.

Sub privirea lui, ce parcă o judeca pe o scală de la unu

la zece, se simțea stingherită și încordată, întrebându-se în ce măsură rochia de voal era o barieră în fața ochilor căprui.

Ar fi capabil Brett să o dezbrace cu privirea, chiar și numai pentru a evalua cât de atrăgătoare era pentru alți bărbați? Gândul următor se dovedi și mai periculos, iar Nicola se întrebă dacă nu cumva lăsa frâu liber dorinței și imaginației.

„Situația asta trebuie să înceteze!" gândi ea cu groază. Îl ura, îl iubea, îl dorea, iar acum juca un rol periculos, încercând să-i stârnească gelozia.

Nu că ar fi trecut la fapte. Acceptase doar să arate munca ei unui bărbat ce ar putea fi interesat. Să-l cunoască mai bine pe Holloway? Cum de ajunsese să cadă în capcană?

Și ce urmărea Brett, de fapt? Se ridică brusc, plesnind palmele.

— Ce e? întrebă el încet. Se schimbase în tricou și blugi, dar nu contau hainele pe care le purta. Întotdeauna se simțea atrasă de trupul puternic, de ochii inteligenți, dar...

„Nu", își spuse ea în gând, „nu poate fi gelos". Cu siguranță că ar fi arătat-o cumva până acum. Atunci de ce o dezaproba?

Și care era motivul pentru care, în acea dimineață, în mașină, vorbele lui sunaseră diferit, ca și când se gândea să termine farsa asta de căsătorie?

— Nu înțeleg, atâta tot, șopti Nicola.

— Tatăl tău ar fi fost la fel de precaut, dacă ar fi trebuit să fie de acord, Nicola, spuse el repede. Ochii ei se măriră. Poate că e mai bine să-ți amintesc doar că vei moșteni o avere de câteva milioane de dolari. Ești extraordinar de atractivă, dar... făcu o pauză și privirile se întâlniră. Dar ești încă foarte tânără. Nu te grăbi. Nici măcar atunci când e vorba să pleci de lângă mine.

Respirația ei se îngreună. Deci asta era! Brett îl înlocuia încă pe tatăl ei.

— Când crezi că vei fi capabil să renunți la a te purta părintește, Brett?

El rămase tăcut atâta vreme, încât Nicola crezu că nu va mai răspunde. O făcu, într-un sfârșit, ridicând ușor umerii.

— Am putea relua subiectul după ziua ta de naștere.

— Crezi că o săptămână, două vor face vreo diferență?

— Cine știe? zâmbi Brett slab. Între timp, cu vorbele mele înțelepte în minte, de ce nu-l inviți pe Richard Holloway la cină marți seară? Eu o să invit pe Tara Wells și familia Mason. Îi poți arăta atunci și vasele.

— Tara Wells? se încruntă Nicola. O cunosc?

— Nu. Am luat cina cu ea sâmbătă. Abia s-a angajat la noi la firmă. S-a mutat aici din Brisbane și cred că deocamdată se simte cam singură și dezorientată.

— Consilier juridic?

— Da. Specialist în litigii. O să-ți placă!

— O cină formală? întrebă Nicola rar, dar cu mintea în altă parte.

— Dacă vrei. Te pricepi foarte bine să le aranjezi.

— Mulțumesc. Nu e puțin prea devreme să întoarcem invitația familiei Mason?

— Sunt sigur că vor veni! E o modalitate de a-i asigura că ziua de astăzi n-a fost un eșec total.

— Bine, păru ea amuzată. O să-i sun mâine să le mulțumesc și să-i invit. De ce nu? Se opri brusc, întrebându-se din ce motiv își pierduse interesul pentru vase.

— Cât despre Sasha, cred că cel mai bine este să ignorăm subiectul, adăugă Brett.

— Nu aveam de gând să intru în detalii, ridică ea o sprânceană. Îl ignorăm până data viitoare, când te va pune într-o situație stânjenitoare, asta voiai să spui?

— N-a fost neapărat vina ei.

Nicola făcu o grimasă, apoi se ridică.

— N-am terminat de pus în ordine chitanțele. Noapte bună.

— Nicola...

Ea se întoarse așteptând politicoasă.

— Eu... Brett o privi fix. Nu-ți doresc decât binele.

— Dacă spui tu... Te voi crede pe cuvânt. Noapte bună.

Când să intre, el o opri iarăși.

— Ce mai e? întrebă rece.

— Două lucruri. Nu uita de Balul Societății Avocaților, de sâmbăta viitoare, și că mâine ai fost invitați să participăm la o reuniune deschisă la liceul meu. Tu, îi reaminti el, trebuie să înmânezi premiul pe care îl donez anual.

Nicola bombăni ceva în surdină. Uitase de ambele

evenimente, cu toate gândurile care o apăsaseră și o preocupaseră în ultima vreme.

— De ce eu? Nu te descurci singur?

— Eu voi spune câteva cuvinte. Tot ce trebuie să faci este să oferi premiul. Anul trecut ți-a ieșit minunat.

— Nu știu de ce.

— Îți spun eu. Toate fetele te priveau ca pe întruchiparea grației și drăgălășeniei, în timp ce băieților... le lăsa gura apă.

— Brett, asta... Dar se opri la timp pentru că el râdea pe înfundate de expresia ei ultragiată.

— Nu e departe de adevăr, murmură el. Mergi? Vor fi foarte dezamăgiți dacă n-o să apari.

— Ăsta e șantaj, dacă știi cuvântul, scrâșni Nicola din dinți. Da, o să te însoțesc. Intră în casă lăsându-l pe Brett să o privească, dispărând în întuneric.

Somnul n-a venit ușor în acea noapte. După un duș fierbinte, întinsă în pat cu mâinile sub cap, monologa în gând. „Știi ce cred? Cred că vechile reguli se vor schimba, chiar dacă Brett nu-mi va da acordul părintesc să mă văd cu un alt bărbat. Și mi-e tare teamă că această Țara Wells ar putea fi una din cauze. Dar ironia e alta, se ridică ea brusc, ștergându-și ochii. Când e pe cale să se întâmple ce îmi doream mai mult, să fiu liberă, se pare că nu asta voiam..."

— Acum înțelegi ce-ți spuneam? spuse Brett încet, doar pentru urechile ei, a doua zi dimineață. Nicola tocmai oferise premiul anual și se așezase în ropote frenetice de aplauze.

Era o zi senină și caldă. Purta un costum cu mânecă scurtă, o fustă mini de un violet pal și o pălărie uriașă. Asortase pantofii și geanta la culorile eșarfei, un gri stins. Combinația i se păruse la început prea elegantă, dar Brett murmurase:

— Cu cât mai elegantă, cu atât mai bine. Nu greșise.

Chiar directorul liceului și soția lui apreciaseră felul în care era îmbrăcată:

— Suntem încântați, doamnă Harcourt, că ați acceptat să veniți. Stilul dumneavoastră este o încântare, iar prezența ne ajută să facem din această zi, una specială.

Dar în mașina lui Brett, în timp ce se întorceau acasă, își scoase pălăria și remarcase:

— Acum chiar mă simt ca o impostoare.

Brett o privi rapid.

— Vreau să spun că n-am făcut nimic pentru a merita genul ăsta de admirație, adăugă Nicola.

El opri la stop și întinse un braț pe spătarul scaunului ei.

— De ce nu te gândești la tine ca la... unul dintre cele mai fine aspecte ale vieții? îi sugeră, cu o mică lucire de amuzament răutăcios. Ca să nu mai vorbim de câtă distincție oferi bărbatului de lângă tine...

— Te asigur că ăsta este un alt motiv pentru care mă simt ca o impostoare, comentă ea, deși ultima lui remarcă fusese exprimată cât se poate de serios.

— Reluăm discuția despre „soție doar cu numele", Nicola? Își retrase brațul și porni mașina când stopul deveni verde.

— Pare corect s-o reluăm. Nu este o căsătorie normală.

— Sunt de acord că ai tendința de a-mi reaminti constant acest aspect.

Nicola ezită, apoi îl privi. Brusc, se simți vinovată pentru că, indiferent ce era între ei, ceremonia din această dimineață reprezenta nu doar ceea ce el reușise în viață, dar și dorința lui de a-i ajuta pe alții.

Discursul pe care Brett îl ținuse, amuzant și încurajator, stârnise la fel de multe aplauze ca și apariția ei. Oftă, sprijinindu-și capul de spătarul scaunului și încercând să se relaxeze pentru câteva secunde.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost nedreaptă față de festivitatea de astăzi. Poate că tu nu-ți dai seama, dar lăsând restul de-o parte, sunt foarte mândră de tine, Brett. Și tata ar fi fost.

În timp ce spunea aceste cuvinte, ajungeau la Knob, iar el opri mașina în fața casei. Înainte ca Brett să poată spune ceva, Nicola deschise portiera și coborî. Apoi își luă pălăria.

— Doream doar să știi că nu sunt atât de preocupată de propria mea persoană, încât să nu apreciez ce ai făcut.

— Nicola... spuse el, cu un amestec de exasperare în glas. O privi, clătină capul, apoi deschise gura.

Dar nu scoase nici un sunet.

— Așa! Se pare că te-am surprins, Brett. Hai să lăsăm discuția unde a rămas. Ne vedem diseară.

Cu o clipă înainte de a porni mașina, Brett se întrebă: „Copil minunat și unic... ce să mă fac cu tine?"

— Fructe de mare și carne de vită, Ellen. Cum ți se pare? întrebă Nicola în acea după-amiază. Pentru petrecerea de mâine.

— O să-i spun fratelui meu să facă rost de marfă proaspătă.

— Calmar, spuse Nicola satisfăcută. Mai ales dacă îl prepari după rețeta ta. Aperitivul perfect! Pe urmă mă gândeam la friptură Wellington și un tort mocca?

— Mai bine ai vorbi cu copilul ăla, comentă Ellen. Se ține numai de pozne.

— Ce-a mai făcut acum? întrebă Nicola resemnată.

Chris era teribil de nemulțumit de faptul că era lăsat singur acasă cât era Sasha la școală, cu toate că mergea la grădiniță, *școală pentru bebeluși* cum îl necăjea sora lui, trei dimineți pe săptămână.

— Eram sigură că nu ar fi putut mânca tot piureul, deși farfuria era goală, iar el avea o expresie angelică. Cartofii erau în papucii mei! Am alunecat pe ei când spălam podeaua.

Nicola privi în jur, dar Chris nu trăgea cu urechea, așa că se puse pe chicotit. După o clipă, Ellen i se alătură, dar spuse:

— Așteaptă numai să pun mâna pe el!

— Mă întreb dacă tatăl lui era la fel de neastâmpărat?

— Ba cred că a moștenit-o pe mama lui, remarcă Ellen sec. N-o iertase niciodată pe Marietta pentru că îl părăsise pe Brett.

— Lasă, curăț eu. Nicola luă papucul și începu să scoată piureul cu o furculiță. Știi ce, mă gândeam să-i găsim o ocupație. Una fizică.

— Ca să-l obosim? Bună idee. Dar nu încerca judo sau sporturi de genul ăsta. O să facă totul bucăți.

— Nu, zâmbi Nicola. Dar se descurcă cu mingile. Poate lecții de tenis? Primesc puști de cinci ani? Să văd ce spune Brett. Bunnn! Să revenim la petrecerea de mâine. Îmi doresc teribil să fie ceva special!

Ellen o privi cu afecțiune.

— Așa sunt toate petrecerile tale. Ai stil. Dar de ce neapărat cea de mâine?

Nicola își mușcă buza. Dacă cineva știa ce prefăcătorie

era căsătoria ei cu Brett, acea persoană era Ellen, cu toate că nu locuia împreună cu ei și nu comentase niciodată.

— Eu... ezită. Am doar sentimentul că *mâine* trebuie să fiu la înălțime. Atâta tot.

— În regulă. Facem un târg. Vă dau voie să mai vedeți încă o dată concertul celor de la Wiggles, cu o condiție: după ce spuneți bună seara musafirilor, mergeți direct în pat... Și să rămâneți acolo, spuse Nicola în seara următoare.

— Dacă o să mor de sete sau o să am nevoie la baie? se interesă Sasha. Copiii se agitau prin dormitorul Nicolei, în timp ce ea își aranja părul și se machia. Brett nu ajunsese încă.

— Poți să mergi la baie înainte să te bagi în pat și să-ți pui un pahar cu apă pe noptieră, Sasha. Chris, lasă ăla.

— Pfu. Chris puse jos sticla de parfum cu atomizor. De ce-ți dai cu chestia aia peste tot? Și de ce-ți ridici părul? Era mai bine înainte.

Nicola își privi imaginea în oglindă. Își aranjase părul într-un coc sofisticat și elegant, dar se măsura critic.

— Crezi?

— Bineînțeles. Doar doamnele în vârstă poartă părul așa.

— Aha! Scoase agrafele lăsând părul liber. E mai bine?

— Mult mai bine, spuse o altă voce, a lui Brett.

— Vezi! remarcă puștiul triumfător, repezindu-se în brațele tatălui său. Le trebuiră câteva momente până să înțeleagă de ce Sasha nu făcuse la fel. Era ocupată să-și vopsească buzele cu roșu strălucitor. Nicola mârâi și luă sticla cu demachiant.

— Zău, Sasha! Nu se curăță ușor.

— Îi iau eu de aici, spuse Brett repede.

Zece minute mai târziu, Nicola îi văzu în fața televizorului și, cu un oftat de ușurare, se îndreptă spre sufragerie pentru ultimele retușuri.

Satisfăcută de aspectul mesei, Nicola inspectă curtea, aranjă fotoliile, stinse niște lumini, apoi clătină mulțumită din cap.

— Gata? întrebă Brett din spatele ei.

— Da. Sunt...?

— Sunt bine, au jurat să se poarte frumos. Eu am făcut un duș și cred că meriți să bei ceva în pacea și liniștea orei

care a rămas până la sosirea musafirilor. Îi dădu un pahar cu sherry, încercând să fie cât mai amabil cu putință.

Uimirea ridică sprâncenele Nicolei, dar luă paharul mulțumind.

— Stai jos, o invită Brett.

— Trebuie că arăt foarte obosită, spuse ea așezându-se, dar cu un licăr de amuzament în ochi.

— Deloc. Se așeză, la rândul lui. Arăți minunat.

O cercetă cu privirea. Îmbrăcată cu o rochie scurtă, neagră, la care asortase perle, Nicola era eleganța însăși. Ochii lor se întâlniră.

— Întotdeauna urmezi sfaturile lui Chris când te aranjezi?

— E singurul bărbat din preajmă. Ciudat, dar mai mereu are dreptate. Probabil că a moștenit bunul-gust de la tine.

— Crezi că am bun-gust și în ceea ce privește femeile?

Nicolei îi păru rău că vorbise.

— Marietta era... este... foarte frumoasă, spuse ea gânditoare, după o scurtă tăcere. El o privi o clipă meditativ.

— Între mine și Marietta a fost o atracție teribilă. Dar ar fi trebuit să ne gândim de două ori, ridică Brett umerii.

— Curios, se încruntă Nicola. Nu înțeleg.

— A fost greu pentru amândoi. Fiecare aveam o carieră căreia ne dedicaserăm.

— Ai iubit-o, nu-i așa?

— Așa credeam atunci, Nicola, recunoscu el încet. Indiferent ce-a fost, s-a topit în propriile flăcări.

— De ce îmi spui toate astea, Brett?

— Pentru că am sentimentul că tu nu crezi că între mine și Marietta s-a terminat totul.

— Ai dreptate. Și dacă vrei să știi, sunt de părere că, dintre voi doi, tu ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte de a distruge o căsnicie în care existau doi copii.

El fixă cu privirea paharul pe care îl avea în mână, apoi făcu o grimasă.

— Comentariile de pe margine sunt foarte comode. Însă, dacă privești lucrurile din alt punct de vedere, n-am fi mai săraci fără Sasha și Chris în viața noastră?

— Bineînțeles, spuse Nicola pălind. De ce spui asta?

— Nu pentru că nu i-ai iubi destul. Chiar te consider îngerul lor păzitor, Nicola. Nu mă privi așa. Lucrurile

astea se întâmplă. Fac tot ce-mi stă în putere ca despărțirea mea de mama lor să nu-i afecteze prea mult.

— Ce se va întâmpla dacă am să plec? întrebă ea aspru.

Brett se ridică, îi luă paharul din mână și în acel moment se auzi clopoțelul soneriei.

— Voi continua să fac totul pentru ei, Nicola. Au sosit musafirii.

„Ce spuneai de posibile amante, reverende Callam?", se pomeni Nicola întrebându-se în sinea ei. „Tara Wells nu l-a scăpat o clipă din ochi pe Brett. Despre asta să fie vorba?"

Copiii veniră să spună noapte bună, apoi Ellen îi duse în dormitor.

Nicola răsuflă ușurată și surprinse licărul ironic din ochii soțului ei.

— Ce adorabil, remarcă Tara Wells. Mi s-a spus că cel mai bine este să vezi copiii înainte ca ei să meargă la culcare. Toată lumea se amuzase de această constatare. Brett turnă șampania în pahare, în timp ce Nicola o studia pe musafira despre care avea atâtea semne de întrebare.

Tara Wells avea aproximativ treizeci de ani, pielea perfectă și ochi verzi, minunați. Întreaga ei înfățișare emana forța ascunsă sub aerul delicat.

În ochii lui Richard Holloway și ai lui Rod Mason se putea citi și un alt fel de admirație, iar în cei ai doamnei Mason se vedea iritarea datorată comportamentului curtenitor al soțului său față de această femeie atrăgătoare.

Dar interesul Tarei era îndreptat spre gazdă.

— Brett mi-a spus totul despre tine, Nicola, îi mărturisise înainte de masă, dar nu mi-a spus cât de bine arăți!

— Mulțumesc, se auzi Nicola răspunzând cu precauție, pentru că simțise un oarecare disconfort la gândul că fusese subiectul discuției dintre Brett și noua lui colegă. Mi-e teamă că, în schimb, eu nu știu prea multe despre tine, adăugă zâmbind.

— M-am angajat la firmă de curând. Hinton, Harcourt & Asociații au o reputație remarcabilă chiar și pentru un orășel cum este Cairns.

— Tatăl meu ar fi fost încântat să te audă spunând asta, replică Nicola sec, simțindu-se cumva jignită de epitetul „orășel".

— Știu. Brett mi-a spus cât de mult îl admira și îl respecta pe tatăl tău.

„Zău? Și ce altceva ți-a mai spus?" bombăni Nicola în gând, ridicându-se.

— Masa este servită, anunță cu grație.

În timpul cinei, conversația se dovedise sclipitoare. Dar gândurile Nicolei erau departe de a fi luminoase.

„E genul de femeie care s-ar potrivi de minune ca soție a unui avocat", gândi ea în timp ce Ellen aducea desertul.

— Când te vom vedea la treabă? întrebase atunci Richard Holloway, iar Nicola se întoarse spre el recunoscătoare. Era modalitatea cea mai bună de a scăpa de monologul tăcut al propriei minți.

— Iată, astea eu le-am făcut, arătă cu un gest spre sfeșnicele de pe masă. Și toate vasele și urnele din grădină; te duc acolo după desert.

— Pot merge și eu? întrebă Kim Mason.

— Cu plăcere, spuse Nicola cald. Datorită ție s-a ivit posibilitatea să-mi găsesc o slujbă, dacă sunt destul de bună.

— Cred că vom merge cu toții, interveni Brett, privindu-i pe Tara și pe Rod Mason care aprobară rapid.

După desert, în grădină, Tara remarcase:

— Ce hobby minunat, Nicola! Mi-aș dori să am timp pentru așa ceva.

— Da, nu am decât hobby-uri minunate, nu reuși Nicola să se abțină. Mă feresc de plictiseală, nu-i așa Brett?

— Uneori, aprobă el grav.

— Sunt foarte reușite! decretă Kim, privindu-l pe Richard și așteptând aprobare din partea lui.

— Folosești roata? întrebă Richard, în timp ce studia un vas de teracotă.

— Da. Nu e prea simplu, ridică Nicola din umeri.

— Te cred. Puse vasul înapoi și ridică o vază cu irizații aurii. Nici asta n-a fost ușor de executat.

— Întotdeauna am admirat vasele create de Moorcroft, iar metoda lor de suflat sticlăria prin țeavă mi-a folosit la aranjamentul exterior. Nu că aș fi capabilă să fac ce făcea el, dar ideea mi s-a părut că s-ar potrivi. Nu crezi?

Richard aprobă absent și puse vaza la locul ei.

— Nicola, ai postul. Pot veni să te văd... poimâine, să zicem pe la zece dimineața? Aduc și planurile.

Nicola îl privi pe Brett care răspunse dezinvolt:

— De ce nu? Felicitări, doamnă Harcourt. Își trecu brațul pe după umerii ei, fără ca gestul să fie o confirmare a intimității cuvintelor. Mergem înapoi la cafea?

Tara plecă ultima.

O rugase pe Nicola să-i arate casa și se entuziasmase în privința designului și a aranjamentelor interioare.

— Dar nu eu sunt autoarea, spuse gazda cu un strop de perversitate. Prima soție a lui Brett a făcut totul. Erau încă împreună când a fost construită locuința, așa că aproape totul este pe gustul Mariettei.

— O cunoști?

— Foarte bine. Mi-a fost ca o soră mai mare.

— Îi vede des pe copii?

— Când este în oraș, Sasha și Chris merg să stea cu ea.

— Înțeleg. O spusese gânditoare. Deci a fost un divorț elegant?

— Asta va trebui să-l întrebi pe Brett, murmură Nicola, în timp ce reveneau în sufragerie.

— Frumoasă casă, Brett, spuse Tara un pic forțat. Mulțumesc pentru o seară minunată. Doamne, ce târziu s-a făcut. Trebuie să plec!

Dar, înainte ca Brett să poată răspunde, o făcu Nicola.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Tara. Nu-i așa, dragule? Și-și trecu brațul pe sub cel al soțului ei, odihnindu-și pentru o clipă capul pe umărul lui.

Tara îi privi fix, clipind des.

— Da, a fost o plăcere, Tara, spuse Brett. Cred că nu e ușor să te adaptezi schimbării.

Nicola ridică fruntea, forțându-se să rămână serioasă, pentru că era prima oară când Brett părea total dezorientat.

— Mai ales când este vorba de un orășel. Sunt sigură că vei avea nevoie de multe, așa că dă-mi un telefon când vei dori un sfat. Știu cele mai bune coaforuri, croitorii și alte mărunțișuri. Iar între timp, adăugă inocentă, nici noi nu vom sta degeaba.

Îl privi pe Brett cu subînțeles, apoi întinse mâna spre Tara, luându-și la revedere.

Într-un sfârșit, musafira plecă.

Nicola continuă să-l țină pe Brett de braț, în timp ce mergeau înapoi spre casă.

— Nicola, spuse el. Asta...

Dar ea îl întrerupse fără menajamente:

— Vrei să mă săruți, Brett? O, lasă. O fac eu. Și ridicându-se pe vârfuri, își încolăci brațele pe după gâtul lui, sărutându-l cât se poate de serios, în timp ce Tara aprindea farurile mașinii, scăldându-i într-o lumină strălucitoare.

4

NICOLA CHICOTI ÎNCET, în timp ce Tara întorcea maşina cu un scrâşnet de roţi, dar nu-şi retrase braţele.

— Ce crezi că faci? întrebă Brett sec.

— Dau tot ce am mai bun în mine, răspunse ea. Mi-e teamă că nu toată lumea suportă aceeaşi cantitate de aroganţă, iar femeia aia...

— Vrei să spui că Tara a fost arogantă? E ridicol, Nicola.

— Crede-mă, sunt expertă. Tu, de exemplu, îmi vorbeşti de sus mai tot timpul. Chiar şi acum. Sunt sigură că vrei să-mi spui că am reacţionat copilăreşte, dar... ridică umerii şi îl privi drept în ochi... nu pare deloc aşa. A fost chiar bine. Ţie nu ţi-a plăcut?

— Nicola, spuse el întunecat, înainte de a continua, de ce Dumnezeu ţi-ar fi vorbit Tara de sus?

— Nu-mi spune că nu ştii, ar însemna că eşti orb. Nu te-a scăpat din ochi, Brett. Imaginează-ţi numai ce discuţii grozave aţi putea avea despre Curtea Supremă, despre tribunale, despre familia judecătorului districtual. Să-ţi spun ceva: n-ar fi deloc fericită să fie tot timpul acolo pentru Sasha şi Chris.

— Ce naiba vrei să spui? şuieră el încercând să-i îndepărteze braţele. Însă ea îşi înnodase degetele, încăpăţânată, şi continuă.

— Cât despre discursul pe care mi l-ai ţinut seara tre-

cută, despre discreție, având în vedere toate astea, îl găsesc ridicol. Cum ai îndrăznit să discuți cu ea despre mine?

— Dar n-am...

— Asta mi-a dat de înțeles.

— Nicola, ori inventezi, ori ești peste măsură de obosită.

— Nu chiar, șopti ea, dar datorită situației în care ne aflăm, sunt curioasă. A trecut multă vreme de când n-am mai sărutat un bărbat. De ce nu încerci să-mi împrospătezi memoria, Brett? În definitiv, sunt momente când mă dezbraci din priviri. Aș putea câștiga puțină maturitate. Îmi spui atât de des că îmi lipsește!

Și, desfăcându-și degetele, coborî mâinile peste umeri și își odihni fruntea pe pieptul lui, îmbrățișându-l. În timp ce făcea asta, îi simți mușchii încordându-se și zâmbi în sinea ei.

Apoi îl simți relaxându-se și bombănind:

— Să nu uiți niciodată că tu ai început, Nicola.

— O, n-am să uit, spuse încet, ascunzând licărul de furie din ochi și ridicând buzele în așteptarea sărutului.

Cu toate că buzele lui erau uscate și calde, iar mâinile îi rătăceau blând pe spatele ei, Nicola era încordată și țeapănă. Descoperise în acele momente că a săruta un bărbat, atunci când erai furioasă pe el, nu-ți diminua supărarea și nici nu puteai fi sigură că n-ai fi vrut mai bine să zgârii și să muști.

Brett se opri.

— Credeam că asta se presupune a fi opusul războiului, Nicola.

— Dacă vrei să știi, te urăsc, șuieră ea printre dinți.

— E remarcabil că recunoști, dar dacă nu te-ai repezi ca un taur în vitrina unui magazin cu porțelanuri, lucrurile astea pot fi chiar plăcute.

— Nu-mi dau seama cum!

— Atunci încearcă să te gândești la ele așa. Îi mângâie părul. Câteodată, e de ajuns doar o atingere, sunetul vocii, trăsăturile chipului.

Ea clipi, înghițind în sec.

— Nu te opri.

— Și dacă, spuse Brett în șoaptă, aș simți ceva pentru tine, Nicola, plăcerea ar fi de partea amândurora.

De data asta, sărutul se dovedi o cu totul altă experiență. Buzele lui rătăciră pe obrazul ei, coborâră pe linia

delicată a umerilor, revenind încet spre gura care le aștepta însetată. Mâinile lui îi mângâiară brațele, apoi se încleștară pe încheieturile ei.

Încă o dată, Brett se dovedea mai puternic.

După un ultim sărut, ce îi tăie Nicolei răsuflarea, o îndepărtă brusc.

— Ce vrea să însemne asta? murmură ea sprijinindu-se de tocul ușii.

— Gata cu jocurile, Nicola, spuse el foarte încet.

— Jocuri? șopti ea și cu un efort disperat de a nu-i arăta că o rănise, își atinse gura, îndreptă umerii și adăugă răutăcioasă: Credeam că am reușit să trezim niște emoții, dar se pare că m-am înșelat!

— Tu ai început asta, îi reaminti el. Dintr-o mulțime de motive, dar emoția nu a fost unul dintre ele.

— Chiar așa! Se pare că de aceea se spune că nu e bine să te joci cu focul, nu-i așa? Nu-i nimic, mi-am învățat lecția. Cred că mă voi duce la culcare. Noapte bună, Brett.

El nu-i răspunse, dar făcu un pas și o ridică în brațe.

— Ce faci? protestă Nicola.

El o duse spre ușă.

— Brett! Pune-mă jos. Se răsuci, încercând să scape, dar fără rezultat. Brett, nu vreau, nu fă asta.

— Nu vrei să mergi în patul meu? întrebă el. Iartă-mă că-ți spun, Nicola, dar erai aproape să mă păcălești.

Ea îl privi în ochi și panica i se domoli.

Brett se uită la ea cinic, apoi intră în bucătărie și o puse pe bufet.

— Nu te mișca, ordonă el. Ai făcut destule pentru o singură seară.

— N-am... n-am cuvinte.

— Bine. Încearcă să rămâi așa. Și plecă spre sufragerie.

Nicola privi în jur. Ca de obicei, Ellen curățase perfect totul. Brett se întoarse aproape imediat, cu două pahare.

— Coniac, spuse scurt. Arăți ca și când ai avea nevoie.

Ea luă paharul, privind conținutul de culoarea ambrei, apoi sorbi.

Mai luă o înghițitură mică, apoi puse paharul pe masă, realizând, în acel moment, că își pierduse un pantof în timpul luptei lipsite de demnitate și că una dintre bretelele sutienului alunecase aproape de cot și mai avea puțin până să-i dezvelească sânul.

Aruncă singurul pantof pe care îl mai avea cât colo, își revizui ținuta și își trecu degetele prin păr.

— Vorbind de jocuri, acela a fost unul deosebit de răutăcios, Brett.

El ridică o sprânceană.

— Nu aveam deloc intenția să te duc la mine în dormitor, Nicola. Tu ai fost cea care a făcut imediat această presupunere.

— Atunci... de ce...? îl privi ea nedumerită.

— Tot ce am avut în gând a fost asta, arătă cu capul spre bufet. Ca să putem discuta. Dar, într-o situație asemănătoare, majoritatea bărbaților n-ar fi făcut la fel, Nicola.

— Știu *asta*, însă tu nu ești *majoritatea bărbaților*, protestă ea și tăcu imediat, privindu-l îngrijorată.

— Atunci să continuăm. Vrei să fii atât de amabilă să-mi explici de ce erai atât de hotărâtă să mă faci să te sărut împotriva bunei mele judecăți?

— Dacă asta a fost împotriva bunei tale judecăți, nici nu vreau să mă gândesc ce ai fi în stare cu acordul ei. Văzu privirea amuzată din ochii lui, dar cum ea dispăruse aproape imediat, umerii Nicolei căzură și continuă: Poate n-o să crezi, dar în seara asta m-am simțit tare prost. Se opri, apoi spuse cu însuflețire: Erai acolo, Brett! „Ce hobby minunat, Nicola!" o imită ea pe Tara. Și „Mi-aș dori să am timp pentru așa ceva." Făcu o pauză, încruntându-se. Nu reușesc să te fac să înțelegi, nu-i așa?

— Nu crezi că exagerezi faptul că cineva te-a făcut să te simți neplăcut? Probabil că Tara nici nu și-a dat seama că îți vorbește de sus.

Nicola pufni frustrată. Brett se sprijinea de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, fără cel mai mic semn că se petrecuse ceva.

— Era una din ideile acelea prostești pe care le spui fără să te gândești.

— Apropo de lucruri prostești. Flirtul din seara asta nu era o repetiție pentru momentul în care îl vei cunoaște mai bine pe Richard Holloway?

— Dacă mă hotărăsc vreodată să-l cunosc *mai bine*, chestiunea ne va privi doar pe mine și pe el, Brett. Deci, nu mai spune nimic despre Richard Holloway!

— Bravo, șopti el, dar cu o urmă inconfundabilă de ironie. Poți face orice comentarii dorești.

— Mă duc la culcare acum și te previn că orice încercare de a-mi face morală în legătură cu greșelile mele mă va determina să mușc, să zgârii și să lovesc! Dacă ai impresia că tu ești vreun sfânt... Se opri când el o apucă de mână.

— N-am de gând să-ți fac morală, deci nu va fi nevoie să-ți pui avertismentul în aplicare. Tăcu, privind-o în ochi, fără să-i dea drumul la mână.

— Deci? Nicola înghiți în sec.

— Deci? De fapt, îmi cer scuze... pentru că nu sunt un sfânt, însă, ce nu pricepi tu, este faptul că există momente când un bărbat... nu se poate abține să fie un domn. Și... continuă el, cu toate că ea deschisese gura să-i răspundă, îmi cer scuze și pentru că din cauza mea te-ai simțit stinghertă în seara asta. Cu toate că nu cred că persoana în cauză va repeta greșeala, mai spuse Brett amuzat. O luă ușor în brațe. Ce seară! La un moment dat am crezut că Rod va fi asasinat de Kim.

Nicola încercă să reziste, dar un zâmbet îi înflori pe buze, apoi se puse pe râs.

— Ai dreptate. Dacă privirile ar putea ucide...

Brett începu să râdă și, aplecându-se, o sărută pe creștet. Brusc, Nicola îl simți încremenind. Se întoarse în brațele lui și îl văzu pe Chris stând în dreptul ușii, privindu-i fix.

— Ce s-a întâmplat, Chris? întrebă ea.

— Am avut un coșmar cu niște șerpi mari... Și mi-era sete. Flutură o cană de plastic, apoi spuse repede: Deci ești o mămică adevărată, Nicky, iar Sasha s-a înșelat. Uau, stai să vezi când o să-i spun... Se crede atât de deșteaptă... Pot să vă îmbrățișez?

— Bineînțeles, aprobă Brett, iar puștiul se repezi și le încolăci picioarele cu brațele. Brett o eliberă încetișor pe Nicola și îl ridică. Înapoi în pat, tinere. Uite, îți umplu eu cana.

— Dacă sunt șerpi sub pat? obiectă Chris.

— O să verific, îl asigură tatăl lui, purtându-l spre dormitor.

Când Brett se întoarse, o găsi pe Nicola tot pe bufet, cu fața în mâini.

— Ce face?

— Bine. O să adoarmă imediat. Nicola...

— Brett, ce ne facem? izbucni ea. A spus că...

— Am auzit ce-a spus, dar nu e momentul acum să încercăm să rezolvăm. Mergi la culcare, Nicola... Noapte

bună, spuse el încet și se îndreptă resemnat spre ieșirea din cameră, cu umerii lăsați, ca ai unui om ce ducea o uriașă povară.

A da ochii cu Brett a doua zi dimineață fu cel mai greu lucru din viața ei, dar el nu arăta nici cea mai mică urmă de preocupare pentru evenimentele serii trecute. Era o altă zi însorită, iar apa mării reflecta albastrul strălucitor al cerului.

— Cum ai dormit? întrebă el.

— Nu prea rău. Tu?

— OK. Ce program ai pentru astăzi?

— Obișnuit.

— Fără lecții de zbor?

— Instructorul meu e în vacanță.

— Înțeleg. Își turnă cafea și spuse către copii: Vă duc eu la școală în dimineața asta, ceea ce înseamnă că aveți un sfert de oră la dispoziție să fiți gata. Start!

Iar ei porniră.

— După cum mi-ai spus chiar tu aseară, Nicola, ce vrea să însemne felul în care m-ai privit? întrebă el rar, pe un ton ironic, pentru ca ea să nu înțeleagă altceva.

Ea încercă să fie calmă, ridicând doar din umeri.

— Poate că mă gândeam că nu am șase ani, ca să mă păcălești prefăcându-te că nimic nu s-a întâmplat. Scuză-mă, adăugă punând șervețelul pe masă. Mă duc să-i ajut.

— Rămâi unde ești, Nicola, spuse el încet, dar cu o urmă de comandă în voce. E timpul să învețe să facă unele lucruri singuri.

— Critici felul în care încerc să-i ajut? izbucni ea furioasă. Însă el zâmbi sec.

— Nu e o critică a felului în care îi educi. De fapt, încerci să mă eviți. Ceea ce înseamnă că ești încă sub impresia celor întâmplate aseară.

— Straniu, dar e adevărat. Poate din cauză că m-am mai gândit sau din cauza comportamentului tău, de stăpân absolut.

— Nicola, hai să nu dramatizăm. E un pic prea dimineață pentru asta, murmură el.

Nicola îl privi.

O irita puterea pe care el o emana asupra femeilor.

Trebuia să fie soția cuminte care își așteaptă soțul să se

întoarcă seara acasă și să-i facă temenele în față? Își îndreptă spatele.

— Cum spui tu, *bwana*!

— Te pregătești pentru Tibet, Nicola? întrebă el în glumă. Apoi foarte serios: Niciodată nu m-am considerat stăpânul tău!

— Dă-l încolo de Tibet! Întotdeauna mi-am dorit să văd Africa.

— În clipa asta, dacă aș fi în locul tău, eu aș da-o încolo de Africă, tărăgănă el cuvintele. De ce nu faci câte un pas o dată? Ceramică, de exemplu. Asta pentru că tot ai avut succes în domeniu, adăugă insinuant. Zâmbetul ei, care era mai mult o strâmbătură, îl făcu să râdă încetișor și se ridică, luându-și haina de pe spătarul scaunului. Măi să fie, avem o dispută domestică, nu-i așa, Nicola? Apoi, după o pauză: Ne vedem diseară, spuse el în timp ce apăreau copiii, râzând și cu hainele încheiate strâmb, dar siguri că sunt gata de plecare.

— Bine, răspunse ea, începând să strângă farfuriile. Dar el nu se mișcă din loc. Mâinile Nicolei începură să tremure. Ce-mai e?

— Te simți bine? o întrebă Brett încet.

„Nu, nu mă simt bine! Ce-ai fi vrut?" Nu spuse nimic. Ridică umerii, străduindu-se să zâmbească în timp ce, pe neașteptate, Brett o îmbrățișă și o sărută iarăși pe creștet.

— Vezi? Ce ți-am spus? comentă Chris triumfător. Se îmbrățișează. Iar Sasha le aruncă o privire care vorbea de la sine.

— Acum știm că n-o să ne părăsești, Nicky! Eram chiar îngrijorați din cauza asta. Nu-i așa, Chris? Pentru că nu credeam, adăugă ea ca o explicație, că ești o mămică adevărată.

În acea seară, după ce îi dusese la culcare pe copii, sub privirea atentă a lui Brett, Nicola se simți prea obosită pentru a face și altceva decât să se arunce în pat.

Somnul venise imediat, dar toată noaptea visă că îl căuta pe Brett, fără să-l găsească. Dimineață se trezi mai obosită decât se culcase.

Abia după ce se îmbrăcă observă biletul pe care el îl lăsase pe noptieră.

O anunța că dimineață trebuia să meargă la Tribunal și că urmau să se vadă de-abia seara.

Nicola mototoli hârtia, neștiind sigur dacă vrea să țipe sau să râdă și o aruncă la coș, cu un geamăt. Ellen, care tocmai trecea pe hol, se opri brusc.

— Ești bine?

— Da, minți Nicola. Ce mai noapte!

— Brett i-a dus pe copii la școală. Din cauza lor?

— Nu, clipi Nicola. Ei au fost cuminți. Doamne, ce târziu e!

— Nu arăți prea strălucit, o privi Ellen. Ești sigură că nu ți-e rău?

— Nu, râse Nicola trăgând aer în piept. Așteaptă numai să vezi ce minuni face cafeaua ta pentru mine. A, își aduse aminte pe neașteptate de Richard Holloway, dar fără entuziasm, am uitat să-ți spun. Am o comandă pentru ceramică!

Richard ajunse la zece fix.

Nicola îl duse în birou, iar el împrăștie pe masă o mulțime de planuri.

— Recifuri și pădure este tema, explică el iarăși. De aceea, vasele tale în formă de scoică s-ar potrivi perfect. Chiar m-au impresionat. Ca să fiu cinstit, am fost chiar mai încântat de sticlărie! Ridică din umeri.

— Ai văzut vreodată scoici în mediul lor natural? întrebă Nicola încet. Adică vii, nu pe post de opritoare pentru uși sau scrumiere.

Richard scutură capul.

— Sunt uimitoare. Sunt încastrate în recif și tot ce vezi este o linie unduitoare, dar când se deschid, aceste jumătăți sunt stropite cu cele mai fantastice culori: verde smarald, roșu purpuriu, auriu, iar când sunt mișcate, aruncă un jet de apă.

— O fântână arteziană, o privi Richard încântat. Ce idee grozavă! Poți executa smaltul?

— Nu văd de ce nu. Și, doar ca idee, mor de poftă să încerc unul cu mâna mea... Ai văzut vreodată un castravete de mare? El scutură iarăși capul, iar ea merse spre raftul cu cărți. Am o poză pe aici, pe undeva... Scoase un volum și îl deschise. Sunt niște moluște fără cochilie, atât de colorate, încât ți-e greu să crezi că sunt reale.

— Și poți face asta?

— Sunt sigură că da.

Richard începu să schițeze rapid pe o bucată de hârtie

și, curând, prinse formă o încântătoare fântână arteziană, ca o scoică, înconjurată de castraveți de mare, corali și pești tropicali.

— E superbă, se entuziasmă Nicola, dar eu nu știu nimic despre instalațiile necesare...

— Aceea va fi durerea mea de cap. Se poate face.

— Îmi imaginez pe cei care vor aștepta să se deschidă scoicile.

— Mai ales copiii mici, spuse el cu subînțeles, care își vor implora mămicile să-i mai ducă o dată să o vadă. Iar dacă o realizăm bine, nu vor fi doar copiii.

Nicola râse.

— Aplici trucuri comerciale, Richard?

— Va exista o plăcuță cu numele tău acolo și sunt sigur că vor urma nenumărate comenzi. Ceea ce ne aduce la aspectul financiar.

Îl discutară, apoi el spuse, după o scurtă ezitare:

— Brett nu este împotrivă, Nicola?

— Nu. L-ai auzit marți seară.

— Acum câteva zile nu prea era de acord. Greșesc?

Nicola își mușcă buzele jenată.

— Cred că te întrebi... se opri brusc.

— Dacă Sasha avea dreptate?

— Richard, uite, el știe acum cât de mult îmi doresc să fac asta, așa că este în regulă.

El se sprijini de spătarul scaunului.

— Atunci, sper să nu te superi că-ți spun, mi-ar plăcea să fim și prieteni, nu doar asociați în afaceri.

— De ce nu? murmură ea dar, după o scurtă privire, înțelese că în ochii lui gri și frumoși era mai mult decât prietenie.

Curând după aceea, Richard plecă, nu înainte de a întreba dacă putea reveni în seara următoare cu schițele și specificațiile de rigoare.

Nicola îl luă pe Chris de la grădiniță și Ellen le servi prânzul în bucătărie. Luă în grabă o hotărâre.

— Ellen, poți să te descurci singură în după-amiaza asta? Trebuie să merg în oraș.

— Bineînțeles, aprobă Ellen. Poate îi duc în parc, după ce o iau pe Sasha de la școală.

„Dacă Brett nu e la birou?" se întrebă ea în timp ce

căuta cu ce să se îmbrace. Alese un costum elegant, demn de soția unui director de firmă.

După ce autostrada trecea de aeroport, părăsind suburbiile nordice, devenea evident că orașul era și un centru turistic.

Însă nu micile moteluri și vizitatorii sosiți din toate colțurile lumii în Cairns ocupau gândurile Nicolei.

Ajungând în Șheridan Street parcă, așteptând câteva momente în mașină.

Ceea ce dorea să-i spună lui Brett îi încruntase fruntea și îi răcise palmele. Se întreba dacă nu cumva sosise vremea adevărului.

Sala de primire a firmei Hinton, Harcourt & Asociații era impresionantă. Plante luxuriante, pereți din oglindă, iar în spatele biroului de la recepție, un chip familiar.

— Nicola, spuse încântată Fiona Grant care fusese cândva secretara domnului Hinton. Ce surpriză plăcută! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Fiona. Dar tu?

Discutară banalități vreo zece minute, apoi buna doamnă spuse:

— Brett nu a menționat că vei trece pe aici.

— Nu știa. Este la birou?

— Da, aprobă Fiona precaută, dar se află într-o ședință cu echipa și...

— Atunci o să intru, pur și simplu. E foarte important, Fiona. Nu-ți fă griji, adăugă cu umor. Iau totul asupra mea. Și urcă scările.

În prima încăpere, acolo unde ar fi trebuit să se afle secretara lui Brett, nu era nimeni, așa că Nicola înaintă spre ușa biroului, ciocăni și deschise fără să aștepte vreun răspuns.

În timp ce Brett o privi din spatele masivului birou de stejar ce cândva fusese al tatălui ei, Nicola realiză că la ședința echipei de avocați participau doar două persoane.

Biroul era acoperit cu dosare și documente, iar iritarea lui Brett, pricinuită de întreruperea neanunțată, era evidentă.

Încruntându-se, cu o expresie de iritare în ochi, trânti pixul argintiu peste hârtiile din fața lui, pornit să dojenească secretara pentru că era totuși deranjat, cu toate că el fusese foarte clar în exprimarea dorinței sale.

Al doilea participant la ședință se afla pe aceeași parte a biroului cu Brett. Aplecată peste umărul lui pentru a citi un document și purtând o bluză din mătase asortată fustei de un verde aprins, cu părul aranjat într-o coafură bogată și radiind în jur aromă de Chanel No 5, era Tara Wells.

5

— Nicola, ce faci aici?

Când privirea severă a soției sale ajunse la el, Brett înțelese că dacă ar spune ceva prea repede ar fi lipsit de tact. În aceeași clipă realiză și că această Nicola, frumoasă și nerăbdătoare, nu semăna decât foarte puțin cu persoana simpatică de acum câteva seri... Se întrebă cum putea face față situației. Nicola își întoarse privirea spre Tara, spunând:

— Îmi pare rău că vă întrerup, Tara, dar trebuie să vorbesc cu Brett.

Tara făcu ochii mari, apoi zâmbi stingher.

— Mulțumesc pentru seara plăcută de alaltăieri. Voiam să te sun. Cum a fost întâlnirea cu Richard? Parcă era planificată pentru astăzi, nu?

— Bine, răspunse Nicola, fără intenția de a intra în detalii.

— Atunci... Tara strânse dosarele. Vă las singuri. Dar, la jumătatea drumului spre ușă, se întoarse. Poate că tu și Brett o să veniți într-o seară la cină. Apartamentul meu este aproape gata, am redecorat totul. Acum mă reprezintă cu adevărat.

— Mulțumesc, spuse Nicola formal.

Tara ezită un moment, apoi ieși grăbită.

— Sper că nu mă spionezi, Nicola, remarcă Brett sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— De unde ți-a venit ideea?

— Ai sosit pe neașteptate, iar privirea ta era plină de suspiciune la vederea Tarei.

— Am venit fără să te anunț, pentru că mi-era teamă că vei găsi o modalitate de a mă evita, Brett, spuse Nicola calm. Cât despre privirea mea, sunt sigură că Tara se pricepe foarte bine să expună afacerile de pe acea parte a biroului. Și nici nu-mi imaginasem că așa arată o ședință cu *echipa*.

— Nicola, ești ridicolă!

— Oare? Rămâne de văzut. Dar nu pentru asta sunt aici. Ce ne facem, Brett?

— Subiectul nu putea aștepta până diseară? spuse el ridicându-se.

— Nu, nu putea! Numai la asta mă gândesc.

El o privi o clipă, apoi își sună secretara să nu fie întrerupt și să aducă niște cafea.

— Mulțumesc, spuse Nicola așezându-se.

— Ai vreo propunere? zâmbi Brett.

— Nu. Am întors-o pe toate fețele, recunoscu ea frecându-și tâmplele, dar ajung tot acolo. Credeam la un moment dat că dacă voi pleca mai repede va fi mai bine, dar se pare că e prea târziu. Parcă nici nu sunt capabilă să gândesc, adăugă ea nefericită.

— Cum a fost întâlnirea cu Richard? Ea îl privi fix. Hai, Nicola, spune-mi!

— Bine! Am un angajament pentru realizarea unei fântâni arteziene în formă de scoică.

— Și partea practică a lucrurilor? Termene, contract?

Nicola își strânse degetele în poală, apoi se strădui să se relaxeze.

— Am șase luni la dispoziție. Centrul se deschide peste alte nouă. Iar plata este exorbitantă. Ridică umerii. Din punctul meu de vedere, e bine. Va exista și o plăcuță cu numele meu! Și trebuie să semnez contractul.

— Bine, spuse el. O să-l citesc.

— Unul dintre avantajele pe care le oferă prezența unui avocat în familie, spuse Nicola sec, în timp ce secretara lui, o blondă platinată, intră cu o tavă. Văzând-o pe Nicola, se opri surprinsă.

— Doamnă Harcourt! N-am văzut când ați venit, îmi pare rău. Privi în jur, ca pentru a se asigura că nu mai este

și altcineva acolo. Am făcut deja cafeaua. Puse tava pe birou și o servi.

Nicola privi cele două cești, apoi îl privi pe Brett cu o sclipire ironică. Dar o întrebă pe secretară cu amabilitate:

— Ce mai faci, Margaret? Nu te-am văzut de mult.

— Foarte bine, mulțumesc. Iar dumneavoastră arătați minunat astăzi, doamnă Harcourt. Arătă spre o micuță farfurie argintie: I-am adus niște macaroane domnului Harcourt. Sper să vă placă.

Nicola rămase serioasă în timp ce îi mulțumi lui Margaret, dar, odată ușa închisă în urma acesteia, se întoarse spre Brett și spuse amuzată:

— Cucerești toate vârstele, toate dimensiunile. Cred că asta e o problemă, uneori!

El nu răspunse, iar Nicola se ridică și turnă cafea în cești.

— Tu ai vreo soluție? întrebă ea cu un strop de ironie.

Brett luă pixul, notă ceva pe agenda de birou, apoi o privi.

— Cred că este o furtună într-un pahar cu apă, Nicola.

— Ți se pare un fleac faptul că Sasha și Chris presupun acum că suntem soț și soție, în toate sensurile, și că sunt îngrijorați de o eventuală plecare a mea? Brett, mă uimești.

— Să nu devenim prea sentimentali, Nicola, ridică el umerii. Au doar cinci și șase ani. Nu ar fi deloc surprinși dacă totul ar reveni la normal, iar noi ne-am comporta ca și până acum.

Ea îl privi pregătită să-l contrazică, dar interveni rațiunea.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse încet. Dar ești sigur că, de fapt, nu amânăm deznodământul? Pe măsură ce vor crește, vor continua să se întrebe și...

— Și, în același timp, nu vor mai fi la fel de dependenți de tine și vor fi capabili să înțeleagă unele lucruri.

— Însă... Nicola se încruntă în efortul de a gândi corect. Ce voi face eu?

Brett ocoli biroul și se așeză pe un colț.

— Ai mai multe variante, spuse el încet. A rămâne cu noi până împlinești douăzeci și trei de ani este, probabil, varianta cea mai rezonabilă.

Ochii ei se măriră.

— Nu pot.

— De ce nu? întrebă el cu indiferență.

— Eu... îl privi neajutorată.

— Având în vedere cariera de ceramist care te așteaptă,

stai bine acolo unde ești. Poate că datorită ei îți vor dispărea angoasele și nesiguranța. Nicola nu găsea cuvintele pentru a refuza această opțiune, iar el continuă: Varianta doi este să continuăm ce am început acum două nopți.

— Nu cred că ar trebui să dăm prea mare importanță celor petrecute atunci.

— Nu? Pentru o clipă, în ochii lui străluci o undă de ironie, apoi continuă serios. De ce?

— Ți-am spus ce a fost de fapt!

— Mi-ai spus multe, mi-ai oferit nenumărate explicații, dar nu mă pot opri să nu mă întreb dacă nu cumva era ceva mult mai simplu. Gelozie. Iscată de Tara.

Nicola sări în picioare cu mâinile fluturând, dar el o apucă de încheietură, remarcând cu blândețe:

— Hei, te-ai transformat într-o pisică sălbatică, Nicola.

— Nu sunt... Reușești să... mă aduci în stare de orice, spuse ea amar. Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a fi sigur că nu mai ai intenții violente față de mine. Doar dacă... O măsură cu privirea. Doar dacă nu e vorba de altceva.

— Ce?

— O altă manifestare a dorinței tale subite de experimentare? Poate că îți încerci puterea de seducție, sugeră el.

— De ce m-aș deranja? Mi-ai explicat foarte clar că doreai doar să-mi dai o lecție. Doar nu te așteptai să cred că există atracție față de mine în sufletul tău și...

— Astea sunt doar datele de bază, o întrerupse el.

— Ce vrei să spui? se opri Nicola încruntată.

— Trebuie că ai memorie scurtă, murmură el, privind-o în așa fel încât obrajii ei se împurpurară.

Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, Nicola simți iarăși acea irezistibilă atracție față de el. Respiră adânc și spuse de-abia auzit:

— Dă-mi drumul, Brett.

El îi eliberă mâna, dar nu se mișcă, privind-o enigmatic.

— Unde rămăsesem? Un zâmbet vag îi înflori pe buze. A, examinam posibilitatea ca tu să fii geloasă pe Tara. Nicola, ce s-a întâmplat acum două nopți...

— Uite, mi-ai dat lecția despre ce se poate întâmpla când ai fantezie. Gata. Sunt convinsă că n-a însemnat nimic pentru tine. Și nici nu vreau să mă mai gândesc la acest subiect.

— Păi, credeam că și astăzi ai o altă fantezie!

Obrajii ei ardeau, iar ochii scăpărau de furie.

— Cum poți spune una ca asta, Brett?

— Cum? În orice caz, e mai periculoasă. Nu știai că furia reciprocă poate conduce la efecte senzuale exagerate? Sau, ca să fiu mai direct, că a plesni fața unui bărbat poate reprezenta un alt gen de invitație? întrebă el încet.

Nicola împietri. Apoi reuși să articuleze:

— Nu e așa ceva. Cât despre Tara, ei bine, ai dreptate! Mă calcă îngrozitor pe nervi. Ce-i pasă ei de cum a decurs întâlnirea mea cu Richard?

— Probabil că și ea a înțeles ce simți, zâmbi el. Dar să revenim la variantele despre care discutam. Mai este una. Am putea... Făcu o pauză, iar când privirile li se întâlniră Nicola presimți că urmează ceva important. Am putea transforma această căsătorie în ceva foarte real.

Buzele ei se desfăcură, dar sunetele refuzară să iasă. Într-un târziu, spuse răgușit:

— Chiar ai face asta, Brett? Te-ai căsători cu cineva pe care nu-l iubești, doar de dragul copiilor?

— Dragostea nu este chiar atât de simplă cum crezi tu!

— Asta e o modalitate de a spune că abia după a doua înghițitură simți gustul?

Un mușchi tresări pe fața lui. Apoi răspunse:

— Poate. Însă avem îngrozitor de multe atuuri. Liniștea căminului nostru este de invidiat. Nu ne scoatem reciproc din sărite cu obiceiurile noastre și ne înțelegem bine în privința educației copiilor. Crede-mă, cei doi ani au fost un adevărat test. Chiar am putea spune că am fost căsătoriți în adevăratul sens al cuvântului.

Nicola privi în altă parte, amintindu-și că dorise să-i spună adevărul. Acum nu mai avea rost. N-o iubea și poate că nu va mai iubi niciodată, însă cel puțin fusese cinstit. Îi trecu prin minte că ar putea, totuși, să-i aducă la cunoștință sentimentele pe care le avea pentru el. Probabil că ar fi inutil. Și nu dorea compătimirea lui!

— Iar după cele întâmplate acum două nopți, se pare că acea parte a căsniciei, cea cu fantezia, nu ar fi o problemă pentru noi. Nicola, încercă el să continue, dar ea se ridică brusc, îndreptându-se spre fereastră cu mâinile la piept. Nicola, spuse Brett iarăși, înaintând spre ea, spune-mi la ce te gândești. Ceva s-a schimbat și trebuie să știu ce!

Nicola se întoarse încet și vorbi abia după o lungă tăcere, timp în care decise să se destăinuiască.

— Bine. Tara, într-un fel, a schimbat lucrurile. Cred că prezența ei a evidențiat faptul că eu n-am făcut nimic cu viața mea până acum!

— Tara e trecută de treizeci de ani, Nicola. Și a avea o diplomă a Facultății de Drept sau a fi un pianist celebru reprezintă doar unele aspecte ale unei existențe. Ți-am mai spus, ești inteligentă, ai simț artistic și nici un motiv să nu te simți în largul tău.

— N-a fost doar asta, ridică ea sprâncenele. Eu mi-am imaginat-o schimbând interiorul casei, schimbând copiii. Mi-am imaginat-o dându-i indicații lui Ellen și am descoperit că acest gând îmi displace.

— Asta înseamnă că îți place să fii stăpâna casei mele? întrebă el cu glas scăzut.

— Nu că asta m-a surprins, adăugă încercând să sune ca o glumă. Multe tinere și-ar dori să fie în locul meu. Ești un soț foarte bun, din aproape toate punctele de vedere, Brett.

El nu răspunse imediat, deși un licăr de amuzament îi lumină ochii.

— Și mai e și faptul că a face parte din familie, continuă Nicola cu curaj, înseamnă atât de mult pentru mine. Mai mult decât multe alte lucruri. Dar eu vreau să spun că nu pot continua la nesfârșit să... Ridică umerii.

— Nu există nici un motiv pentru care lucrurile să nu poată rămâne așa cum sunt, cel puțin pentru un timp. Soneria telefonului îl întrerupse. Merse cu pași mari spre birou și ridică receptorul.

— Margaret, parcă ți-am spus să nu... Se opri brusc, iar expresia de iritare fu înlocuită de alta. Nicola își ținu respirația.

— Ce s-a întâmplat? întrebă când el închise.

— Chris. A căzut de pe barele pentru gimnastică din parc și și-a rupt piciorul. Ellen a chemat ambulanța și tocmai au ajuns la spitalul Calvary.

— O, nu! Nicola se albi. Nu trebuia să-i las singuri!

Brett o înconjură cu brațele.

— Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Probabil că a fost neatent. Și, după cum spune Ellen, cea mai îngrozită este Sasha.

Nicola zâmbi palid, dar gândul la Sasha îi conduse mintea spre altceva.

— Marietta! N-ar trebui să o anunțăm?

— Marietta e în drum spre casă. Brett îi mângâie părul. M-a sunat în dimineața asta din Singapore. Ajunge duminică.

— Oh, nu știam că are de gând să vină acasă! Ce facem? Poate ar trebui să vină să stea cu noi. Ar fi mai simplu decât să aibă singură grijă de Chris.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse el după un moment, cu acea urmă de asprime în voce ca de fiecare dată când vorbea despre fosta lui soție.

— Dar nu mă deranjează! Și e mama lor, spuse Nicola.

O privi cu o undă de ironie, iar ea își mușcă buza de teamă că fusese lipsită de tact.

— E și un moment mic de criză, adăugă ea lamentabil.

Brett schiță un zâmbet, ridicând umerii în același timp, ca și când doar el sesizase ironia, apoi spuse:

— Marietta vine acasă pentru că în viața ei a apărut un alt bărbat.

— Cine? clipi Nicola dezorientată.

— Un cântăreț la oboi. Nu cred că este cazul să împărțim casa cu o jumătate de orchestră, chiar dacă e un mic moment de criză, nu? Bineînțeles, e oricând binevenită în vizită.

Nicola tăcu, sprijinindu-și, pe neașteptate, fruntea de umărul lui.

El nu spuse nimic, dar o strânse blând la piept. Pentru o clipă, Nicola se simți tentată să-i mărturisească simplu că îl iubește. Dar ce rost avea să fii îndrăgostit de cineva care nu te iubea deloc? Și ea nu putea trăi mai departe cu gândul că această căsătorie era născută doar din dorința de a-i dovedi Mariettei că o uitase.

— Nicola?

— Îmi pare rău, își ridică ea fruntea. Viața e un pic prea complicată uneori.

— Nu greșești, zâmbi el. Ne ocupăm de fiecare criză în parte, pentru moment?

— Da. Unde Dumnezeu mi-e capul? Să mergem! Bietul Chris!

Era o ruptură curată, fără complicații și doctorul îi

asigurase că se va vindeca repede. Câteva ore mai târziu îl luau pe puști acasă, cu piciorul prins într-un ghips uriaș.

Probabil din cauză că fusese centrul atenției atâta vreme, Chris se străduia să pară curajos, dar cu Sasha lucrurile nu stăteau la fel. Nu știa cum să se poarte mai frumos cu fratele ei.

— Nu știu sigur când e mai rău, când se ceartă sau acum, remarcă Brett.

Când veni ora de culcare, hotărî că e mai bine să mute patul puștiului la ea în cameră. La expresia nefericită a Sashei, Nicola spuse repede:

— Poți să dormi și tu cu mine, Sasha.

— Bine gândit, *Mama răniților*, murmură Brett și veni mai târziu să le spună noapte bună.

Sasha adormise deja, ghemuită ca un pui de pisică lângă Nicola.

— Mâine o să se simtă mai bine, șopti ea, mângâind buclele fetiței.

Brett o privi cu o întrebare în ochii căprui.

— Nu-ți fă griji pentru mine. Sunt bine. Înghiți în sec. Nu e...

— Nici locul, nici momentul? termină el în locul ei. Dar adăugă blând: Punct lovit. Somn ușor. Și închise ușa, încet, în urma lui.

Nicola stinse lampa, întrebându-se dacă în ceea ce o privea pe ea, pentru Brett va fi vreodată locul sau momentul potrivit.

Brett își luă a doua zi liber și construia un puzzle cu copiii, în timp ce Nicola o ajuta pe Ellen să aranjeze paturile.

Pentru prima oară, Ellen nu își reținu resentimentele.

— Mama lor! spuse întunecat, pentru că tocmai aflase de iminenta sosire a Mariettei. Ultimul lucru de care au ei nevoie, după părerea mea. N-a fost niciodată bună decât să întunece lumina zilei!

— E încă mama lor, Ellen.

— Ce mai mamă! pufni Ellen. Tu ai fi părăsit doi bebeluși? Pentru că asta erau atunci. Nu știu de ce mă mai mir. După primele luni, eu îi vedeam mai des ca ea. Totdeauna era la pianul ăla blestemat și nu trebuia deranjată din studiile interminabile.

— Multe mame muncesc, încercă Nicola să o îmbuneze.

— Multe mame sunt nevoite să muncească. Altfel, copiii lor n-au ce pune în gură și nici un acoperiș deasupra capului.

— Ți-o imaginezi pe Marietta stând acasă și făcând gospodărie?

— Ar fi ca un leu în cușcă. Trebuia să se gândească la toate astea înainte de a avea o familie!

Nicola oftă.

— Nu cred că artiștii sunt ca noi, ceilalți. Cred că arta lor îi conduce! Și nu se pot împotrivi prea tare.

— Tu ești mai înțelegătoare decât majoritatea, spuse Ellen sec. Știi ce i-a spus odată? Probabil că nu, pentru că nu erai în mijlocul lucrurilor, ca mine. I-a spus: „Dă-mi cinci ani, Brett, de atât am nevoie, apoi voi fi tot ce dorești. Dar dacă las acum să treacă această ocazie pe lângă mine, mi-e teamă că nu mă voi mai întâlni niciodată cu ea." Ellen își scutură capul.

— Și el ce-a răspuns?

Brusc, Ellen păru să-și reamintească cu cine vorbea.

— Păi, nu-mi amintesc exact.

— Ellen! Nicola o privi străduindu-se să pară doar amuzată de subiect. Nu te cred!

— El a spus că dacă ei i se pare mai importantă cariera decât el și copiii, atunci are două posibilități. Cariera sau ei. Bineînțeles că ea s-a înfuriat și l-a întrebat de ce cariera lui era mai importantă decât a ei. Ellen zâmbi amintindu-și. Numai că aici i s-a înfundat. El i-a spus că nu-și propune să târască doi copii prin lume și că era fericit să construiască un cămin solid și sigur.

Ascultând, Nicola mângâia pătura.

— Sunt sigură, spuse Ellen încet, că Marietta n-a crezut nici o clipă că el va înainta divorțul. Dar nu-l cunoștea la fel de bine ca mine. Are o voință de fier.

— Știu, murmură Nicola înfiorându-se.

— Acum, nu pot fi mai bine decât cu tine, se îmblânzi chipul lui Ellen. Toți trei, adăugă ea. Hai, ce le pregătim pentru prânz? Știu, hamburgeri și cartofi prăjiți. De ce or prefera copiii întotdeauna doar ce nu e bun pentru ei? se minună ea, atacând patul următor.

După-amiază, toată lumea se simțea mult mai bine. Sosi și scaunul cu rotile pe care îl comandaseră pentru Chris.

Când terminară cina, apăru Richard Holloway cu un dosar plin de schițe sub braț. Nicola își aminti abia atunci că trebuiau să se întâlnească și se strâmbă la scurta privire pe care Brett i-o aruncă.

— Am uitat, recunoscu cinstit.

— Cred că știu de ce, spuse Richard văzând ghipsul lui Chris. Ce ai pățit, amice?

— Am căzut de pe bara de gimnastică din parc și mi-am rupt piciorul.

— Pot să fiu primul care îți dă un autograf pe ghips? Spre încântarea copiilor, desenă și o broască pentru că, spunea el, pentru o vreme, Chris va sări ca o broscuță. Apoi desenă o fetiță îmbrăcată ca o infirmieră pe spatele mâinii lui Sasha, iar ea îl asigură că nu o va spăla niciodată.

Într-un sfârșit, Brett propuse copiilor să se pregătească de culcare. Adăugând că și el are ceva de lucru, îi lăsă pe Richard și Nicola singuri.

— Îmi pare rău, spuse Richard în timp ce Ellen strângea masa, cred că am ales un moment nepotrivit. Nu stau...

— N-aveai de unde să știi! Și vreau să văd și schițele, îl întrerupse Nicola. Stai jos și servește o ceașcă de cafea. Au fost câteva zile de pomină, continuă ea, în timp ce turna cafeaua.

— Îmi imaginez. Deschise un dosar și scoase niște foi. Asta... dar se opri la sunetul soneriei.

— Cine poate fi? se încruntă Nicola.

Tara era cea pe care Ellen o conduse în camera de oaspeți. Avea în mână un buchet de flori, o servietă și un cadou împachetat în hârtie frumos colorată. Dar, ceea ce uimea, era îmbrăcămintea provocatoare, la care asortase pantofi cu tocuri înalte. Arăta perfect.

Ochii Nicolei și ai lui Richard se măriră, pentru că aceasta nu părea deloc aceeași Tara de la petrecerea familiei Harcourt.

De fapt, aveau în față versiunea sexy a specialistei în litigii pe care firma de avocați o angajase. Tara înaintă cu un zâmbet larg.

— Nicola, astea sunt pentru tine, spuse musafira neașteptată întinzându-i florile, ca mulțumire pentru cină,

asta este pentru Brett, ridică ea servieta. Când am aflat că a sunat la birou, rugând să-i fie trimisă acasă, m-am gândit că e ocazia perfectă să discut despre ele cu Brett. Și, dacă tot veneam, i-am luat asta lui Chris, arătă Tara cadoul. Cum se simte?

— Va fi bine. Foarte amabil din partea ta, mulțumi Nicola, uimită de tupeul musafirei.

— Nu e nevoie să vă deranjați voi doi, îi găsesc eu. O, dar voi chiar aveți un proiect împreună! spuse Tara cu subînțeles și părăsi încăperea.

Nicola își încleștă dinții.

— Nu pot să cred!

— O mică metamorfoză, comentă Richard.

— Și nu doar atât! Ai putea crede că e acasă la ea. Cum poate fi Brett atât de orb? Scuză-mă, spuse Nicola, după o scurtă tăcere. E imaginația mea care îmi joacă feste sau chiar e interesată de el?

— Nu-ți joacă feste, aprobă Richard rar. Trebuie să recunosc, aceeași întrebare mi-am pus-o și eu data trecută când, în mod subtil, s-a pus pe același plan cu el, lăsându-te pe tine pe unul inferior.

— Mulțumesc cerului! spuse Nicola repede. Apoi, văzând ochii lui Richard mărindu-se, adăugă: Vreau să spun că mă întrebam dacă nu cumva înnebunesc. Ce nu înțeleg este motivul pentru care ea speră că are șanse. Abia ne-am cunoscut. Licărul din ochii lui Richard îi atrase atenția.

— Știi ceva ce eu nu știu? El strânse buzele, iar ea continuă: Știu că ai auzit ce-a spus Sasha, dar mai este și altceva?

— Nicola, nu-mi place să bârfesc și...

— Nu, te rog să-mi spui, insistă ea.

— E un subiect poate mai cunoscut decât îți imaginezi, spuse el încleștându-și degetele stânjenit. La naiba! Uite cum a fost. Dacă îți amintești, Kim s-a cam enervat la petrecerea voastră. L-a tot cicălit pe Rod când ne întorceam acasă. Iar el, nu știu dacă pentru a se apăra sau din alt motiv, a spus că dacă cineva trebuie să-și facă griji, aceea ești tu.

— Continuă, înghiți Nicola în sec.

— Bineînțeles, Kim a vrut amănunte, spuse Richard cu dezgust. Și, cu toate că nu l-a convins pe Rod să mai

spună altceva, ea s-a amuzat, comentând că asta însemna confirmarea zvonurilor pe care le auzise înainte de gafa Sashei.

— Că acest mariaj nu este ceea ce pare? Chiar și Nicolei, vocea ei îi sună straniu.

— Îmi pare rău, murmură Richard. Asta ar explica de ce Tara are acest comportament, dacă și ea a auzit zvonurile, făcu el un gest cu mâna. Asta presupunând că... dar se opri brusc.

— Presupunând că nu Brett e cel care le-a împrăștiat? îl privi Nicola fix.

— Mi-a trecut doar prin minte, spuse el. Dar nu pot crede că el te-ar jigni în mod public, Nicola.

— Nu, spuse ea rar.

Richard se ridică.

— Pot să-ți spun ceva?

— Mai este?

— Nu. Nu despre asta. Altceva. Făcu o pauză, iar Nicola căută cu disperare ceva de spus, dar nu reuși.

— Problema este că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut și dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

Nicola încercă să articuleze câteva cuvinte, dar auzi un zgomot și sări în picioare. Se întoarse și îl văzu pe Brett stând în prag.

6

RICHARD SE RIDICĂ, strângându-şi schiţele în tăcere.

— Eu plec, spuse el încet. Am ales un moment prost.

— Nu. Mai bine spus, un moment mai complicat, răspunse Brett, iar cei doi bărbaţi se priviră rece, apoi Richard i se adresă Nicolei:

— Mâine este duminică. Să vin luni? Poate lucrurile se mai liniştesc.

— Da. Poţi lăsa planurile să mă uit peste ele? Iar contractul n-am avut timp să-l arăt lui Brett. Se opri, întrebându-se de ce vocea ei suna nefericită şi stingherită.

— Nu-i nimic, îi zâmbi Richard. Ne ocupăm luni şi de contract.

— Atunci te conduc, spuse Brett scurt.

— Nu este nevoie, mă descurc. Noapte bună!

— Noapte bună! murmură Nicola, dar Brett abia dacă înclină capul.

— El nu avea de unde să ştie, îi spuse ea lui Brett după ce auziră uşa de la intrare închizându-se.

— Nu. Eu... Se întrerupse blestemând că soneria se auzea iarăşi. La naiba! Casa asta e ca peronul unei gări!

De data aceasta, musafirul nu aşteptă ca cineva să-i deschidă, iar când cei doi se întoarseră, o văzură pe Marietta intrând în paşi de dans.

— Bună, spuse ea veselă. N-am avut răbdare să aştept până mâine ca să-mi văd bombonicile, aşa că am venit de

azi. Ce faci Nicky, draga mea? O îmrățișă și o sărută pe Nicola pe obraz.

Chiar în acel moment, Tara intră în cameră din direcție opusă, spunând:

— Brett! Și peste scena curioasă se așternu tăcerea.

Marietta clipi la vederea celeilalte musafire. Pentru aproape un minut, se priviră fix. Două femei mature, elegante și foarte sofisticate, ce o făcură pe Nicola, îmbrăcată încă în pantaloni scurți kaki și tricou, să se simtă ca o adolescentă. Dar din ochii amândurora ieșeau scântei.

Apoi Marietta se întoarse spre Brett și spuse cu un gest scurt:

— Cine naiba e asta?

Dar de răspuns, răspunse Nicola. Nu era sigură de ce și cum reușise să-și găsească cuvintele, dar le rosti grav:

— Tara, aceasta este Marietta, mama lui Sasha și Chris. Tocmai a sosit din străinătate. Marietta, această este Tara Wells. E noua specialistă în litigii a firmei și a fost foarte amabilă să-i aducă un cadou lui Chris pentru că el a căzut ieri și și-a rupt un picior, dar o să fie bine, adăugă repede.

— Și-a rupt un picior? își mută Marietta privirea de la Tara. O, de ce n-am fost aici?

— Exact asta am spus și eu pentru că nici eu nu eram aici. Biata Ellen a trecut prin asta singură! Mai bine te duci să-l vezi, spuse Nicola cald. Îți garantez că se va simți de o mie de ori mai fericit.

— Totul o să fie în regulă, vorbi și Brett pentru prima oară. E o ruptură curată. Vino!

— Tara, vrei o ceașcă de cafea sau ceva de băut? oferi Nicola.

Tara se trezi din reveria care o ținuse amuțită atâta vreme, își luă privirea de pe ușa pe care dispăruseră Brett și Marietta, apoi îi răspunse Nicolei:

— Nu, mulțumesc. Eram în drum spre sala de gimnastică.

— Atunci te conduc. Mulțumesc din nou pentru flori și pentru cadou.

— A fost o plăcere.

După ce Tara ieși, Nicola rămase pe hol, ascultând chicotelile și murmurul fericit dinspre dormitorul lui Chris, apoi se închise la ea în cameră.

Mai târziu, Brett ciocăni la ușă. Crezând că este Marietta,

îi spuse să intre și, când îl văzu, se ridică brusc de pe canapeaua pe care stătea întinsă.

— Tu erai!

— Da, aprobă el ironic, închizând ușa. Nu trebuie să te ascunzi aici.

— Nu mă ascundeam. Îl privi. Stătea drept, cu un aer iritat. E mama lor, adăugă Nicola.

— Iar tu ești mama lor vitregă.

— Doar cu numele, murmură ea. Chiar și așa, chiar dacă eram cu adevărat, i-aș fi lăsat singuri.

— Ești o dovadă de calm și înțelepciune în seara asta, Nicola, spuse el cu un vag sarcasm, întorcându-se spre ea. Mă tot întreb dacă nu are legătură cu declarația lui Holloway.

— Mi-am imaginat că ai auzit!

— O, da! Am auzit.

— Atunci, ai putea să mă crezi că nu aveam cum să controlez ceva ce s-a întâmplat înainte de a-l cunoaște, replică ea rece.

— Cred că am mai discutat despre asta.

— Nu. N-am mai discutat! scânci ea frustrată, sărind în picioare.

— Dacă ai de gând să încerci iarăși să mă plesnești, Nicola, nu te obosi, o avertiză el, zâmbind strâmb. Voiam să spun că am mai discutat faptul că e destul ca bărbații să te privească și să se simtă atrași de tine. Asta nu înseamnă neapărat că sunt și îndrăgostiți.

— Cel puțin, el crede că este, spuse ea vehement, în timp ce tot ce mi-ai oferit tu a fost o înșiruire de avantaje, ca un bilanț. Unu, doi, trei!

— Te porți copilărește, Nicola.

— Acum o clipă eram calmă și înțeleaptă, ridică ea o sprânceană. Hai să-ți dau un motiv de gândire, Brett... Nu-mi mai pasă ce crezi despre mine. Pentru că am de gând să fac ce cred eu că e bine și faptul că îmi ești tutore nu mă va opri.

Se priviră în ochi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu m-am hotărât încă.

— Înțeleg. Privirea lui se plimbă pe trăsăturile ei. E ce ne lipsea acum, murmură el cu un strop de răutate.

— Dacă faci haz de mine, Brett...

— Deloc, negă el. Sunt chiar impresionat. Oricum, te-am întrebat și înainte, pot să sper că nu vei trece la acțiune înainte de a împlini douăzeci și unu de ani?

— Nu înțeleg, e doar o dată în calendar. Care e diferența?

— Sunt de acord că în viața multor persoane, această zi înseamnă mai mult decât prilejul pentru o petrecere. Înseamnă o ușă pe care va trebui să o deschizi și să intri cu dreptul în viață.

— Îmi propui să-mi dai cheia de la ușă? întrebă Nicola destul de sceptică.

— În amintirea tatălui tău, spuse el după un moment de tăcere.

Nicola observă cu exasperare că discuțiile ajungeau mereu înapoi la tatăl ei. Oftă.

— Bine. Mai este doar o săptămână până atunci, cu toate că nu mai are nici un farmec!

— El ar fi mulțumit să știe că nu hotărăști nimic în pripă până atunci.

Nicola clipi și rămase nemișcată.

— Îmi pare rău, nu voiam să te întristez.

— Nu-i nimic, își șterse ea ochii. Ce fac copiii? Marietta e încă la ei?

— Nu. Dar le-a cântat ca să adoarmă. Vine mâine dimineață.

— Cu...?

— Da. O altă zi minunată, se strâmbă el. Și trebuie să-ți spun că, mai devreme, ai fost o stăpână a casei perfectă.

Nicola încercă să se abțină, dar nu reuși. Zâmbi, apoi se puse pe râs, iar când el o luă de mână, nu rezistă să nu remarce:

— Ai mai văzut două persoane care să se displacă instantaneu?

— Nu, răspunse el molipsit de brusca ei veselie, sărutându-i degetele. O să dormi mai bine acum?

— Cred că da, răspunse răgușit. Tu? își mușcă buza și privi în altă parte.

— Atâta timp cât știu că doamna casei mele este bine, da. Uită-te la mine, Nicola!

— Sunt bine.

— Nicola.

Ea ezită, apoi ridică ochii nesigură.

— Ce e?

În ochii lui scânteie ceva ce ea nu reuși să recunoască.

— Voiam doar să-ți spun că în momentul acela stânjenitor pentru toată lumea, tu erai atât de frumoasă, de firească. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine.

— Iar acum tu mă faci să plâng, spuse ea neajutorată.

— Nu. O îmbrățișă. Trebuie să te simți și tu mândră de tine.

— Nu cred că ar fi bine să cad în capcana asta, remarcă Nicola cu un zâmbet. Sunt sigură că reverendul Callam ar spune că mândria e un păcat, deși are unele concepții destul de necreștine pentru un... Se opri brusc.

— Cine este reverendul Callam?

— Ăăă... Nicola își aminti cu regret că era bine să te gândești, înainte de a vorbi. Păi, ezită ea, dar întâlni privirea lui răbdătoare și pe deplin încredințată că urma să primească un răspuns. Consilierul matrimonial la care am fost.

— Ce noțiuni necreștine ți-a băgat în cap?

— Nimic îngrozitor, doar ceva ce cred că ține de natura umană. Atât.

— Ezitările minții, spuse Bret sec. Nicola...

— Nu. Nu am de gând să-ți dau amănunte, așa că nu-ți pierde timpul de pomană, Brett. Nu e nimic care să te îngrijoreze.

Pentru o clipă, el nu răspunse, apoi o sclipire răutăcioasă luci în ochii lui.

— Asta e, în general, filosofia mea.

— Poate că n-ar strica dacă ai schimba-o un pic, zâmbi ea.

— Asta înseamnă că ești pe punctul de a-mi ține o predică despre erorile filosofiei mele?

— Nu. Însă nu strică, uneori, să te pui în locul celorlalți.

— Ai dreptate, îi mângâie el părul. Cu toate că mă întreb dacă tu te-ai pus vreodată în locul meu.

Nici nu bănuia el cât de des! Iar gândurile îi porniră să hoinărească. Era atât de bine în brațele lui! Îi transmitea căldură, îi umplea sufletul de emoție și dorință. Îi putea respira în voie parfumul, fascinant și diferit. Parfumul lui de bărbat. Ea mirosea, oare, a femeie? Sau aroma ei naturală se pierdea sub cea a săpunului, a șamponului, a gelului de baie? Cum ar fi fost să se întindă amândoi pe pat?

Să o dezbrace cu mișcări lente, să o mângâie, să facă dragoste...

— Nicola?

— Da?

— La ce te gândeai?

— La fleacuri, răspunse ea rar.

— Nu păreau fleacuri.

„Nu roși!" se apostrofă ea în gând. Dar privirile lor se întâlniră.

— Ai tresărit și, pentru o clipă, mi s-a părut că evaluai ceva.

— Da?

— Erai adâncită în gânduri.

Continua să o țină înlănțuită în brațe.

— Îmi spui?

— Nu, răspunse Nicola, mușcându-și buza.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji?

— Nu. N-ai de ce.

— Aș prefera să știu, ridică el o sprânceană, amuzat.

— Brett, nu insista, protestă ea. Nu era nimic important.

— Atunci de ce nu-mi spui?

— Ești imposibil. Bine, dar să nu spui că nu te-am avertizat dacă n-o să-ți placă! Mă întrebam, într-o doară, cum ar fi dacă noi doi am face dragoste. Atâta tot.

— Tot?

— Păi, era ceva ce chiar tu ai sugerat, iar asta este o poziție mult prea intimă și cred că ăsta a fost motivul pentru care mi-a trecut prin minte. Dacă un bărbat se poartă uneori ca un bărbat, n-o spune, îl avertiză pe neașteptate, incapabilă să-și controleze obrajii care de data asta se colorară într-un roșu aprins.

— De unde știai ce voiam să spun?

— Sunt sigură că e ceva ce am mai auzit. „Nu fi copilăroasă, Nicola." Sau „Îți testezi puterea de atracție?"

Brett o eliberă brusc.

— Și n-am dreptate?

— Cred, vorbi ea cu un efort uriaș pentru a se controla, deși o durea inima, că n-ar trebui să mă pui în astfel de situații atâta vreme cât, în ceea ce mă privește, îl înlocuiești doar pe tatăl meu.

Brett bombăni ceva, iar ea făcu un pas înapoi, observând expresia aproape criminală din ochii lui.

— Se pare că ai uitat cine a început toate astea, se răsti el, răsucindu-se pe călcâie și ieșind din cameră.

Nicola rămase cu ochii ațintiți la ușă, cu mâinile la gură, întrebându-se ce o apucase. „Ce-am făcut? se aruncă ea pe canapea. Dar nu ăsta e adevărul? Chiar dacă eu am început? O, de ce am spus-o?"

Somnul veni cu greu. Nu doar pentru că avea sentimentul că distrusese ceva prețios, dar și din cauză că era total confuză. Cum de nu-și dădea el seama ce era în sufletul ei când o ținea în brațe? Chiar nu simțea nimic pentru ea? Iscase doar o reacție pur fizică din partea unui bărbat care vedea în ea o fiică mai mare!

Se așeză în pat dorindu-și să o fi avut pe Sasha cu ea. Dar se părea că Sasha fusese liniștită de mama ei, ceea ce o duse pe Nicola cu gândul la Marietta și la privirea dintre ea și Tara.

Oare de ce se displăcuseră cele două atât de evident după prima privire? Exista un motiv comun? Brett? Era sigură că Tara auzise zvonurile care circulau și că-și făcuse planuri în legătură cu Brett. Dar Marietta? Și dacă Marietta fusese de acord cu această căsătorie doar pentru ca ea să aibă dorita perioadă de libertate pe care i-o ceruse lui Brett? Se ridică, luând o pernă în brațe. Făcu un alt presupus scenariu în minte. Dacă Marietta știuse că este o căsătorie de conveniență și acum plănuia să-l recucerească pe Brett? O folosise pe Nicola ca piedică în calea altor femei, dar și ca o variantă acceptabilă pentru fericirea copiilor ei?

Și ce era cu noul prieten al Mariettei? Un alt gen de încercare de a-l atrage pe Brett? Făcându-l gelos?

„O, nu! Dragă reverende Callam, dacă ai ști numai ce cutie a Pandorei ai deschis!" își spuse Nicola. „Nici nu e de mirare că nu pot gândi clar!"

A doua zi dimineață nu se putu opri să nu observe, cu amară ironie, că era un moment tare nepotrivit să fie stăpâna casei. Brett era mai rece ca niciodată, iar Nicola se înfiora de fiecare dată când privirea lui ajungea la ea. Copiii erau și ei influențați de tensiunea care plutea în aer. Chris se văicărea că nu putea face nimic din pricina ghipsului, iar Sasha hotărî să îmbrace rochia ei favorită pentru „mămica" și musafiri.

— Nu se poate, draga mea. Ai uitat că ai pătat-o cu gem de zmeură? N-am reușit să o curățăm.

Sasha izbucni în lacrimi.

— Nu fi copil, Sasha, o apostrofă Brett. Ai un milion de alte rochii pe care le poți îmbrăca.

— Dar mie îmi place aceea, iar mami mi-a trimis-o din America.

— Sunt sigură că n-o să se supere, încercă Nicola să calmeze spiritele.

— De ce fac fetele atâta caz pentru îmbrăcăminte? întrebă Chris disprețuitor. Fii fericită că nu trebuie să porți ăsta! bătu el cu palma în ghips. Atunci chiar că ai avea motiv să plângi.

— Te urăsc, Chris, țipă Sasha, roșie la față.

— Gata! ordonă Brett, răsucind scaunul cu rotile și pornind spre ușă. În zece minute să fii îmbrăcată cu orice îți spune Nicola, adăugă el peste umăr.

— De ce se poartă tata așa de îngrozitor în dimineața asta? întrebă puștoaica printre lacrimi, agățându-se de mâna Nicolei.

Neștiind sigur dacă vrea să râdă sau să plângă, Nicola luă brusc o hotărâre, nu se simțea în stare să petreacă aici restul zilei. O ajută pe Sasha să-și aleagă o altă rochie, apoi o duse la ea în dormitor, unde îi ridică moralul cu câteva picături de parfum și prinzându-i părul cu una dintre panglicile ei. Când ieșiră de acolo, își luă și geanta.

— Pleci undeva? întrebă Brett politicos, când ea și Sasha ajunseră pe terasa unde el și Chris jucau cărți.

— Da. Nu cred să mai ai nevoie de mine astăzi, murmură Nicola.

— Unde?

Nicola îl privi scurt.

— Afară. Mă întorc la cină. Acum, copii, mami o să ajungă curând, iar între timp vreau să vă purtați foarte frumos cu tata, vedeți dacă reușiți să-l înveseliți. Îi sărută pe amândoi, îl mai privi o dată pe Brett și plecă, înainte de a protesta cineva.

Se dovedise o zi lungă și pustie.

Petrecu o oră printre rafturile unui anticariat de cărți, întâlnind doi clienți ai lui Brett, care își exprimară uimirea de a o vedea singură. Le explică destul de stân-

jenită că ieșise doar la o plimbare. Apoi hotărî să vadă un film, dar tot mai avea destul timp de omorât.

Se gândi la orele de zbor, însă instructorul nu se întorsese din vacanță. Sună la o prietenă, dar aceasta nu era acasă.

Bău o cafea la o terasă pe malul mării și, când în sfârșit soarele apunea, se îndreptă spre casă.

Deschizând ușa, locuința i se păru neobișnuit de tăcută, cu toate că mașina lui Brett era în garaj.

— Ellen? strigă ea încetișor, apoi își aminti că era după-amiaza ei liberă.

Tresări când Brett apăru fără zgomot în ușa sufrageriei. Era în picioarele goale și doar cu pantaloni scurți.

— Credeam că nu e nimeni!

— Nimeni în afară de mine.

— Unde sunt?

— Petrec noaptea la Marietta.

— Dar...

— Or să fie bine. De fapt, cu toată nebunia, am uitat că avem nevoie de cineva care să stea cu copiii în seara asta.

Nicola clipi, realizând că el tocmai își făcuse un duș.

— O, nu! Balul Societății de Drept! Am uitat. Dar nu mergem, nu?

— De ce nu, dacă tot avem pe cineva care să aibă grijă de Sasha și Chris?

Nicola ezită, apoi intră în bucătărie, își lăsă geanta pe banchetă și își puse un pahar cu apă. Brett o urmă.

— Există alt motiv pentru care să nu mergem?

Nicola nu se întoarse imediat, pentru că acesta era același Brett din acea dimineață, rece, dur, iar ea nu știa cum să se comporte cu el.

Bău și se răsuci cu fața spre el.

— Mai multe, spuse încet. Nu mă simt în stare să merg la un bal în seara asta și nu văd care este rostul să mergem ca doamna și domnul Harcourt, pentru că sunt foarte sigură că nu pot duce la bun sfârșit... farsa asta. La fel de sigură sunt că tu fie mă urăști, fie mă dezaprobi, fie pur și simplu nu mă placi. Toate ingredientele necesare unei seri neplăcute, nu crezi?

— Nu, nu cred, spuse el politicos. Așa că spune acum ce ai de spus, Nicola, pentru că mergem la bal.

Ea trase aer adânc în piept.

— Nu mă poți obliga, Brett. Du-te singur, dacă dorești atât de mult să faci act de prezență. Găsește o scuză pentru mine, spune că sunt bolnavă... Sau du-te cu Tara! O să fie încântată.

— Nicola, se apropie el. Aceste continue referiri copilărești la Tara nu ți se potrivesc. Trebuie să merg, pentru că eu îi prezint pe cei care vor lua cuvântul. Este și mult prea târziu să anunț că voi fi jenant de singur, iar pentru că se întâmplă ca fosta mea soție să fie în zonă, vor exista o mulțime de discuții și speculații pe tema asta. Mai ales că ai hoinărit toată ziua singură prin oraș. Nu uita, adăugă el cinic, locul ăsta nu e foarte mare.

Ironia ajunse chiar la țintă. Nicola își aminti de clienții lui pe care îi întâlnise în timpul plimbării. Dar îi răspunse palidă și furioasă.

— Brett, crezi că îmi pasă? De fapt, dacă vrei, pot sta eu cu copiii, în definitiv nu sunt decât o *baby-sitter*! De ce nu te duci cu fosta ta soție?

— Nu fi ridicolă, spuse el iritat. Marietta e ultima persoană pe care aș ruga-o să mă însoțească.

Nicola deschise gura să răspundă, dar zeci de gânduri confuze îi treceau rapid prin minte. Ce se petrecuse azi aici? Avea legătură cu Marietta și prietenul ei? Ce trebuia Brett să dovedească lumii în seara asta?

Îl privi în ochi, dar acolo nu descoperi decât o încăpățânată hotărâre. Umerii i se lăsară și spuse pe un ton egal:

— În regulă. La ce oră?

— La șapte. Plecăm de aici la șase și jumătate. Asta înseamnă că ai o oră la dispoziție. E destul?

— Da, Brett, răspunse ea întorcându-se și ieșind din bucătărie.

— Ei? Ce părere ai?

El o privi critic. Se îmbrăcase cu o rochie roz, fără spate. Sandalele erau argintii, cu tocuri înalte, iar geanta era din zale de argint veritabil. Își ridicase părul, iar singurele bijuterii erau brățara și cerceii din perle.

— Văd că în seara asta nu ai ascultat sfatul lui Chris, șopti el într-un târziu.

— Nu.

— Pe de altă parte, arăți minunat, chiar dacă părul ridicat îți dă un aer puțin sever.

— Așa mă și simt. Putem pleca?
— Nicola...
Brett zâmbi.
— Nu te criticam.
Ea ridică umerii cu nepăsare, apoi privi strălucirea ce lumină vag cerul. Se îndreptară spre BMW-ul deja pregătit și merseră apoi în tăcere până la Convention Center.

— Bună, Tara, spuse Nicola aproximativ o oră mai târziu, când se așezară la masă. Tara avea locul la aceeași masă.
— Cum se simte Chris? întrebă aceasta imediat.
— Un pic supărat că nu poate face nimic din cauza ghipsului, zâmbi Nicola, sorbind șampanie.
— Sunt surprinsă că ați venit în seara asta, remarcă Tara. Credeam că nu mai aveți timp de nimic.
Pe neașteptate, Nicola realiză că orice i-ar spune această femeie, nu o atingea.
— Mulțumesc pentru grijă, dar Marietta se ocupă de copii. Îmi place colierul tău. L-ai cumpărat din Cairns?
Tara păru uimită de inocența tonului, iar Brett, care rămăsese tăcut, își privi rapid soția.
— Nu, din Brisbane. Nici al tău nu trece neobservat.
— Mulțumesc. Nicola sorbi iarăși din șampanie, întorcându-se spre soțul ei, în timp ce orchestra începea să cânte.
— Dansăm, dragule?
— Dacă dorești să dai tonul, răspunse el cu o privire întunecată.
— De ce nu? O, e samba! Ne pricepem destul de bine la asta, nu-i așa?
El ezită un moment, apoi se ridică. Dansară atât de bine încât orchestra, evident încântată de performanță, prelungi melodia.
— Ce faci, Nicola? întrebă el când se apropiară.
— Ce vrei *tu* să fac, răspunse ea când ajunseră iarăși unul lângă celălalt, apoi se despărțiră din nou.
— Ne dăm în spectacol?
— Deloc! Dar îl privi enigmatic.
Se despărțiră iarăși pe ritmul muzicii, iar când reveniră alături, ea îi spuse:

— Nu te îngrijora, nu am de gând să te atac și să te sărut! Îndepărtez bârfele și speculațiile. Și pe urmă, adăugă ea cinstit, ador samba, iar tu ai fost cel care m-a învățat s-o dansez!

El nu mai spuse nimic și, într-un sfârșit, părăsiră ringul de dans într-o furtună de aplauze.

— Draga mea Nicola! Era Rod Mason care o luă de mână și o îmbrățișă. Ești o încântare! Apoi se întoarse spre Brett: Ești un ticălos norocos, bătrâne!

— De parcă eu n-aș ști, răspunse Brett.

— Nu te îngrijora, dragule. De acum încolo, mă voi comporta frumos, spuse Nicola.

— Trebuie să recunoști, spuse el pe un ton scăzut, în timp ce se îndreptau spre locurile lor, că starea ta de spirit e cu totul alta.

— Probabil că sunt copilăroasă, îi zâmbi. Sau poate sunt răutăcioasă? adăugă după o clipă de gândire.

— Ești hotărâtă să-mi arunci în față tot ce am spus? întrebă el sec.

— Tu ai insistat să vin! Dar înainte să ajungem să ne potrivim perfect, te dezleg de toate promisiunile, deși nu sunt sigură de ce o fac. Ar trebui să dansezi melodia următoare cu Tara.

— De ce?

— Pentru că intenționez să dansez cu toată lumea de la masă, cât am încă această melodie în suflet. De fapt, pentru că nu am reușit nimic la fel de bine și, dacă singura scăpare este să plec în Tibet, nu văd de ce nu m-aș distra!

La început, ochii lui părură surprinși, apoi râse încetișor.

— Punct lovit. Știi, sunt momente când ești unică.

Ea privi în altă parte și, spre propria groază, se auzi spunând:

— Totuși, nu destul de unică pentru tine!

— Nicola...

— Nu. Îmi pare rău, n-am vrut, cred că șampania e de vină. A, uite cine e aici! Richard. Nu-ți fă griji. Voi fi foarte discretă! Și n-o să dansez samba cu el.

Brett o privi împietrit, iar expresia din ochii lui o șocă. Părea încărcată de durere. Nu apucă să o analizeze prea bine, căci el privi în altă parte. Era ca și cum ceva l-ar fi

lovit direct în inimă. Nicola nu reușea să înțeleagă motivul, dar era destul de sigură că îl poate ghici: trebuia să fie din cauza Mariettei și a noului bărbat din viața ei.

„Iar eu fac pe proasta, adăugând alte probleme la cele pe care le are deja". Închise ochii și spuse abia auzit:

— Brett?

El o privi din nou, cercetător.

— Scuză-mă! Mă port copilărește. Nu te îngrijora pentru seara asta. N-o să-ți mai fac probleme.

Ce ar fi spus el nu află niciodată, pentru că dirijorul orchestrei anunță că era timpul să înceapă discursurile și îl invită pe Brett pe podium.

Cât el vorbi, Nicola observă cu coada ochiului admirația Tarei și a celorlalte femei din sală. Dar ea nu se putea concentra la vorbele lui, pentru că prin minte îi treceau toate amintirile legate de el: Brett împreună cu copiii, Brett pe plajă, Brett alături de ea, înainte să distrugă fragilul echilibru al relației lor, Brett rănit din cauza Mariettei, cu toate că îi spusese Nicolei că tot ce fusese între el și fosta lui soție arsese demult.

„Cum să-l fac să înțeleagă că s-ar putea ca Marietta, fără să-și dea seama, să urmeze sfatul pe care reverendul Callam mi l-a dat mie? Asta trebuie să fie! Dacă aș vorbi cu ea?"

Realiză, pe neașteptate, că discursul lui se încheiase și Brett revenea la masă, iar ea era singura care nu aplauda.

Începu să-și izbească palmele, iar el se așeză cu o privire îngrijorată. Imediat, Tara se aplecă să-l felicite.

— Bine spus, Brett! Mai ales partea despre...

Nicola zâmbi în sinea ei și gândul îi fugi rapid în altă direcție. De fapt, fugi atât de departe, încât soțul ei fu nevoit să-i atingă brațul ca să o facă atentă.

— Scuze, murmură ea.

— Păreai la mii de kilometri distanță.

— Nu...

— Vrei să plecăm?

— N-ar fi nepotrivit? se mărira ochii Nicolei. Nu, sunt bine. De ce? întrebă ea nesigură.

— Nici eu nu mă distrez cine știe ce.

Nicola îl privi, apoi îi acoperi mâna cu a ei.

— Un pic mai târziu. Acum ar părea ciudat.

— Ai dreptate, spuse el privindu-i degetele fine. Ne mai sacrificăm puțin.

Acest ultim efort, adăugat la nefericirea întregii zile, o adormi pe Nicola pe drumul spre casă. Se trezi abia când simți că cineva o duce în brațe spre dormitor. Era Brett.

— Îmi pare rău.

El îi dădu pijamaua.

— Te descurci? întrebă în șoaptă.

— Da, mulțumesc.

— Atunci... noapte bună.

Și pe negândite, Nicola se pomeni foarte trează, privind fix ușa ce se închisese fără zgomot în urma lui.

7

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, ploua și era rece.

Nicola coborî din pat fără tragere de inimă și privi marea, dar orizontul era întunecat și întreaga lume părea gri. Tremurând, îmbrăcă un trening galben care îi încălzi trupul.

Tăcerea casei o uimi din nou. Își aminti că era ziua liberă a lui Ellen și că cei doi copii erau la mama lor. Privi ceasul.

Văzând că era ora nouă se încruntă. Brett nu dormea până târziu nici măcar duminica.

Nu dormise nici astăzi. Mașina lui nu era. Apoi văzu biletul pe care el îl lăsase pe frigider. O anunța că unul dintre clienți avea probleme și că încerca să le rezolve.

Aruncă hârtia la coș, după care, absentă, își fierse un ou pentru micul dejun. Mâncând, trecu în revistă evenimentele nopții trecute.

Erau trei aspecte importante. Gândul că trebuia să stea de vorbă cu Marietta ca să încerce să înțeleagă ce se petrece, cuvintele prostești pe care le scăpase despre faptul că nu e unică pentru Brett și...

Dar cel de-al treilea aspect era o imagine: Brett o dusese în brațe spre dormitor și o așezase pe pat, hotărât să nu o atingă nici măcar cu un deget.

Un motiv în plus pentru care era absolut necesar să facă ceva. Dar mai întâi își șterse o lacrimă.

După ce mâncă, făcu puțină ordine. Termină dormitorul lui Brett, când îi auzi mașina.

Se întâlniră după câteva minute în ușă.

— Bună, spuse ea nesigură. Am citit biletul. Are necazuri serioase?

— Destul de serioase. A amenințat că își împușcă soția și pe urmă își trage un glonț în cap, dacă ea insistă să-l părăsească pentru alt bărbat.

— Cine este? Îl cunosc?

Brett îi spuse despre cine era vorba.

— Dar este incredibil! Nu este genul de om care să facă una ca asta, protestă Nicola.

— Cine știe cum suntem cu adevărat? întrebă el sec. Merse spre ușa terasei și rămase acolo privind ploaia.

— Brett, spuse ea după o lungă tăcere, dar se opri privind în jur. Era dormitorul pe care el îl împărțise cu Marietta. Nu făcuse nici o schimbare.

— Brett! Vrei să vorbim la o ceașcă de cafea?

El ridică umerii, ca și când nimic nu mai conta.

— Vino în sufragerie!

Lângă cești puse și o farfurie cu biscuiți făcuți de Ellen.

— Ce vroiam să te întreb, îl privi în timp ce turna cafeaua, între noi există ceva, nu-i așa?

El nu răspunse.

— Adică, suntem măcar prieteni și am trecut prin destule împreună. Cred că și pe tine te-a afectat moartea tatălui meu. Și noi îi punem întotdeauna pe Sasha și Chris pe primul plan, așa că...

— Și? Unde vrei să ajungi, Nicola? se ridică el brusc.

Ea se înfioră pentru că ochii lui erau duri și reci, dar descoperi că nu avea de gând să se lase speriată. Se ridică, întinzându-i ceașca de cafea.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ieri? Chiar dacă nu te pot ajuta, probabil că voi înțelege și, poate, îți va face bine să discuți cu cineva.

— Să înțelegi? repetă el sarcastic privind-o cercetător. Nicola... își mută privirea. Sunt unele lucruri pe care sper să nu le înțelegi niciodată.

— Atunci înseamnă că nu mă consideri nici măcar prietenă, Brett. Și cred că încă mă privești ca pe un copil, își mușcă ea buza.

— În regulă, spuse el răgușit. Ce părere ai: Marietta se folosește de acest bărbat care a apărut în viața ei pentru a-mi dovedi erorile pe care le vor face copiii noștri dacă nu ne recăsătorim. Vezi tu, zilele de turneu prin lume au luat sfârșit, iar ea intenționează să se stabilească în Sydney, unde i s-a oferit un post de profesor la Conservator și un contract pe trei ani cu Orchestra Simfonică din Sydney.

— Dar de ce? E momentul ei de triumf. E faimoasă!

— Și suferă de sindrom reumatic acut. Trebuie să renunțe la voiaje sau va ajunge în stadiul în care nu va mai putea cânta.

— O, nu, spuse Nicola sincer îndurerată. Cum o să se descurce? Dar, seara trecută... Făcu un gest cu mâna încruntându-se. Nimic nu anunța o veste ca asta. Era normală, era...

— Ea cea egoistă și îngrozitoare, continuă Brett sec.

— Era bine!

— Așa din cauză că a schimbat obsesiile, o anunță el zâmbind. Tu, dintre toți, ar trebui să știi cât de bine se pricepe la asta.

— Le-a schimbat? Adică vrea să vă reluați căsnicia? înghiți Nicola în sec.

— Exact. Doar că dorește să o facem în stilul ei tipic, lovind sub centură.

În mintea Nicolei apăru imaginea reverendului Callam.

— Asta e... Nu știu cum s-o numesc.

— Bănuiam, zâmbi Brett fără amuzament. Dar nu-i voi permite!

— Dar e bine pentru Sasha și Chris să fie expuși la așa ceva?

— După cum îmi tot spui tu, e mama lor. Îți poți imagina trauma pe care aș genera-o, încercând să-i țin departe de ea?

— Ce este cu acest bărbat? Cântărețul la oboi?

— Dacă l-ai întâlni în alte împrejurări, e foarte probabil să-l placi. Un uriaș blând, foarte bun cu copiii. Ei l-au îndrăgit imediat.

— O, Brett, spuse Nicola blând.

— Nu, o opri el cu bruscă violență. Ultimul lucru de care am nevoie din partea ta este simpatia.

Ea se ridică, păli și întrebă abia auzit:

— De ce? după care se răsuci, ca și când ar fi vrut să fugă din cameră.

— Nicola... Brett se ridică la rândul lui și o ajunse din urmă. Nu pleca. Îmi pare rău. O privi fix.

Ea observă că și el se schimbase la față, dar se împotrivi cu voce răgușită.

— Dă-mi drumul, Brett. Nu contează!

— Ba da. O trase lângă el, îngropându-și fața în părul ei. Nicola simți încordarea lui apoi, pe neașteptate, el ridică ochii privind-o stăruitor și începu să o sărute.

Șocul o împietri. Dar, după câteva clipe, îi răspundea la sărutări nu doar cu simpatie, ci cu mult mai mult.

„O, Brett, nu-mi face asta", îl rugă ea în gând. „Nu mă poți transforma într-un înlocuitor al Mariettei"

Dar temerile ei nu erau confirmate de foamea crescândă a buzelor lui.

Brett se opri la fel de brusc cum începuse. Se auzeau portiere închizându-se, glasuri, copiii.

Nu reuși decât să-l privească îngrozită.

— Nicola, nu mă privi așa. Îmi pare rău.

— Eu... dar nu reuși să spună mai mult de atât.

— Am încuiat ușa, o liniști el în timp ce se auzea soneria. Avem câteva clipe, ba nu, avem tot timpul din lume.

— Dar mă simt... „ca un pion în jocul ăsta dintre tine și Marietta", continuă ea fraza în gând. Se smulse de lângă el. Nu, nu avem tot timpul din lume, spuse aspru. Du-te înainte. Eu mă aranjez puțin. Și răsucindu-se pe călcâie, fugi în siguranța pe care i-o oferea camera ei.

Făcu un duș.

Ar fi făcut orice doar pentru a întârzia să dea ochii cu el din nou, apoi se îmbrăcă. Se pieptănă și se fardă, pentru a nu se vedea cât era de palidă.

După zece minute era mulțumită de felul în care arăta. În timp ce căuta o pereche de pantofi, apăru Sasha, o Sasha plină de entuziasm, dar care striga în gura mare că le fusese dor de ea.

O înduioșă la fel de tare ca îmbrățișarea lui Chris. Într-un sfârșit, o privi pe Marietta. Era exact aceeași persoană dintotdeauna.

— Ți-a plăcut, Nicky? Eu mă distram grozav! se întoarse ea spre Brett, cu o sclipire răutăcioasă în priviri.

Dar Nicola observă că Brett se uita la ea și rămase tăcut.

— E ciudat că spui asta, își regăsi Nicola vocea. Eu i-am tratat noaptea trecută cu o samba cum n-au mai văzut de ani de zile. M-au ovaționat la scenă deschisă.

Nu era sigură de ce spusese asta. N-o putea compara pe Marietta cu Tara Wells și nu se tachinase niciodată cu mama copiilor lui Brett. Ce o apucase? Îndepărtă gândul, întorcându-se spre bărbatul înalt din spatele scaunului cu rotile al lui Chris.

— Nu faci prezentările, Marietta?

— Iubito, acesta este Ralph Metcalfe. Nu e grozav?

Ralph roși la propriu. Era un uriaș blond, cu părul lung, cu pieptul larg și o pereche de ochi albaștri, teribil de blânzi.

Nicola clipi, iar el spuse cu un zâmbet timid:

— Din câte am auzit, cânți la harpă?

— Da. Tu la oboi?

— De fapt la corn englezesc. E mai melodios, mai trist și mult mai misterios, nu crezi?

— Nu-l stârni, interveni Marietta cu un zâmbet. Ralph, ea este Nicola, a doua soție a lui Brett. Contrar tuturor așteptărilor, suntem foarte atașate una de alta.

— Încântat, spuse Ralph. E mult mai normal așa. Dar o studie pe Nicola cu surprindere, apoi îi aruncă o privire lui Brett, aproape ca un salut.

— Noi... spuse Brett, mișcându-și umerii în timp ce Nicola se lupta cu brusca dorință de a râde... vă mulțumim că ați stat cu copiii.

— Tati, luă Sasha mâna lui Brett și și-o frecă de obraz, mămica spune că nu-i vine să creadă cât de mult am crescut în ultimele luni. Apoi apucă și mâna Mariettei.

Văzându-i înlănțuiți pe toți trei, Nicola realiză că, de dragul copiilor, nu putea continua. Dacă Marietta dorea să se întoarcă, ea nu va fi o piedică. Și nici tânărul cântăreț la corn englezesc, cât despre Tara... să îndrăznească numai!

Toate astea îi trecură cu viteză prin minte și vorbi pe un ton care nu admitea replică:

— Ralph! Mi-ar plăcea să-ți arăt Cairnsul. Sunt sigură că Brett și Marietta au nevoie să petreacă ceva timp singuri cu copiii și, uite, iese soarele! Mergem la o plimbare!

— Nicky!

— Nicola!

Brett și Marietta vorbiseră într-un glas: ea pe un ton de surpriză, el iritat.

Dar Nicola le zâmbi amândurora.

— Nu-ți fă probleme, o să am grijă de el, îi spuse Mariettei, apoi se întoarse spre Brett. Lucrurile nu mai pot continua în felul ăsta. E absolut necesar să stați de vorbă.

Luă mâna lui Ralph și îl scoase din cameră.

— Nu mi-a spus, se arătă Ralph Metcalfe uimit.

Se opriseră pentru prânz la Palm Cove, la o masă cu umbrelă albă, lângă țărm. Soarele reușise să învingă norii, cu toate că aerul era încă rece.

Comandaseră și o sticlă de vin iar Nicola, cu toate că se simțea stingherită, îi povestise străinului din fața ei despre căsătoria de conveniență dintre ea și Brett.

— Ce înseamnă toate astea? o privise el complet năucit.

Nicola făcu o pauză, apoi îi explică blând:

— Cât de bine o cunoști?

— Suntem împreună de două săptămâni. Dar o adoram în tăcere de multă vreme, recunoscu el fără nici o urmă de stânjeneală. Sorbi din vin. Nu m-a lăsat să o ating, dar pot să aștept. Adică, nu cred că m-ar fi pus să fac atâta drum cu ea dacă n-ar vrea să fim împreună cândva. O privi pe Nicola destul de nesigur, iar ea îi atinse mâna.

— De asta mi-era teamă, Ralph. Vezi tu, sunt destul de sigură că eu reprezentam o garanție. Ea era în turnee, iar Brett nu se lega serios de nimeni, pentru că eram eu la mijloc. Iar acum sunt foarte sigură că te folosește ca să-l facă pe Brett gelos. Nu ți-ar plăcea asta, nu?

Ralph nu spuse nimic o vreme, gândindu-se.

— Nu, nu cred că mi-ar plăcea. Dar de ce tot chinul ăsta?

— Sunt două caractere foarte puternice, Ralph, oftă Nicola. Dragostea nu e întotdeauna simplă, nu ești de acord?

— Mie îmi spui, o aprobă el. Poți să-mi explici motivul pentru care mă atrag mereu doar femeile mai în vârstă decât mine, care de cele mai multe ori sunt căsătorite sau

divorțate sau obsedate de cariere? Și nu mai au timp de nimic altceva, inclusiv de mine.

— Ți s-a mai întâmplat? întrebă ea cu simpatie.

— Bineînțeles. Mi se întâmplă tot timpul. Ce crezi că are de gând să facă după ce-și recapătă soțul? Cu mine, vreau să spun. Privi în jur, ca și când ar fi realizat pe neașteptate că fusese abandonat pe o planetă străină.

Nicola își mușcă buza rugându-se în gând să fi presupus bine. Nici nu voia să-și imagineze ce ar fi ieșit dacă se înșelase!

— Poate ar trebui să încerci cu femei mai tinere, îi recomandă. Nu cu mine, adăugă repede, când ochii lui se opriră la ea. Îți sugeram doar. Cred că sunt o groază de femei care...Dar o ușoară atingere pe umăr îi opri vorbele.

Se întoarse speriată, așteptându-se să fie Brett sau Marietta; era doar Tara.

Blestemă cu voce tare.

— Tara, m-ai speriat de moarte! Ce faci aici?

— Dacă tu vii aici pentru prânz, eu de ce n-aș putea? spuse Tara agresiv. N-ar trebui să fii acasă, cu familia, în loc să iei masa cu un străin? Brett știe? îl privi pe Ralph circumspectă.

Ca de obicei, Tara arăta foarte bine și Nicola surprinse privirea albastră a lui Ralph măsurând-o.

— Tara, îmi pare rău, să vă fac prezentările și poate rămâi cu noi. Ralph, aceasta este Tara Wells, spuse ea fără să aștepte răspunsul la prima întrebare și uriașul blond se ridică imediat, zâmbind spre compania neașteptată.

Așa se facu că Nicola mergea spre casă singură, oscilând între hohote de râs și teamă. Îi lăsase pe cei doi la Palm Cove.

„Se nasc unii bărbați cu vocația de a deveni jucării?" se întrebă ea. Ralph părea atât de nevinovat. „Pe de altă parte, și-a transferat destul de repede sentimentele asupra altei persoane, dar i-am și oferit o momeală elegantă, la fel de nerăbdătoare. Tara, nu mă dezamăgi! O, Doamne, ce-am făcut?"

De atâtea gânduri, fără să mai fie atentă la drum, când ajunse la poala dealului coti spre stânga, îndreptându-se spre Acvarium-ul amenajat în golf.

Parcă mașina, apoi merse spre plajă. Acolo era doar o mamă tânără cu un puști de vreo doi ani. Nicola se așeză

pe nisip, cu genunchii la piept, scrutând orizontul. Din locul unde se afla, nu reușea să vadă casa, dar știa că nu este prea departe.

Tot era bine că datorită prezenței copiilor, Brett și Marietta trebuiau să se comporte civilizat.

Ceea ce nu reușise încă să analizeze era felul în care Brett o sărutase: înfometat, pasional și altfel decât prima oară. De ce altfel?

Pentru că era mult mai simplu să rămână căsătorit cu ea. Gândul n-o mulțumi pe deplin. De ce ar fi fost mai simplu?

Răspunsul veni când își aminti spusele lui Brett de dimineață. „Cine știe cum suntem cu adevărat?" Aceste cuvinte însemnau ele, oare, că intensitatea sentimentelor pe care le avea față de Marietta se putea dovedi periculoasă? Căsătoria lor era o piedică în calea creșterii pasiunii pentru fosta lui soție?

Reveni la realitate cu un oftat.

Se ridică încet, scutură nisipul de pe haine și decise că e timpul să se întoarcă acasă. Dar când ajunse la mașină, descoperi că are un cauciuc dezumflat, iar roata de rezervă era și ea inutilizabilă.

— Unde ai fost? Și unde este Ralph? întrebă Marietta pe un ton destul de supărat.

Se întunecase deja, era trecut de șapte, iar Nicola era murdară și obosită.

Cu ajutorul unor tineri de la Clubul de Yachting, reușise să schimbe cauciucul cu roata de rezervă, dar aceasta era și ea fisurată. Explozia aproape că o doborâse.

Tinerii găsiseră apoi o mașină care să o remorcheze până la unul dintre atelierele locale, dar cauciucurile nu mai puteau fi reparate, așa că fusese nevoită să cumpere unul nou, pe care mecanicii i-l montaseră.

Îi privi pe Brett și pe Marietta. Erau așezați la masa din sufragerie. Copiii nu se vedeau nicăieri, însă dinspre camera lor se auzea televizorul. În farfurii se mai aflau resturi de spaghete și salată.

— Am avut pană, îi informă Nicola laconic.

— Unde? Și de ce naiba nu m-ai sunat? întrebă Brett furios.

— La Acvarium. Și am avut destul ajutor, mulțumesc.

— Ce Dumnezeu căutai la Acvarium?

Nicola trase aer adânc în piept dar, înainte de a putea răspunde, interveni Marietta:

— Nimic din toate astea nu explică ce ai făcut cu Ralph. Tonul era sarcastic.

Nicola încetă schimbul de priviri mânioase cu soțul ei și se întoarse spre ea.

— O să-ți spun ce-am făcut cu el, Marietta, dar înainte, te anunț că ar trebui să-ți fie rușine. Nu doar că este genul obișnuit de gigolo, dar este și extrem de departe de casă. Oricum, și-a transferat nestatornicele sentimente asupra Tarei Wells.

Marietta dărâmă paharul cu vin, iar Brett sări în picioare.

— Despre ce naiba vorbești, Nicola? ceru el explicații.

— O mai dorești încă pe Tara? Nicola zâmbi complice. Îmi pare rău, dar presupun că, pentru o vreme, va fi destul de ocupată cu Ralph.

Brett blestemă, apoi se apropie de ea cu pași mari.

— Destul cu prostiile, șuieră el printre dinți. Povestește-mi, pe scurt, ce ai făcut?

— Bine, Brett, se execută ea, dar cu ochii în flăcări. L-am dus pe Ralph pentru prânz la Palm Cove. În timp ce discutam cu el despre situația intolerabilă din această casă, dar și despre nefericitul lui talent de a se îndrăgosti doar de femei mai în vârstă, cine crezi că m-a bătut pe umăr? Tara. Se pare că, din anumite motive, e tot timpul cu ochii pe mine, adăugă Nicola ironic.

— Deci, continuă ea, le fac prezentările și, înainte de a putea să spun „abracadabra", Ralph reușise să treacă peste trauma cauzată de gândul că tu, Marietta, îl foloseai și Tara... ei bine, Tara îl acaparase cu totul, încheie Nicola în bătaie de joc.

Marietta își duse mâinile la față, în timp ce Nicola spunea iarăși o rugăciune în gând. Marietta se înecă, dar numai din cauză că râdea cu gura până la urechi.

— Nicky, nu se poate! Ai făcut tu una ca asta?

— Chiar așa, confirmă Nicola, întorcându-se spre Brett. Cineva trebuia să facă ceva. Dar n-am terminat. Sunt de părere că acum mi-am îndeplinit misiunea și scopul, Brett, așa că nu te aștepta să mai fiu aici de ziua mea. A, și un ultim cuvânt de înțelepciune? Gândiți-vă, doar, la cât de mult îi iubesc pe copiii voștri.

Brett încercă să o atingă, dar ea făcu un pas înapoi, cu o expresie mândră în ochi.

Mâna lui căzu, iar Nicola plecă spre dormitorul ei. De data asta încuie ușa și se apucă de împachetat lucrurile pe care le putea lua într-un singur transport.

8

LA MIEZUL NOPȚII, Nicola privi haosul colorat din camera ei. Scosese posterul preferat de pe perete și împachetase cât de multe haine reușise în valize, adică mai puțin de jumătate din garderobă.

Radioul de pe noptieră era dat la maximum, așa că nu auzea nimic din ce se petrecea dincolo de cei patru pereți ai dormitorului.

Hotărî, obosită, că era un început.

Oricum, n-ar fi reușit să care totul la un singur drum. Mai erau cărțile, discurile, tot ce strânge o persoană în doi ani, ca să nu mai vorbim de lucrurile pe care le avusese când se mutase aici.

Privirea i se opri pe schițele aduse de Richard și, cu un oftat, se așeză pe pat.

Cu bărbia în palmă, se gândi că nu semnase contractul. Pe lângă faptul că era nevoie să-și caute un atelier și un cuptor, se gândea să plece din Cairns pentru o vreme. Totuși, unde?

Tibet? Africa? Era ciudat, dar își pierduseră farmecul. Europa? Anglia? Familia mamei ei venea de acolo, de undeva...

Se lăsă pe spate și adormi aproape instantaneu.

Când se trezi a doua zi dimineață, descoperi că cineva aranjase patul, închisese radioul și o învelise cu o pătură din camera de oaspeți.

Abia după câteva clipe își reaminti că încuiase ușa.

Se ridică în grabă. Ușile se închideau pe dinăuntru, dar puteau fi deschise pe afară cu ajutorul unei chei speciale. O măsură de prevedere pentru ca Sasha și Chris să nu rămână încuiați în vreo cameră.

Din câte știa, doar ea avea o astfel de cheie și Brett.

Apoi își văzu posterul pus la locul lui, pe perete. Nicola trebuia să se urce pe un scaun ca să ajungă la cui, Marietta la fel.

Ar fi auzit zgomotul făcut de scaun și de ce s-ar fi deranjat Marietta?

Se gândi la Brett. Își frecă ochii. Era încă hotărât să n-o lase să plece? Cum să-i deschidă ochii?

Făcu un duș, se îmbrăcă și descoperi că acasă erau doar Ellen și copiii.

— E luni, răspunsese Ellen, când Nicola întrebase unde este toată lumea.

— Știu, dar e devreme, obiectă Nicola, sărutând copiii așezați la masa din sufragerie.

— Nu uita că vineri și-a luat liber și oricum mi-a spus că trebuie să ajungă la prima oră la Tribunal. Zicea că știi de ce.

— A, da. Dar Marietta? mimă ea spre Ellen, peste capul copiilor.

— Pierdută în ceață, răspunse veselă Ellen.

— Mami a plecat la Sydney să se ocupe de noua slujbă, anunță Sasha plină de importanță. Iar tati a spus că pot să mai lipsesc o zi de la școală ca să am grijă de Chris, pentru că Ellen lucrează doar jumătate de zi astăzi.

— Mă simt nițel vinovată din cauza asta, dar am oră la dentist. Mă omoară durerea de măsea. Brett spunea că te descurci și că oricum n-o să întârzie.

— Bineînțeles, aprobă Nicola, cu toate că îi venea să strige în gura mare „Și ce altceva a mai spus el? Ceva despre șantaj?"

Apoi, spre amiază, a sunat Margaret, secretara, anunțând că Brett fusese chemat de urgență la Brisbane.

— Brisbane?! nu-i veni Nicolei să creadă. Pentru ce?

Margaret îi oferi toate amănuntele. O mare corporație îi angajase pentru un proces cu un competitor considerat a practica exporturi ilegale.

Cazul fusese programat pentru audiere astăzi, la

Brisbane, dar avocatului care reprezenta corporația i se făcuse rău chiar pe sălile tribunalului, iar Brett fusese nevoit să ia primul avion și să-l înlocuiască.

— Cât timp o să lipsească? întrebă Nicola.

— Destul de mult, doamnă Harcourt, anunțase Margaret prudentă. Cu toate că există întotdeauna speranța că vor ajunge la o înțelegere în afara Curții. Dar totul a fost atât de neașteptat, încât el chiar nu a avut timp să mai ajungă acasă. M-a rugat să vă anunț și să vă spun că vă sfătuiește să o rugați pe Ellen să rămână la dumneavoastră aceste nopți. Asta mai ales pentru bietul Christian care e cu piciorul rupt. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva...?

— Nu. Mulțumesc, Margaret. Nicola așeză receptorul în furcă. Totul i se învălmășise în minte. Nu putea trimite pe altcineva? De ce nu Tara...?

Să fi plecat ea cu Ralph?

Și de ce nu sunase Brett personal? Cum să-l lase singur pe Chris, mai ales acum? Nu că ea nu s-ar descurca, dar...

— Are atâtea pe cap, spuse Ellen sâsâit, când reveni de la dentist. Nu te îngrijora. O s-o sun pe sora mea să-mi ude florile!

— Uite... pot! Chris era entuziasmat că poate merge cu ajutorul cârjelor.

— Tatăl tău va fi foarte mândru, când o să se întoarcă.

— Unde a plecat? întrebă Sasha.

Nicola se strădui să fie atentă.

— E la Brisbane pentru un proces important, la Curtea Supremă.

— Va trebui să poarte perucă și togă roșie? ceru Chris amănunte.

— Nu, acela e judecătorul, prostuțule, îl lămuri sora lui. Cred că el va fi avocatul *pledator*, care va trebui să apere clientul.

— Avocatul pledant, o corectă Nicola, adăugând admirativ: Ești o fetiță isteață!

Sasha, strălucind de plăcere, adăugă imediat:

— Nu-i așa că tu nu pleci nicăieri, Nicola?

— Nu, iubito, se auzi Nicola spunând. Doar mă cunoști.

În acea seară, Brett sună înainte să adoarmă copiii. Nicola vorbi ultima cu el.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Nu mai puțin ca mie, răspunse ea rar. Nu schimbă cu nimic ceea ce simt.

— Dar rămâi? În vocea lui suna îngrijorarea, iar Nicola, fiică și soție de avocat, știa că a lua o hotărâre într-un astfel de moment era o responsabilitate enormă. Oftă.

— Brett, nu am de ales, trebuie să rămân. Știi foarte bine.

— De ce nu te apuci să lucrezi la fântână?

Nicola se încruntă.

— Nu sunt sigură dacă o s-o fac acum.

— Fă-o, Nicola, spuse el obosit. Indiferent ce se întâmplă între noi, tu nu ai decât de câștigat. Uite, trebuie să închid acum, dar o să sun în fiecare seară pe la ora asta. Noapte bună.

Nicola privi receptorul nedumerită.

A doua zi dimineață îi urmă sfatul și îl sună și pe Richard, pentru a-i explica motivele pentru care nu reușise încă să semneze contractul.

— Ai început să lucrezi?

— Da. Era destul de stânjenită, pentru că nu fusese întru totul cinstită. Începuse, dar nu știa sigur dacă va fi capabilă să termine.

— Pot să trec pe acolo? întrebă Richard, întrerupând tăcerea ce se prelungea.

— Nu, nu cât Brett nu este aici, Richard.

— Ai avut ocazia să te gândești la ce ți-am spus?

Ea ezită, pentru că nu se gândise, dar nici nu dorea să-l rănească.

— Sunt foarte onorată, dar...

— Ești îndrăgostită de el, nu-i așa, Nicola? Indiferent ce s-a întâmplat în căsnicia ta, asta nu s-a schimbat.

— Da, Richard. Dacă ți-am dat prilejul să crezi altceva, îmi pare nespus de rău.

— Nu e vorba de asta, doar că atunci când m-ai întrebat dacă sunt căsătorit, mi s-a părut ciudat.

— Dar... înghiți ea în sec.

— Mă întrebam dacă intenționai să te folosești de mine ca să-l faci gelos.

E un coșmar, gândi Nicola, negăsind nimic de spus.

— Pot aștepta, adăugă el. Nu se știe niciodată, dar nu mi-ar plăcea să rămân fără fântâna arteziană. Când Brett se întoarce, te sun.

După aceste cuvinte, se auzi tonul.

„Se pare că oamenii și-au făcut un obicei din a-mi închide telefonul", gândi ea încruntată.

Apoi un alt gând apăru. Cu siguranță că Marietta și-ar fi putut amâna plecarea.

Fusese cu adevărat îngrijorată de Chris.

De ce plecase? Nu avea sens. Doar dacă ce se petrecuse între ea și Brett se dovedise atât de teribil, încât simțise nevoia să fugă!

În ciuda faptului că nu mai pricepea nimic din ce se întâmpla, îl luă pe Chris cu ea în atelier. Sasha plecase la școală, după îndelungate discuții în care încercase să o convingă pe Nicola că trebuia să rămână acasă, lângă frățiorul ei bolnav.

Petrecu toată dimineața muncind. Amândoi copiii erau fascinați de ceramica ei, așa că, acum, Chris putea să se joace în voie cu o bucată de lut care îl ținu preocupat ore în șir.

De fapt, în zilele care urmară, fântâna se dovedi o mină de aur. Îi ținea gândurile departe de probleme și le dădea ceva de făcut puștilor.

Brett se ținu de promisiune și sună în fiecare seară, dar Nicola menținuse conversațiile la nivelul întâmplărilor mărunte.

Sunase și Marietta de câteva ori, dar fie din joaca sorții, fie intenționat, Nicola era ori la duș, ori la cumpărături, ori în atelier.

Și, într-o bună dimineață, își aminti că până la aniversarea celor douăzeci și unu de ani mai era doar o zi. „Ce straniu", gândi ea. „Probabil că Brett a uitat".

Nu era nici o petrecere, nici o cheie de la ușă, nimic. De ce fusese atât de insistent, dacă uita atât de ușor?

În acea seară, mult după ce copiii și Ellen plecaseră la culcare, Nicola citea așezată în șezlong, cu picioarele sub ea.

În afară de zona luminată de lampa de pe măsuța alăturată, restul sufrageriei era în penumbră.

Se îmbrăcase cu o rochie de casă lungă, vaporoasă, bleu. Curând, puse cartea de-o parte cu un oftat, remarcând că tocmai ea, care se dovedise atât de bucuroasă că va împlini douăzeci și unu de ani, nu se simțise niciodată atât de singură și părăsită.

Se lăsă pe spate și închise ochii, lăsându-și gândurile să zboare la amintiri plăcute.

Știa ce va urma, dar nu avea cum să se împotrivească. Gândurile o duseră spre Brett, imaginându-și-l într-o cameră de hotel în Brisbane, în fața unui birou plin de dosare.

Obosit? Probabil. Dar ea știa foarte bine că el era capabil să-și depășească limitele.

Singur? Cine putea spune? Dar cine era cauza acestei singurătăți se dovedea un alt mister. Marietta? Tara?

Auzi un zgomot și deschise ochii, apoi se ridică brusc, simțindu-și inima bătând să-i spargă pieptul, pentru că în semiîntunericul sufrageriei văzu o siluetă înaltă.

— Brett? întrebă clipind furioasă. Tu ești sau visez?

— Eu sunt. Nu visezi! răspunse el, înaintând în lumină.

Era îmbrăcat cu un elegant costum gri, iar în mână avea o servietă căreia îi dădu drumul pe podea.

— N... n-am auzit mașina sau ușa și nici nu te așteptam, spuse Nicola. Credeam că visez. Se opri iarăși.

— Doar nu credeai că am uitat de ziua ta, Nicola? întrebă el sec, așezându-se pe celălalt șezlong.

Ea își umezi buzele și, pentru a câștiga timp, îl măsură cu privirea.

Cu toate că arăta destul de bine, în jurul gurii avea cute de îngrijorare, iar ea spuse primul lucru ce îi trecu prin minte:

— E un costum nou. Sau cel puțin eu nu-mi amintesc să-l mai fi văzut.

— Plecarea a fost atât de neașteptată și grăbită, încât am fost nevoit să-l cumpăr din Brisbane.

— Normal. Deci s-a terminat? Au dat vreun verdict? întrebă Nicola.

— Nu. Va urma un război lung și am lăsat pe altcineva să-l poarte.

— Nu înțeleg, șopti ea.

— Mi-am găsit un înlocuitor. Pe Tara, zâmbi el.

— Mă întreb de ce n-ai făcut asta de la bun început, spuse Nicola cinstit. Nu că m-aș pricepe sau că ar fi treaba mea, dar...

— De fapt este.

Nicola îl privi. Stătea liniștit, privindu-și degetele.

— Din ce punct de vedere? întrebă ea nesigură.

Brett nu vorbi imediat, apoi o privi cu o expresie pe care ea nu reuși să o descifreze.

— Era singura cale de a nu mă atinge de tine, până împlineai douăzeci și unu de ani, Nicola.

— De ce? întrebă ea respirând greu.

— De ce? O sclipire de ironie îi lumină ochii. Pentru că nici una dintre strategiile pe care am încercat să le aplic în ultimii doi ani nu mai erau de folos după ce te-am sărutat prima oară. Îți amintești? A doua zi după sosirea Mariettei.

— Dar... Vocea ei se pierdu.

— Încă nu înțelegi, Nicola? Atunci să-ți explic. Umbra lui Richard Holloway, zâmbi el. Am înțeles că sunt îndrăgostit de tine în noaptea în care te-am cerut în căsătorie.

— Nu poate fi adevărat!

— O, dar este, murmură el.

— Dar de ce? Ochii ei se măriseră de uimire.

El își lăsă capul pe spate, obosit.

— I-am făcut o promisiune tatălui tău, când era pe moarte: că voi face tot ce-mi stă în putere să nu te căsătorești înainte de a împlini douăzeci și unu de ani. Am încălcat acea promisiune în fapt, dar știam că n-aș putea-o încălca și în spirit. Nu doar de dragul lui sau al meu, dar mai ales de dragul tău.

Nicola era înmărmurită.

— A făcut el asta? Nu mi-a spus nimic!

— Normal că nu, spuse Brett încet.

— Ai fi putut să-mi spui, își mușcă ea buzele.

El doar o privi.

Nicola se ridică tremurând.

— Brett, dacă e adevărat tot ce spui, înseamnă că m-ai pus să trec prin doi ani de căsnicie de conveniență numai din cauza unei *date*? A unei zile peste care trebuia să trec, de parcă ar fi fost o piatră de hotar în viața mea?

— Nu era doar data, Nicola. Aveai nevoie de o perioadă în care să-ți revii după moartea lui, în care să nu fii atât de singură încât să iei decizii greșite.

— Să mă maturizez! Pe asta ai omis-o, remarcă ea ironic.

— Nouăsprezece ani nu înseamnă adult.

— Dar, după ce s-a întâmplat, după ce m-ai sărutat... Aveam aproape douăzeci și unu de ani.

— Iar la orizont se afla Richard Holloway, evidențe Brett. Dădeai semne clare că dorești să-ți întinzi aripile ca să zbori, iar acel sărut...

— Știu. A fost inițiativa mea, îl privi Nicola, sperând că el va înțelege motivul.

Brett zâmbi fără urmă de amuzament.

— Din cauza Tarei.

Nicola se așeză încet.

— Stai să mă lămuresc. Timp de doi ani nu mi-ai dat nici un semn despre ceea ce simțeai, numai ca să-ți poți respecta promisiunea făcută tatălui meu? Brett, cum ai reușit?

— Ca să fiu cinstit, mi-a trebuit mai mult autocontrol decât credeam că sunt în stare, însă există căi. Pur și simplu, nu-ți permiți să treci limita. Lucrezi până la epuizare și, ridică umerii, am mai avut perioade grele în viața mea. Asta era una în plus.

Nicola tăcea, dar își aminti brusc de frații și surorile lui Brett, aflați acum în toate colțurile țării, toți oameni de succes, cu diplome universitare, și pentru care el se dovedise un enorm sprijin.

Își mai aminti că dacă n-ar fi fost Brett, mama lor n-ar fi apucat să-i vadă pe toți oameni împliniți.

„Un om de oțel", gândi ea, „care își respectă promisiunile!"

Era foarte probabil că el suportase să trăiască doi ani în aceeași casă cu ea, iubind-o în tăcere.

Se încruntă la gândul că poate nu era un sfârșit tocmai fericit.

— Păi... ezită Nicola. Te cred, dar acum îmi vei spune că te întorci la Marietta, nu-i așa? De dragul copiilor? Încerci să mă menajezi, Brett?

El sări în picioare.

— Nu.

— Dar ea *vrea* asta! Chiar tu mi-ai spus. Și să nu crezi că n-am înțeles. Cu un mic ajutor din partea lui Ellen... Se opri și dori să-și fi mușcat limba, decât să fi spus ultimele cuvinte.

— Cu ajutorul lui Ellen? întrebă el, ca și când nu-i venea să creadă.

Nicola oftă.

— A fost singura dată când a discutat subiectul ăsta cu mine. În mod normal, e întruchiparea discreției!

— Și de ce s-a schimbat? Și când anume?

— Chiar înainte ca Marietta să ajungă acasă, când și-a rupt Chris piciorul. Nicola se foi stânjenită și continuă: N-a iertat-o niciodată pe Marietta că a părăsit copiii și o enerva gândul că vine acasă doar ca să „întunece lumina zilei" și să-ți amintească o discuție pe care Ellen o auzise întâmplător. Nicola ridică umerii.

— Ce discuție?

— Despre a cui carieră este mai importantă, când ea ți-a cerut să-i dai un răgaz de cinci ani, preciză Nicola.

— Asta a fost...

— Brett, nu, îl opri ea cu un gest. Nu vezi că totul se potrivește? Îi convenea să te căsătorești cu mine. Copiii erau în siguranță, eu eram în siguranță, iar tu erai departe de ghearele acaparatoare ale altor femei. De ce crezi că a displăcut-o atât de brusc pe Tara? Hai, spune-mi că mă înșel, Brett.

— Nu te înșeli. Dar nu era și planul meu, Nicola.

— Și care era planul tău? șopti ea. Ai spus că nu greșesc. Iar Ellen e de părere că Marietta nu a crezut niciodată că vei divorța de ea. În plus, sunt foarte sigură că l-a adus pe Ralph cu ea doar ca să te facă gelos. Nu l-a lăsat nici măcar s-o atingă.

După câteva momente, Brett spuse:

— Poate ai dreptate. Dar tu ai fost cea care i-ai dat apă la moară. Nu reușea să priceapă cum de ai fost atât de îngăduitoare în ceea ce o privește pe Tara.

— Îngăduitoare?! nu-i veni Nicolei să creadă.

— V-a văzut alături doar în seara aceea, de altfel singura dată când a văzut-o pe Tara. Iar pe de altă parte, păreai teribil de hotărâtă să ne arunci pe unul în brațele celuilalt și să scapi de băiatul-jucărie. Nu i-a fost greu, la cât te cunoaște de bine, să nu-și dea seama de adevăr. Mi-a spus: „N-ai făcut nimic, Brett, este ? Pun pariu că e la fel de pură ca în ziua căsătoriei".

Nicola înghiți în sec.

— Însă nu a luat deloc în calcul adevăratul motiv pentru care te-am cerut de soție, Nicola. Ți-am spus cândva ce s-a întâmplat între mine și Marietta!

— Mi-ai spus doar ca să nu mă agit din cauza Tarei. O, la naiba! se enervă Nicola. Ce ar fi trebuit să cred? Nu vorbiseși până atunci despre asta. Când acea femeie a

intrat cu așa tupeu în casă... Știu că ai negat mereu, dar cum de nu ți-ai dat seama ce urmărea Tara? Că te voia numai pentru ea!

— Tara n-a însemnat niciodată nimic, dar nu m-am putut abține să nu încerc să te fac geloasă. Apoi, continuă Brett când Nicola nu reuși decât să deschidă gura, fără să poată articula vreun cuvânt, singurul motiv pentru care ți-am recunoscut că ce fusese între mine și Marietta dispăruse, a fost faptul că ziua de azi se apropia. Și aveam nevoie să înțelegi ce nu ai înțeles niciodată.

— Ca să...?

— Ca să mă crezi când îți voi spune adevăratul motiv pentru care te-am cerut în căsătorie.

Făcu o pauză, apoi continuă. Îmi amintesc atât de bine totul: rochia pe care o purtai, cu nasturi de sidef, ochii tăi albaștri, cum te pieptănaseși, cât de nefericită erai. Și am știut într-o secundă că te doream, că aveam nevoie de tine și că te iubeam, pentru că nu erai doar unică pentru mine, ci pentru că erai cea aleasă. Era ca și când ai fi făcut parte din ființa mea. Te doream, spuse el abia auzit, cu cea mai mare disperare de care este capabil un bărbat când visează la o femeie.

— Brett, șopti Nicola.

— Așteaptă, o întrerupse el cu blândețe. Așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face fără a încălca angajamentul luat. Și a fost cumplit. Cu toate că s-ar putea ca tu să nu afli niciodată cât de mult m-a costat, am încercat să-ți ofer o viață fericită și confortabilă, neatinsă de aspectele întunecate ale lucrurilor.

— Până mă maturizam, spuse ea simțind cum o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Da. Și tocmai atunci când credeam că am intrat pe un drum drept te-ai hotărât, brusc, să mă părăsești.

— Eu...

— Lasă-mă să termin, Nicola. Am început să mă gândesc că poate te-am obosit cu copiii și în loc să te ajut să te maturizezi mai repede, am încetinit procesul. Aveam dreptate?

— Vrei să spui că...?

— Vreau să spun că m-a întristat neașteptata ta dorință de a mă părăsi și nemulțumirea ta generală. În plus, apăruse și Richard Holloway.

Nicola se ridică și merse să se așeze la picioarele lui.

— Richard Holloway a fost găselnița reverendului Callam, nu a mea. Și Richard știe acum tot ce s-a întâmplat.

Brett se încruntă spre ea.

— Consilierul matrimonial cu păreri nu foarte creștinești?

— Da. Vezi tu, când am fost la el, la reverend, el n-a fost de acord să renunț la această căsnicie fără un ultim test. A spus că există o cale de a determina un bărbat să-și dezvăluie gelozia. Bietul Richard s-a nimerit să fie în preajmă când aveam încă în minte acest sfat.

— Să mă faci gelos? Asta sugera? întrebă Brett rar. De ce să-ți sugereze una ca asta?

Nicola îi zâmbi printre lacrimi.

— I-am spus că singurul motiv pentru care acceptasem această căsătorie era faptul că te iubeam și că speram să-i pot lua locul Mariettei în inima ta. Dar mi-au trebuit doi ani ca să înțeleg că asta nu se va întâmpla și nu mai puteam trăi în felul ăsta.

— Nicola, poate că asta ai gândit la un moment dat dar, spuse el cu un efort, ultima oară când te-am sărutat a fost altceva, nu-i așa?

— Nu cred că ai memoria scurtă, Brett.

— Din contră, îmi aduc foarte bine aminte că erai îngrozită.

— Asta a fost după ce i-am auzit pe copii și pe Marietta sosind, Brett, și credeam că te folosești de mine din diverse motive.

— Ce motive?

— Să-i dovedești Mariettei că nu mai simțeai nimic pentru ea. Era mai simplu să fii căsătorit cu mine pentru că mă potriveam situației din toate punctele de vedere și nici nu-ți provocam emoții atât de periculoase.

— Periculoase?

— Brett, nu-ți amintești? În acea dimineață fuseseși la cineva care încercase să-și împuște soția.

— A, da, îmi amintesc, dar...

— Ai spus: „Cine știe cum suntem cu adevărat?" Presupuneam că te referi la faptul că datorită sentimentelor pentru Marietta puteai avea necazuri, mai ales de când își plimbase „prietenul-jucărie" pe sub ochii tăi.

— Eu... Câteva dintre cutele din jurul gurii lui se

îmblânziră. Îi luă mâna. Aveam probleme, Nicola, dar numai pentru că eram tentat să te iau în brațe și să fug în lume cu tine. Departe de Marietta și planurile ei, de „prietenul-jucărie", chiar și de copiii ei.

— Dar și ai tăi.

— Știu, știu. Era doar un impuls de moment, dar când arăți așa... Brett se opri, oftând. Mai aveam de înfruntat o problemă. Trebuia să *te las* să pleci, ca să văd cât de mult m-ar durea plecarea ta.

— Brett, dacă eu pot crede ce mi-ai spus, *tu* poți crede ce i-am spus eu reverendului Callam?

Un zâmbet lumină ochii lui.

— O să am coșmaruri cu reverendul Callam. Zâmbetul muri. Ce i-ai spus, Nicola?

— Că, deși eram îndrăgostită de tine, nu eram atât de prostuță să te las să-ți dai seama și că mai ales mândria nu mă lăsa să-ți demonstrez iubirea mea.

— Și el te-a crezut?

— M-a crezut. Dar tu? Pentru că dacă ai de gând să-mi spui că trebuie să mai cresc, sau ceva în genul ăsta, o să mor un pic. Cred. Doi ani e o perioadă lungă ca să joci numai teatru. O, îți mulțumesc Doamne, șopti ea când el o ridică pe neașteptate în brațe.

— La mulți ani, spuse el mai târziu, mult mai târziu.

— E adevărat?

Se afla în brațele lui, pe canapea. O sărutase până când ea nu mai avusese nici cea mai mică urmă de îndoială că acesta era un bărbat care o dorise doi ani lungi.

— Te-am întrebat cum ai reușit, murmură ea.

— Să-mi țin mâinile departe de tine?

— Și eu am avut aceeași problemă, mărturisi Nicola. De fapt, pun în practică ceea ce, în secret, muream de poftă să fac.

— Să mă săruți?

— Da, Brett. Când am făcut-o prima oară, m-am simțit îngrozitor.

— Habar n-ai prin ce treceam eu, comentă el. Pot să-ți spun care a fost unul dintre cele mai grele momente?

— Da, răspunse Nicola ghemuindu-se lângă el.

— În ziua festivității de la fostul meu liceu. Când erai atât de necăjită, apoi atât de dulce și amuzată. Când ai

plecat de lângă mine, cu pălăria în mână, îmi venea să fac acest mariaj real în toate sensurile. Iar asta s-a întâmplat chiar înainte să te sărut prima dată, iubita mea Nicola. Dar acum nu visăm, nu-i așa? întrebă el, redevenind brusc serios.

Ea își puse mâinile pe după gâtul lui.

— Nu. Pentru că abia aștept să mă înveți cum să fac dragoste cu tine, Brett. Iar dacă vei mai avea vreodată îndoieli, te vei gândi la asta? Doream să te las Mariettei doar pentru că te iubeam prea mult! Și din cauza lui Chris și a Sashei.

— Iubita mea, spuse el ridicându-se.

Ochii ei se măriră.

— Nu mă privi așa. Mai sunt doar una sau două formalități pe care vreau să le îndeplinesc înainte. Poți aștepta un moment?

— Da.

El o sărută ușor și îi încheie rochia.

Apoi se ridică și ieși din cameră. Dar nu pentru mult timp.

Se întoarse cu o sticlă de șampanie. Se așeză lângă ea în timp ce desfăcea poleiala și apoi turnă în pahare.

— Să bem!

Ea sorbi din licoarea acidulată.

— Mai întâi, o strânse Brett în brațe, Marietta știe acum tot. Și, în conformitate cu felul ei de a fi, și-a luat măsuri de precauție. Vezi tu... Făcu o pauză, studiind paharul. Circumstanțele și vina în legătură cu Sasha și Chris făceau atrăgătoare ideea întoarcerii. Dar când am silit-o să recunoască singură că, în ciuda acestor amănunte, cariera ei ar fi rămas pe primul plan, a înțeles ce eu știam de ani de zile: că flacăra murise.

— Și ți-a transmis un mesaj, continuă el după ce Nicola sorbi iarăși din șampanie. M-a sfătuit să-ți spun adevărul și să te las singură cu copiii. N-ai fi fugit!

— Ea a fost? Bănuiam eu ceva!

El zâmbi și o sărută pe frunte.

— Îți transmite că niciodată n-a fost atât de jenată ca atunci când i-ai atras atenția să nu-și mai facă griji pentru copii. A mai spus: „Fii fericită, dragă Nicky, ai sincera mea binecuvântare. Ți-o doresc din toată inima, nu doar pentru că țin la tine, ci și pentru tot ce ai făcut pentru copiii noștri."

Nicola izbucni în lacrimi. Brett îi luă paharul și o ținu în brațe până când furtuna trecu.

— Îmi pare rău, spuse ea răgușit. Dar asta e Marietta!

— Lăsăm fantoma iubirii mele pentru ea să se odihnească în pace?

— Da. Dacă nu te întorci la ea de dragul copiilor!

— Exact. Dar mai ales de dragul tău.

— Eu... Se opri, apoi rosti cuvinte pe care nu le spusese niciodată: Te iubesc, Brett.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, șopti el scoțând ceva din buzunar.

— Ce e?

— Voiam să ți-l dau înainte să ne căsătorim, dar ai refuzat. Deschise cutiuța. În ea strălucea un inel de logodnă cu safir. A fost al mamei mele, spuse el încet. Dar poți avea unul doar al tău, dacă vrei.

Nicola respiră adânc.

— Nu. O, Brett, mulțumesc. Eu... îl voi prețui întotdeauna.

El scoase inelul și îl strecură lângă verigheta ei. Se potrivea perfect. Privi ochii ei luminoși și spuse:

— Mai este ceva ce n-am avut la momentul potrivit.

— Ce anume?

— O lună de miere. Și înainte să-ți faci griji în legătură cu copiii....

— Nu, spuse Nicola. Adică n-o să-mi fac. Abia aștept să fiu singură cu tine.

— Bine. Nu că am putea pleca mâine!

— De ce nu ?

El izbucni în râs și o sărută.

— Ne trebuie cel puțin o zi ca să organizăm totul.

— Atunci îmi este permis să arăt ce am păstrat în mine timp de doi ani? întrebă ea serioasă. Ca să-ți dovedesc nu doar că am douăzeci și unu de ani, dar și că sunt soția ta?

El îi zâmbi cu inima în ochi.

— Voi fi și mândru și onorat, doamnă Harcourt.

Duminică dimineață pe Nicola o aștepta o surpriză. După noaptea pasională petrecută în brațele lui Brett, i se păru că încă visează. Întreaga casă era decorată cu panglici albe și baloane argintii, ca o Țară a Minunilor.

Se trezise târziu, mult mai târziu decât Brett.

Sasha și Chris o așteptau îmbrăcați cu hainele cele mai bune, gata să explodeze de emoție.

Pe masa din sufragerie era șampanie pentru douăzeci de persoane și un tort uriaș cu douăzeci și una de lumânări.

— Credeam că ați uitat, spuse ea uimită.

— Să nu-ți spun ce a însemnat pentru ei să păstreze secretul, arătă Ellen cu capul spre copii.

— Ai văzut că nu i-am spus, Ellen? îi reproșă Sasha, apoi adăugă spre Nicola: Tata a avut totul sub control, chiar dacă a trebuit să plece în Brisbane.

Nicola se întoarse spre Brett. El îi întinse mâna, iar ea o luă, reușind să spună pe un ton răgușit:

— Mulțumesc. Cred că e mai bine mă duc să mă schimb. Își privi pantalonii scurți și tricoul.

— Pot să-ți dau un sfat? șopti el. Ce-ar fi să-ți pui rochia de mireasă?

Iar Nicola îl ascultă și totul se transformă într-o minunată petrecere, alături de cei mai buni prieteni pe care îi aveau, cu familia lui Ellen și cu un superb coș cu flori, comandă specială din partea Mariettei.

Când ultimii invitați plecară, Nicola era încă îmbrăcată în rochia albă. Privea alături de Brett culorile schimbătoare ale mării.

— Fericită? întrebă el.

— Peste poate.

— Noaptea trecută... murmură el și se opri.

— Despre noaptea trecută, spuse ea serioasă, nu pot găsi decât un singur cuvânt care să o descrie.

— Care?

— Mă rog, două. Absolut superbă!

— La asta mă gândeam și eu. Dar nu am apucat să-ți dau cadoul pentru ziua ta.

— Credeam că...? Nicola privi safirul de pe deget.

— Nu. Inelul semnifică altceva. Acum am comandat ceva special pentru tine, ceva despre care nu știam dacă o să-ți pot spune. Se opri și îi puse un mic obiect în mână.

Ea îl privi și descoperi că este o cheie micuță din aur, împodobită cu diamante.

— Spune-mi, Brett!

— Să ai grijă de cheia asta pentru că este cheia inimii mele. Fără tine sunt singur și pierdut... Iubito, nu plânge!

— Nu plâng, îl contrazise ea. Ba da, plâng. O, Brett! Iar el o luă în brațe.

— Tu nu greșești niciodată, Sasha, nu? șopti Chris spre sora lui, în timp ce plecau de lângă fereastră.

— Nu poți să ai dreptate întotdeauna, cedă Sasha. Crezi că vor face asta mereu, acum că au început? adăugă ea încruntându-se.

— Tu ești cea care le-ai dat ideea!

— Plecați de acolo, voi doi! îi apostrofă Ellen cu năduf. Brett și Nicola se rupseră din îmbrățișare, se priviră, apoi izbucniră în hohote de râs.

SFÂRȘIT

Colecția clipe